

HARLEQUIN®

ноември '95

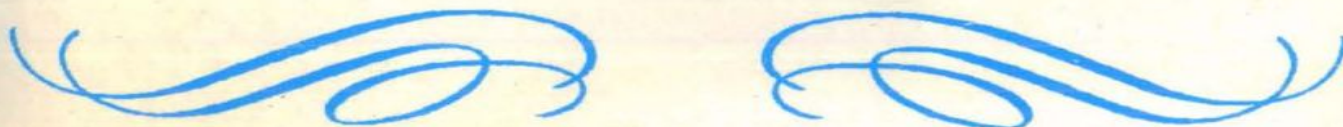
Романс®

150

ЛЪЖОВНИ ИГРИ

Пени ДЖОРДАН

ПЕНИ ДЖОРДАН ЛЪЖОВНИ ИГРИ

Превод: Румяна Кънчева

chitanka.info

За да помогне на своята братовчедка, Наташа Лейси е принудена да изиграе твърде непривична за нея роля. Младата жена не подозира какъв риск поема с опита си да заблуди Люк Темпълком. Неспособен да прозре измамата, той е убеден, че Наташа ще стане негова любовница.

Ала тя като че ли също попада в капана на собствената си игра на любов...

ПЪРВА ГЛАВА

— Таша, мисля, че имам нужда от твоята помощ.

— Пак ли? — насмешливо попита Наташа Лейси и вдигна поглед към братовчедка си. — Сега пък какво има? Отново проблеми с роклята на шаферката? Ако искаш да чуеш откровеното ми мнение, скъпа, ти нищо не можеш да направиш за сестрата на твоя Ричард, която ще си остане една малка дунда. Горкото момиче! Добре си спомням какво значи да си четиринайсетгодишна дебеланка и да мразиш всяка жена, която е стройна и елегантна. Като прибавиш и факта, че тя буквално боготвори Ричард, никак не е чудно, задето не е във възторг от женитбата ти с него.

— Не, не става дума за Сара. Не е толкова просто... този път. Де да беше така!

Наташа се намръщи. По-малка с три години, Ема бе за нея по-скоро сестра, отколкото братовчедка. Живееха заедно в малко катедрално градче, родителите им бяха не само роднини, но и близки приятели, а момичетата се радваха, че има с кого да споделят младежките си тревоги и вълнения.

Може би защото бе по-голямата, Наташа винаги беше по-разумна. Чувствата и настроенията ѝ бяха овладени, умерени и затова предсказуеми, докато тези на Ема се мятаха от едната крайност в другата.

В семейството мълчаливо се смяташе, че смъртта на бащата на Ема, когато тя беше едва петнайсетгодишна, е причина за внезапната необузданост, станала впоследствие присъща за характера ѝ. Нейната буйност я тласкаше от една неприятност към друга, някои от които толкова сериозни, че пораждаха препирни и едва ли не отчуждение между двете братовчедки.

Отегчена и непокорна, Ема напусна училище на шестнайсет години и заживя както сметне за добре, а Наташа постъпи в университета, като спокойно и решително усвояваше нужните ѝ знания.

Въпреки всичко, каквито и буйства да бе имало в живота на Ема, те бяха останали зад гърба ѝ и сега тя беше влюбена в Ричард Темпълком.

Истина е, че семейство Темпълком едва ли се радваха на тази връзка толкова, колкото семейството на Ема.

Първо, Лейси не бяха и никога не са били участници в църковния живот на града и макар двете семейства да живееха в този град от няколко поколения насам, сякаш обитаваха съвършено различни светове. Родът Лейси бе представител на търговския свят още от времето на първия Джаспър Лейси, който започнал своя бизнес в покрайнините на града преди повече от седемдесет години и станал най-големият, след църквата, работодател в областта. Темпълком, от своя страна, се гордееха, че стоят над подобни материалистични неща като търговията. Връзките им с църквата датираха от още по-рано, отколкото тези на рода Лейси с града. Бащата на Ричард беше глава на управителното тяло на катедралата, той и съпругата му — водачи на местното духовно общество. Всеобщо бе мнението, че някой ден Ричард ще тръгне по бащините си стъпки.

Внезапно появило се опасение накара сърцето на Наташа да се свие. До сватбата оставаше по-малко от седмица. Да не би Ема...

— Ти не си... Не си се отказала, нали?

Ема поклати глава и преглътна с усилие.

— Не, не съм... Но Ричард може да промени решението си, ако Люк му каже какво съм направила.

— Люк ли? — Наташа внимателно скъса със зъби края и огледа току-що завършената бродерия.

Изглеждаше като ирония на съдбата, че след като посвети толкова години на журналистическото си образование и броди по света като млад репортер, на двацет и пет годишна възраст неочаквано откри, че мястото, където наистина иска да живее, е именно този малък катедрален град, а това, с което желае да се занимава, в действителност са красивите старинни тъкани и бродерии.

Вече си бе създала име в тази област. Помогнаха ѝ едно-две престижни списания, в които се споменаваха качествата на нейните стоки, а така също внезапно нарасналият интерес към старинното майсторство. Не на последно място спомогна и фактът, че успя да

убеди баща си да увеличи асортимента от тъкани, произвеждани в тяхното предприятие, така че да допаднат на по-широка клиентела.

— Люк ли? — повтори. — Струва ми се, че не...

— Той е братовчед на бащата на Ричард. Не го познаваш, но е типичен представител на фамилията Темпълком — поясни с плачевен глас Ема. — Ограничен, тесногръд и само чака някоя моя погрешна стъпка, за да развали годежа ни с Ричард.

Наташа беше свикнала с емоционалните подеми и спадове на братовчедка си, затова отвърна спокойно:

— Ема, Ричард е на двайсет и седем години и е лудо влюбен в теб. Не мога да си представя, че този Люк...

— Ти не разбираш! — прекъсна я Ема. — Люк ме видя да излизам от къщата на Джейк Пендрагън! — заяви драматично.

Сега Наташа започна да схваща, но не позволи Ема да забележи безпокойството й.

Джейк Пендрагън беше пристигнал в града преди малко повече от година. Беше колоритна фигура, както предполагаше самото му име. Ефектната му външност съчетаваше мургава кожа, буйни черни къдри и толкова сини очи, та Наташа подозираше, че носи контактни лещи.

Всеки, който познаваше Ема така добре, както самата Наташа, веднага би се досетил, че братовчедка й ще бъде привлечена от Джейк Пендрагън като пеперуда от свещ. И не е чудно, естествено, че познанството между двамата е прераснало, по всяка вероятност, в нещо далеч по-интимно.

По-голяма част от времето, през което Джейк Пендрагън живееше в Сътън Минстър, Наташа прекара в пътуване из Италия, Португалия и Испания в търсене на нови идеи за тъкани, които да предложи на баща си за производство. Резултат от това пътешествие бяха няколко прекрасни образци, толкова красиви, толкова изящни... Тя за миг забрави всичко друго и се отдаде на мечти.

— Таша, трябва да ми помогнеш! Това е недоразумение! Аз само отидох да кажа на Джейк, че всичко между нас е свършено и че обичам Ричард. Но той беше по средата на най-важната част от романа си. Помоли ме да остана и да напечатам някои от бележките му, после цяла нощ работихме върху тях. Нищо друго не е имало. Точно Люк ли трябваше да мине наблизко в мига, в който излизах от къщата на Джейк! На всичко отгоре бях облечена с роклята, която носех вечерта

на годежа ни с Ричард. Харесвам тази рокля... А майката на Ричард не може да я търпи, естествено.

Наташа пропусна покрай ушите си тази несъществена подробност и попита строго:

— Не искаш да кажеш, че направо от годежното тържество си отишла при Джейк Пендрагън, след което си била видяна от братовчеда на Ричард да излизаш от къщата рано сутринта?

— Не е братовчед на Ричард, а на баща му, но всъщност... точно така беше.

— И никога не си споменавала за това на Ричард? Не си му обяснила... — намръщи се Наташа. — Но, Ема, щом този Люк не е казал на Ричард още навремето, какво, за бога, те кара да мислиш, че ще му каже сега?

— Чух го да разговаря с майката на Ричард. Наминах да видя Сара и вратата на дневната беше отворена. Двамата не подозираха, че съм там. Майката на Ричард разправяше колко би искала синът ѝ да се ожени за по-подходящо момиче. — Ема направи кисела физиономия. — Е, аз и без това знаех, че тя не ме одобрява, но когато чух Люк да казва някак злокобно: „Е, нищо не се знае, още не са се оженили. Може би Ричард ще промени намерението си“, тогава внезапно разбрах... — Тя млъкна театрално, а Наташа сбърчи чело и попита търпеливо:

— Какво разбра?

— Че Люк изчаква последната минута, за да каже на Ричард и аз зная кога ще го направи — довечера, на предсватбеното тържество, което твоите родители дават в наша чест.

— О, сигурна съм, че грешиш! — опита се да я успокои Наташа. — Не познавам въпросния Люк, но смятам, че ако е искал да каже на Ричард, е щял да го направи още преди месеци, както всъщност е трябвало да сториш ти самата. Все още не е късно — добави по-меко, познавайки вироглавия нрав на братовчедка си. — Защо просто не обясниш на Ричард как стоят нещата? В крайна сметка, ако всичко е било така невинно, както казваш...

— Какво искаш да кажеш с това „ако“? — наежи се Ема. — Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — въздъхна Наташа, — но...

— Точно така! — хвана се за думата Ема. — Именно това „но“ ме спира да кажа на Ричард. Всички знаят, че с Джейк излизахме

няколко пъти по времето, когато бях скъсала с Ричард.

Тя не обърна внимание на ироничния поглед на Наташа при така направеното описание на разигралата се пред очите на всички буйна любовна афера.

— Казах на Ричард, че ако не беше проявил нерешителност по отношение на любовта си към мен, нямаше и да погледна Джейк. — Тя отново не обърна внимание на погледа, който ѝ хвърли Наташа, и добави отчаяно: — Зная, че той ще иска да ми повярва, но като се има предвид какво говорят за мен и това, че Люк ме видя да излизам от къщата на Джейк...

— Да, твърде е объркано — призна Наташа. — Знаеш ли, трябвало е веднага да обясниш на Ричард.

— Трябвало е, но не съм го направила! — каза начумерено Ема. — Затова сега ще му го каже Люк. Ричард ще развали годежа и животът ми ще бъде съсипан, освен ако... Таша, трябва да ми помогнеш! Моля те...

— Мисля, че е най-добре да си помогнеш сама, като се довериш на Ричард — прекъсна я строго Наташа. — Той не е дете, Ема, и съм сигурна, че какъвто и да е този Люк, той няма да е в състояние да възпре Ричард да те обича и да се ожени за теб.

— Ти не го познаваш! Той е типичен Темпълком, даже по-лош!

— По-лош? Защо?

— Ами, първо, защото е изцяло настроен срещу жените. А, не в този смисъл — побърза да уточни, като видя изражението на братовчедка си. — Според Ричард, около него жените са кръжали на рояци още от юношеските му години. Затова сега е по-праволинеен дори от госпожа Темпълком. Ричард казва, че по едно време семейството е било на път да се откаже от него, толкова е бил безпътен.

— Е, в такъв случай, трябва да ти съчувства — промърмори Наташа, като разглеждаше друг образец с бродерия и си представяше колко ще подхожда за украса в дневната на малкия ѝ дом или може би, върху стария дъбов скрин от петнайсети век, който бе имала късмет да купи на местния търг.

— Не и той! — отвърна горчиво Ема. — Той е същински разкаял се блудник. Вече е посъветвал Ричард, че е по-добре да изчакаме някоя и друга година с женитбата и му е казал, че не е сигурен доколко аз

съм подходящата за него жена, имайки предвид призванието му. От къде на къде съпругата на викария трябва да прилича на госпожа Темпълком? — рече с негодувание Ема.

— Действително, от къде на къде? — съгласи се Наташа. Знаеше, че ако остави братовчедка си да приказва достатъчно дълго, то това навярно би изтощило след време разпалената ѝ бърливост.

— Ще ми помогнеш, нали? — примоли се Ема и лицето ѝ внезапно се изкриви от неподправено възмущение. — Не бих могла да понеса загубата на Ричард точно сега, Таша! — каза с треперещ глас. — Наистина не мога! Преди... преди да се сгодим, когато се скарахме и аз се забърках с Джейк... Тогава си мислех, че Ричард е просто поредния мъж, но се оказа, че не е така. Аз наистина го обичам! Зная, че и той ме обича, но...

— Но не смяташ, че ще ти повярва, ако му кажеш какво си правила при Джейк Пендрагън.

— Дори да иска, той все пак е ревнив и ако аз бях на негово място... Във всеки случай, зная как бих се чувствала, ако разбера, че са го видели да излиза от дома на бившата му любовница рано сутринта.

— Какво искаш от мен? Да отвлеча Люк и да го крия, докато свърши сватбената церемония?

— Не ставай глупава! — ядоса се Ема, макар да имаше време, когато самата тя би предложила, повече от сигурно, именно подобно безумно решение на сегашния си проблем. — Това, което искам, е да се престориш, че си била ти, че Люк е видял теб да излизаш от къщата на Джейк. В края на краищата — престори се тя, че не забелязва изумения поглед на Наташа, — ние наистина си приличаме. И двете сме руси със сиви очи, почти еднакви на ръст...

— Ние сме братовчедки, а не близначки — прекъсна я сухо Наташа — и съвсем не си приличаме толкова. Първо, по-висока съм от теб, освен това...

— Таша, чуй, моля те! Люк не ме познава толкова добре. Само ме е зърнал.

— Видял те е в същата рокля, с която беше на годежа — напомни ѝ твърдо Наташа. — Ема, скъпа, колкото и да искам да ти помогна...

— Не, не искаш! — прекъсна я горчиво Ема. — Искаш да си останеш добра и необезпокоявана в своя малък уютен свят. Обзалагам се, че и ти мислиш като Люк — че не заслужавам мъж като Ричард.

Всички смятат, че ако той трябва да се ожени за някой от нашето семейство, то госпожа Темпълком би предпочела ти да станеш нейна снаха. В края на краищата, преди да отидеш в университета, двамата с Ричард се срещайте известно време.

— Ричард е приятен и мил човек. Радвам се, че вие двамата се обичате, а колкото до това, че приличам на въпросния Люк... — започна Наташа, решила да задуши в зародиш всякакви по-нататъшни емоционални излияния. — Всъщност с какво се занимава той?

— Художник е — отвърна ядно Ема. — Рисува пейзажи. Очевидно е известен.

— Люк Темпълком? Струва ми се, че не съм и чувала за него.

— Не си, той използва друго име — Люк Фриъс.

— Люк Фриъс? Самият Люк Фриъс?

— Таша, моля те, помогни ми! Щастieto ми зависи от това!

— Какво искаш да направя? Довечера да нося плакат, на който да пише: „Аз бях тази, която видяхте да излиза от дома на Джейк, а не Ема“?

— Не е смешно! Искam само ако Люк спомене нещо, да отричам и да твърдя, че не съм била аз, а вероятно ти. В крайна сметка, какво значение има това за теб? — добави бързо, мярнала израза на братовчедка си. — Не си обвързана с никого в момента?

— Значи моята репутация няма значение, така ли? — попита бавно Наташа.

Ема изглеждаше ядосана.

— О, за бога, защо си толкова старомодна? Честно, Таша, ти си просто архаична! Сигурно си единствената двайсет и седем годишна девственица в света.

— И ти искаш на всеослушание да заявя, че съм се опитала да поправам това посредством една нощ, прекарана в обятията на Джейк Пендрагън — иронизира Наташа. Не показва, че пренебрежителната забележка на Ема я беше засегнала. — Стига, Ема. Дори и да си приличаме донякъде, Люк Фриъс е художник. Нима дори за миг ти минава през ум, че той ще повярва на тази комедия и ще го убедим, че е виждал мен, а не теб?

— Важното е Ричард да повярва! — отвърна разгорещено Ема. — Но аз, разбира се, би трябвало да предположа, че ще ми откажеш помощта си. В крайна сметка, ти не искаш да загубиш репутацията си

на Госпожица Света Вода Ненапита, нали? — добави злобно. — О, в никакъв случай! По-скоро би предпочела Ричард да развали годежа и да разбие сърцето ми!

— Престани с тази мелодрама! Не допускам, че Люк Фриъс ще спомене за случилото се на Ричард. Още по-малко именно сега. Но в случай, което е крайно невероятно, че го направи...

— О, Таша, благодаря ти! Ти ще ме спасиш! Благодаря ти!

Наташа се намръщи. Нямаше намерение да се нагърбва с подобно нещо, а само да посъветва своята лекомислена братовчедка да се довери на Ричард и да му разкаже истината.

Но Ема вече беше скочила на крака и кръжеше радостно из стаята. На вратата ѝ изпрати въздушна целувка.

— Не можеш да си представиш какво означава това за мен! Знаех си, че ще ми помогнеш! Така ми олекна! Нека Люк да направи пъкленото си дело — сега нищо не може да ми стори. О, Таша, камък ми падна от сърцето!

— Ема, почакай — опита се да възрази Наташа, но беше късно.

Братовчедка ѝ вече летеше по стълбите.

— Не мога! — викна в отговор. — Трябва да се оправят някои последни неща по роклята и вече закъснявам. Ще се видим довечера вкъщи!

— Таша, къде, за бога, беше? Знаеш, че всички трябва да дойдат в осем. Сега вече е седем и половина.

Наташа спря на прага на спалнята, която беше нейна навремето и която все още използваше, ако оставаше да спи у семейство Лейси.

Ема стоеше в средата на стаята, облечена в изящно атлазено бельо с дантели, което съблазнително откриваше заоблената ѝ гръд и подчертаваше стройните ѝ бедра.

— Ако смяташ така да се появиш на вечерята, мисля, че правиш грешка — обади се Наташа.

— Не се занасяй! — засмя се Ема. — Естествено, че нямам подобно намерение.

— Така ли? А кой на осемнайсетия си рожден ден носеше поличка, малко по-дълга от набедрена препаска?

— Това беше в знак на протест и освен това се случи много отдавна.

— Преди хиляда години — съгласи се иронично Наташа и добави: — Ако не искаш родителите на Ричард да те видят с този прелестен, но крайно неподходящ тоалет, предлагам ти да отидеш в стаята си и да се облечеш.

— След малко. Първо искам да говоря с теб, а освен това роклята ми е копринена и ще се измачка, ако седна. Слушай, мислех си... По-добре е да си направиш прическа като моята и ако може също да си сложиш ето това... — Тя вдигна от леглото нещо и го разгъна пред себе си.

— Това е годежната ти рокля — позна я Наташа.

— Точно така. Мисля си, че ако я облечеш довечера, това ще помогне да убедим Люк, че е виждал тогава теб, а не мен.

— Но, Ема, той знае, че именно ти си я носила на годежа ви с Ричард! И освен това, няма да ми стане. Аз съм поне с петнайсет сантиметра по-висока от теб и по-едра в гръдния кош.

— Ще ти стане. Горницето ми беше много широко, а тази година се носи по-късо.

— Не толкова късо, пък и аз не нося подобни дрехи.

— Но ти ми обеща! — започна Ема и хубавите ѝ сиви очи се напълниха със сълзи.

Наташа се ядоса и макар да знаеше, че сълзите са изпитан трик на Ема още от невръстна възраст, това не намали въздействието им. Цялата работа е там, помисли си мрачно, че винаги им е откликвала. Само че този път номерът няма да мине! Ще изглежда смешна с тази рокля.

Ема харесваше ярките цветове и съвременния модерен стил, но по някаква неясна причина реши за годежа си с Ричард да се спре на нещо по-изискано и подходящо за случая, което би допаднало на родителите му.

Без съмнение, този първоначален замисъл щеше да постигне целта си, ако Ема не беше купила рокля, която нямаше нищо общо с добродетелните ѝ намерения, освен черния цвят. Наистина роклята беше с дълъг ръкав, но деколтето отпред и отзад бе направо до кръста. Вярно е, че не беше от блестящите, биещи на очи материи, които братовчедка ѝ обикновено си избираше. Беше от жарсе, но не плътното жарсе, което носеха майката и лелите на Ричард, а толкова тънко и фино, че изглеждаше всъщност като коприна.

Върху младото гъвкаво тяло на Ема роклята не оставяше у никого и капка съмнение, че нейната притежателка не носи нищо, което бегло да наподобява прилично бельо — факт, който очевидно бе оценен по достойнство от по-свободомислещите гости от мъжки пол, присъстващи на празненството.

Това беше рокля, която Ема можеше да носи със самочувствие, но в никакъв случай не бе дреха, която Наташа би помислила да облече.

Тъкмо се канеше да ѝ го каже, когато в спалнята влезе майка ѝ. Също като Ема и тя обожаваше дрехите. Но те добре ѝ се отплащат, отбеляза Наташа, оглеждайки с възхищение майка си.

Висока и все още доста стройна, тя беше облечена в бледосива коприна, чиято скромна кройка далеч не означаваше и скромна цена. На ушите ѝ дискретно проблясваха диаманти, косата и гримът ѝ бяха безупречни и въобще тя изглеждаше въплъщение на елегантна съпруга на богат и угаждащ ѝ мъж.

— Ема, какво правиш тук? — възкликна тя намръщено. — Скъпа, трябва да си готова вече! Когато пристигнат, аз ще ги задържа във вестибюла и тогава искам ти да се появиш на...

Тя млъкна, защото видя, че Ема плаче.

— Какво се е случило?

— Заради Таша! Карам я да облече тази рокля, а тя не иска. Смята да бъде с това ужасно белезникаво нещо, което го има от години. Знаеш, че имавме намерение всички да бъдем облечени с бяло, черно и сиво, така че на масата да се откроява прекрасния сервиз от майсенски порцелан, а сега тя иска всичко да развали.

— Наистина, Таша — обади се неодобрително майка ѝ, — с теб трудно се излиза наглава. Не можеш да бъдеш в това кошмарно бежово.

— Нито пък мога да облека това — процеди ядно Наташа.

Когато решише, Ема се превръщаше в лукава изнудвачка. По-късно щеше да се разправя с нея!

— Не помниш ли, че това благоденствено нещо Ема носеше на годеща си — същата рокля, която довеждаше до апоплектичен удар архидякона всеки път, щом тя се навеждаше — подхвърли Наташа.

— А, тази рокля ли...

— Таша преувеличава. Не беше толкова страшно. Искам да я облече само защото ще изглежда по-добре с нея. Сама си казвала, че никак не се старае за външния си вид. Ако разпусне косата си като моята, вместо да я намотава така на тила си и с тази рокля... Крайно време е хората да разберат колко е привлекателна всъщност. Знаеш ли, че веднъж чух госпожа Темпълком да казва на Сара, че няма защо да се безпокои как изглежда като шаферка, тъй като Таша със сигурност ще изглежда по-зле, и докато Сара е млада и все още може да се промени, Таша е изпята песен.

Наташа притвори очи и мислено наруга братовчедка си. Ако майка ѝ имаше някакъв недостатък, то това бе почти маниакалната неприязън, която питаеше към госпожа Темпълком, съчетана с желанието да я засенчи при всяка удача се възможност — тайно и напълно женско желание, разбира се, но въпреки това...

— Така ли каза? — обади се заканително майка ѝ, после се върна на въпроса. — Ема има право, скъпа. Тази рокля ще ти стои чудесно. Ти си висока и ще ти отива.

— Аха, а как ти се струва това? — Наташа хвана роклята за раменете така, че майка ѝ да добие пълна представа за дълбокото деколтe.

— Съвсем прилична е — намеси се бързо Ема. — Само изглежда така, сякаш...

— Сякаш ще се свлече всеки миг — довърши жлъчно Наташа. — Няма да облека тази рокля!

— О, скъпа, мисля, че ще ти се наложи! — заяви Ема виновно и същевременно победоносно. — Виждаш ли, когато дойдох, прегледах гардероба ти и...

Наташа мина бързо край нея, отвори гардероба и се вторачи в празното място, където би трябвало да стоят дрехите ѝ. Държеше тук някои от нещата си — официално вечерно облекло, работни дрехи и още един-два тоалета. Е, този път Ема я беше вбесила повече от всякога.

— Няма да облека тази рокля, Ема — каза ѝ ледено. — Дори ако трябва да остана тук, горе, цяла вечер!

— О, мила, не можеш да постъпиш така! Представи си какво ще каже майката на Ричард! Не, страхувам се, че трябва да направиш това,

което казва Ема, и да я облечеш. Сигурна съм, че ще ти стои зашеметяващо.

— Да, точно така! — съгласи се припряно Ема. — Има време да оправим и косата ти.

— Благодаря ти, Ема, в състояние съм сама да се справя с косата си.

Бяха я хванали в капан, но когато Ема се обърна на вратата и със сладък гласец ѝ напомни: „Не забравяй обещанието си... Ако Люк...“, това преля чашата и тя с удоволствие би убила братовчедка си.

За миг се изкуши да ѝ каже, че е премислила, но се въздържа. Добре съзнаваше, че ако Люк Фриъс се опита да създаде неприятности между Ема и годеника ѝ, тя ще трябва да го възпре.

Въпреки своята вятърничавост и лекомислие, Ема искрено обичаше Ричард и действително сдържаше буйния си характер, стараейки се да спазва нормите, присъщи на семейството му. Наташа смяташе, че колкото по-скоро Ричард и Ема се освободят от опеката на неговото семейство, толкова по-голям ще бъде шансът бракът им да бъде сполучлив. Щастливо обстоятелство наистина се оказа отдалечеността на първата енория на Ричард — чак в Нортамбърленд, където нямаше да ги грози критичността и намесата на майка му.

Наташа предполагаше, че след като ѝ е дадена възможност, Ема ще стане добра, донякъде различаваща се от общоприетото виждане, съпруга на викарий. Тя обичаше и разбираше хората, което едва ли някой би могъл да твърди за госпожа Темпълком, очакваща всички да се придържат и живеят съобразно нейните невъзможно високи изисквания.

След двацет минути, когато първите гости бяха започнали да пристигат, Наташа стоеше с отчаян вид пред огледалото в спалнята и се чудеше дали е с ума си.

Косата ѝ бе измита и направена на същите модерни къдрави кичури, както я носеше Ема, макар и без малко вулгарния бретон, който братовчедка ѝ харесваше.

Прическата наистина създаваше бегла прилика между тях двете, ако не се смяташе разликата в ръста, призна мислено Наташа. Да, косата е добре, но колкото до роклята...

Облечена изглеждаше дори по-зле, отколкото си беше представляла. Стигаше на шест-седем сантиметра над коляното, а

дълбоко изрязаните деколтета отпред и на гърба стигаха едва ли не до кръста.

Отвътре на предницата обаче беше пришито бюстие, което позволяваше на заинтригувания наблюдател да си представя как най-лекото движение на тялото ще открие още повече от и така оголените гърди, но което все пак даваше гаранция, че подобно бедствие няма да се случи. Значи няма как да твърди повече, че е изключено да облече роклята от страх да не опозори роднините си, като се появи полугола пред цялата събрала се фамилия Темпълком — нещо, което майка ѝ със своя безупречен вкус не би допуснала.

— О, готова си вече!

Наташа се обърна. Ема приличаше на спретната малка пуританка — в блуза от сива коприна с огромна бяла яка и маншети, камбанообразна пола, която я правеше да изглежда нежна и крехка.

— Донесох ти това — подаде ѝ Ема черни копринени чорапи и атлазени обувки. — Знам, че нямаш.

— Не знам защо ти се връзвам на номерата, Ема — процеди през зъби Наташа. — Отдавна си го замислила, нали? Приличам на същинска блудница — подходящ контраст за малката ми благопристойна братовчедка.

— Не е вярно. Изглеждаш очарователно — отвърна ѝ уверено и някак тъжно Ема.

Братовчедка ѝ би предпочела да е с тази рокля, отколкото с превзетия пуритански тоалет на гърба си, помисли с насмешка Наташа. Тя самата би се чувствала много по-удобно именно с него.

— Майка ти ми го избра. Каза, че със сигурност ще направи добро впечатление.

— И още как! — съгласи се иронично Наташа. — Жалко обаче, че е объркала религиозните вярвания. Доколкото си спомням, никога не е съществувала особена любов между привържениците на висшата църква и Плимутското братство. — Видя, че братовчедка ѝ не я разбра и въздъхна. — Е, добре, ще бъда с твоята рокля, Ема, но само... Само защото не ми остави друг избор и защото разбирам колко е важно за теб семейството на Ричард да те приеме, макар да подозирам, че госпожа Темпълком би те уважавала далеч повече, ако ѝ се опънеш и не изневеряваш на себе си. Ричард те обича именно такава, каквато си. Ако е искал копие на майка си, той би избрал...

— Луиз Грей. Да, зная, но майка му не е наясно. Тя все още е убедена, че ще се случи чудо, Ричард ще прогледне и ще разбере, че обича Луиз, а не мен. И този противен Люк, който ще налее вода в нейната мелница... Ако ти присъстваше на годежа, щеше да видиш как ме гледа...

— Стига, Ема, не се прави на дете! Както си била облечена, всеки мъж...

— Не, нямам това предвид. Той ме гледаше така, сякаш... Сякаш му бяха пъхнали под носа да помирише нещо отвратително. Ужасен човек! Теб те нямаше, затова не знаеш.

Наташа не беше на годежа, защото пътуваше по работа. Преследваше един ревнив и подозрителен италиански фабрикант, от когото искаше да вземе разрешение баща ѝ да произвежда за английския пазар някои от неговите модели.

— След минута трябва да слизам. Много съм ти признателна, Таша. Не зная какво щях да правя, ако не ми беше предложила помощта си.

— Аз да съм ти предложила? — възмути се Наташа, но Ема вече бе хлопнала вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Винаги бе мразила да носи чорапогащи — факт, който Ема явно си спомняше, след като ѝ бе донесла колан с жартиери и тези невероятно тънки копринени чорапи. А колкото до токчетата... Чувстваше се като на кокили и се извисяваше над всички присъстващи жени.

Дали от съзнанието, че тази предизвикателна рокля, която я правеше център на явен и таен интерес, съвсем не е в нейния обичаен стил, или просто защото бе по-висока и върху нея, за разлика от Ема, роклята не стоеше така шокиращо, но Наташа имаше усещането, че тя не ѝ придава прекалено сладострастен вид, което би могло да бъде възприето като крещящо изявление за достъпността на притежателката.

Никога за някакъв си половин час не бе събирала толкова възхитени мъжки погледи, както и неодобрението на жените, нито пък искаше това преживяване да се повтори. Току-що едва бе успяла да предотврати четвъртия опит на един престарял чичо на Ричард да я откъсне от останалите гости.

— Виждам, че чичо Руфъс се закача с теб — дяволито подметна приближилата се Ема.

— Би трябвало да си дава сметка на неговата възраст — отвърна остро Наташа. — И не мисли, че не ми е ясно защо ме изнуди да се облека така, Ема! За да изглеждаш непорочна като девица пред моя вид на същинска блудница.

Ема се изсмя.

— Нямам търпение да видя физиономията на Ричард, като пристигне и ни види двете. Той ще закъснее и ще дойде чак след вечеря. Ще доведе и Люк със себе си... — Тя нервно въртеше годежния пръстен на ръката си. — Няма да ме подведеш, нали, Таша? Не бих понесла загубата на Рики. Никога не съм мислила, че мога да изпитвам подобно нещо. Не съм си представяла, че мога да стана толкова емоционално зависима от някого. Това малко ме плаши.

Неприветливото изражение на Наташа се смекчи.

— Убедена съм, че Люк Фриъс няма намерение да застава на пътя ви. Но аз няма да се отметна от думата си, Ема, макар че ми иде да те убия, задето ме издокара по този ужасен начин. Да не говорим за чорапите, които знаеш как ненавиждам!

— Наистина ли? — засмя се пак Ема и я погледна престорено виновно. — Мъжете обожават копринените чорапи. Ричард казва... — Тя млъкна и изпъшка. — О, не! Госпожа Темпълком се носи насам. Аз изчезвам!

— Страхливка — прошепна след нея Наташа.

Ема ловко избегна срещата и остави братовчедка си сама с госпожа Темпълком.

— Ти ни изненадваш, Наташа — огледа я критично възрастната жена. — Не сме очаквали точно ти да си облечена така.

Наташа никога не се бе вълнувала особено от мнението на съпругата на енорийския свещеник, но и никога на бе ставала мишена на нейната критика в такава степен, както беше Ема. Това му е лошото на живота в малкия град, че всички те познават и не се чувстват неудобно да изказват на всеослушание мнението си за твоето поведение, дори ако отдавна не си във възрастта, когато това мнение ти е необходимо и добре дошло.

— Всъщност това не е ли роклята, която носеше Ема на годеща си с Ричард? Казах ѝ, че е крайно неподходяща.

— Поради което тя благосклонно ми я отстъпи — отвърна спокойно Наташа.

Колкото и самата тя да не одобряваше понякога постъпките на братовчедка си, нямаше намерение да приглася на госпожа Темпълком и да насърчава критичното ѝ отношение към Ема.

— Е, трябва да ти кажа, че за мен е изненада да те видя с тази рокля.

— Аз съм делова жена, госпожо Темпълком, и работата не ми позволява да си пиляя нито времето, нито парите в купуването на дрехи. Честно казано, благодарна съм на Ема, че ми я предложи.

Лъжата изглежда бе приета от майката на Ричард за чиста монета.

— Е, да. Трябва да ти кажа обаче, че е доста смело от твоя страна да отвориш собствен магазин за старинни тъкани и да ги направиш

достъпни за широката публика.

Изражението ѝ подсказваше, че това, с което се занимава Наташа, съвсем не отговаря на добрия вкус. Засърбя я езикът да отговори, че платовете не са свещени, но се задоволи само да промърмори:

— В момента са много модерни и се разграбват от хора с усет към художествените тъкани, които не могат да си позволят да купят старинни оригинали.

— О, ето те и теб, Лусил! Колко жалко, че няма време да те разведа из градината преди вечеря. Искях да ти покажа най-вече новите смесени лехи. Засадохме ги с онези пищни розови храсти, които вече си виждала, а край тях камбанки и слез. Много е красиво!

Наташа отправи на леля си благодарна усмивка и използва случая да се измъкне.

Учудваше се колко неподходящи имена имат някои хора. Наистина, само заслепени от обич родители са могли да дадат на майката на Ричард името Лусил. Второто ѝ име беше Елси, което тя предпочиташе и всички, освен майката на Ема, се обръщаха към нея по този начин.

Ако не друго, майка ѝ и леля ѝ бяха със сигурност превъзходни и вдъхновени кулинарки, призна Наташа, след като гостите привършиха с основните блюда и беше поднесен десертът.

Друга ябълка на раздора между духовното братство и нейното семейство беше страничната домакинска помощ, която майка ѝ и леля ѝ ползваха понякога, като викаха жените и дъщерите на работници от фабриката. Те с радост се отзоваваха да помогнат, когато беше нужно, и тази тяхна охота се обясняваше както с отношението на двете жени, които бяха привърженички на девиза „Постъпвай с хората така, както искаш те да постъпват с теб“, така и с щедрите заплати, които баща ѝ плащаше на работниците.

Това, че нямаха постоянна прислуга, бе предмет на одумки най-вече в устата на госпожа Темпълком, която даваше тон в цялата енория. Естествено е, че при активното участие на семейство Лейси в светския живот на градчето, те не можеха сами да се справят с цялото домакинство, когато даваха приеми.

Както признаваше Ричард, майка му се беше родила в неподходящ век и се придържаше към остарялото и обидно схващане

за съществуването на социалните слоеве.

Нощта бе топла и гостите, привършили с вечерята, тръгнаха да се поразходят из градината.

Наташа излезе на терасата, за да се спаси от прекаленото внимание и комплиментите на кортежа от застаряващи ласкатели и вбесените погледи на съпругите им. Нямаше представа, че ролята на съблазнителка е толкова тежка. Добре, че нямаше амбиции в тази насока.

Вдиша с наслада ухания нощен въздух. В далечината камбаните на катедралата отмериха часа. Камбанният звън бе едно от нещата, които ѝ липсваха далеч от дома. Беше израснала с него.

Но колкото и да обичаше катедралата и великолепната церемониалност на църковните празненства, колкото и да се възхищаваше на пищните, украсени с изящна бродерия, тъкани, тя смяташе, че ако изобщо някога се омъжи, би предпочела една скромна церемония в обикновена, непретенциозна църква, с цветя от градината на леля си и малък брой близки приятели и роднини.

Ни най-малко не завиждаше на Ема за предстоящата голяма сватба и всички свързани с нея предварителни уговорки и разточителни приготовления. Това, за което тайно ѝ завиждаше, бе, че е намерила човек, когото обича и който споделяше чувствата ѝ. Наташа въздъхна. Дали някога ще надрасне този глупав, незрял копнеж за изключителна и неповторима любов?

Достатъчно бе живяла на този свят, за да разбере, че бракът далеч не е идилия и човек трябва да предприеме подобна крачка само след трезв размисъл и преценка, като за предпочитане е преди това да е закалил нервите си като стомана и да се е избавил от всички илюзии. Ала въпреки че ясно съзнаваше всичко това, имаше нощи като тази, когато нежните ухания на градината пораждаха у нея всевъзможни невероятни копнежи.

Наташа изу обувките си и отиде в края на терасата, далеч от призрачния аромат на пълзящите по стената рози. Загледана в потъналата в мрак градина, чу познат глас зад гърба си.

— Ема, скъпа, ето къде си била!

Две мъжки ръце я прегърнаха през раменете. Тя бързо се извърна.

— Съжалявам, Ричард, но не съм Ема.

— Таша? Боже господи!

При други обстоятелства изуменият му глас би я развеселил, но сега, по някаква неведома причина, той просто задълбочи чувството ѝ за самота.

— За миг помислих... Вие с Ема не си приличате много. Никога не съм ви обърквал. Аз... Ти изглеждаш толкова различна...

Ричард занемя. Гледаше като човек, който уверено е скочил от най-високата точка на трамплина и след миг е разбрал, че басейнът е празен.

— Готова съм да го приема за комплимент, макар да не прозвуча точно така. Мисля, че ще откриеш Ема в салона. Разговаря с майка ти.

— Таша, извинявай. Аз не исках...

— Зная — прекъсна го тя и добави сърдито: — Само че не го прави повече!

— Толкова съм влюбен в Ема, че не мога да мисля за никой друг и като те видях тук с нейната рокля... Защо си с нея, всъщност? — попита мъжът. — Искам да кажа, че това не е твоят стил, нали?

— О, така ли? — отвърна му лукаво и видя как той се изчервява от смущение. В същото време я подразни това, че не допуска у нея нито способността, нито стремежа да изглежда чувствена и примамлива жена.

В действителност самата тя бе така смаяна от нелепото си раздражение, че погълната да му намери обяснение, съвсем не забеляза, че двамата не са сами до момента, в който Ричард не се обърна и не каза припряно:

— Люк, ела да се запознаеш с братовчедката на Ема. Наташа, искам да ти представя Люк, мой... Не, по-скоро братовчед на баща ми.

Наташа също се обърна и, без да знае защо, изведнъж се почувства притеснена и неспокойна.

Приближилият се мъж имаше познатата и типична за рода Темпълком висока и атлетична фигура, добро телосложение и буйна черна коса, но някакви отклонили се гени бяха добавили черти, които нито Ричард, нито баща му притежаваха.

Докато най-често лицата на двамата изразяваха сърдечност, добронамереност, почти неземна благодет, лицето на този мъж беше белязано от груб безмилостен сарказъм. Кафявите му очи бяха с по-блед оттенък, сякаш отразяваха светлината и замаскираха своя израз.

Беше по-висок от Ричард и по-широк в раменете, усещаше се, че използва яките си мускули по далеч по-убедителен и опасен начин, отколкото за игра на голф.

Тя, която никога през живота си не бе почувствала и най-малко вълнение или възбуда при мисълта за голо мъжко тяло, сега внезапно се хвана да мисли какво би изпитала, ако докосне мускулите на гърдите му. Усети как тялото ѝ се напрегна и вцепени.

— Братовчедката на Ема. О, да, струва ми се, че познах роклята — чу го да казва с равен глас, от което се почувства още по-зле.

— Да, това ме обърка в началото и аз я взех за Ема — обади се Ричард.

— Сериозно?

Наташа гледаше като хипнотизирана как тъмните му вежди се повдигнаха в знак на вежлива незаинтересованост и побърза да каже:

— Мисля, че е по-добре да влезем. Ема ще се чуди...

— Дали не сте взели на заем годеника ѝ, както и роклята — довърши подигравателно Люк.

Тя стисна зъби и преглътна дошлия на езика ѝ рязък отговор. Той може и да се движи в кръгове, където познатите му сменят любовниците си както биха заменили дрехите си, но ако си въобразява, че може да дойде тук и да я обижда с намеците си... Ала какъв е смисълът да се кара с него? Като художник може и да заслужава възхищението ѝ, но като човек...

Наташа гневно мина край тях и твърде късно забеляза, че е забравила да се obuе.

— Не са ли ви нужни?

Кипнала от яд, тя се обърна и видя, че той държи обувките ѝ. По дяволите! Има очи на ястреб. Е, да, нали е художник! Свикнал е да забелязва и най-малките подробности. Сърцето ѝ започна да бие на пресекулки. Беше се приближил до нея. Тя се пресегна да вземе обувките и видя колко бледа е ръката ѝ на фона на неговия бронзов тен. И толкова крехка, че ако той обвие с пръсти китката ѝ, би могъл да я счупи като вейка.

Наташа преглътна с усилие, вбесена от идиотския полет на фантазията си, и грубо издърпа обувките, като неучтиво промърмори нещо, което би могло да мине за благодарност.

Ричард, който нямаше търпение да намери Ема, вече бе влязъл в салона да я търси.

Няма да е лошо братовчед му да го последва, помисли сърдито Наташа и взе да се обува. Пъхна единия крак, но токчето се клатушна заплашително и тя ритна, без да иска, другата обувка. Проклинайки неравната тераса, се наведе да я вдигне и чу Люк Темпълком да казва хладно:

— Позволете на мен.

Беше я изпреварил и не ѝ оставаше нищо друго, освен да стисне зъби и стоически да признае поражението си.

— Мисля, че ще е много по-лесно, ако се подпрете на рамото ми — предложи той язвително. — Тук е много неравно и не е за такива обувки. Но кога ли жените са считали удобството от първостепенна важност при избора на облекло?

Наташа отвори уста да възрази, но не можа, защото тялото ѝ се разтресе като от електрически удар. Беше обхванал с пръсти глезена ѝ.

— Копринени чорапи — промърмори, а после, не беше за вярване, но ръката му тръгна нагоре, спря за миг на коляното и продължи по бедрото дотам, където свършваше роклята.

Наташа беше така потресена, че не можеше да проговори. Цялата трепереше от ярост и унижение. Когато парализираните ѝ гласни струни проработиха отново, единственото, което можа да пророни, беше, за нейно огорчение, шаблонното:

— Как смеете! Какво правите?

— Приемам не дотам изтънчената покана, която ми бе отправена. Всяка жена, която носи черни копринени чорапи и подобна рокля, подканя не само да я гледат, но и да я докосват.

— Как смеете! — повтори Наташа, почти заеквайки от ярост. — Сигурно сте от мъжете, които си въобразяват, че когато жените казват „не“, винаги имат предвид „да“. За ваше сведение, облякла съм тази рокля и тези чорапи не поради отвратителната причина, която предполагате, а защото... — Тя спря наред думата, сещайки се, че не може да му каже каква е истинската причина. Той се усмихваше цинично и я чакаше да продължи. — Вървете по дяволите! — изруга тя грубо и профуча край него, без да обръща внимание на подигравателния му смях зад гърба си. Беше толкова разстроена, че трепереше като лист. Не искаше нищо друго, освен да смъкне тази

проклета рокля, да я хвърли в огъня и да зарови глава под възглавницата, където да даде воля на сълзите си.

Никой... никой досега не я бе вбесявал така, не я бе наскърбявал по този начин и... никой не бе предизвиквал толкова силни, объркани, смущаващи я чувства.

Ема е права — този човек е противен, отблъскващ, опасен...

Много опасен, потрепери Наташа. Наистина много, много опасен.

ТРЕТА ГЛАВА

Всичко е заради роклята, опитваше да убеди себе си Наташа половин час по-късно, когато излизаше от спалнята, възстановила донякъде душевното си равновесие.

Само заради нея. Не може да е друго. Нищо в нейното държане не е могло да създаде у мъжа впечатлението, че тя действително желае да... Стомахът ѝ болезнено се сви. Не трябва да се самозаблуждава — въпреки обидата и гнева си, тя явно бе доловила едно трепетно усещане, удоволствие от докосването на мъжа. Тази мисъл я смути, ядоса и уплаши...

Долу в гостната цареше предишната атмосфера и с нищо не подсказваше за случилото се.

Цялата работа е там, моето момиче, каза си Наташа, че си свикнала мъжете да гледат на теб като на лишената си от пол стара леля. И къде се дяна чувството ти за хумор? Всяка жена несъмнено би се почувствала твърде поласкана от подобен подход.

Наташа предпазливо се огледа за Люк Темпълком. Какво ли би казала майката на Ричард, ако разбере за случилото се? Видя братовчедка си и годеника ѝ хванати за ръце глупаво да се гледат един друг в очите — образец на млада влюбена двойка.

— Спря ли да се цупиш?

Думите бяха прошепнати почти в ухото ѝ и тя замръзна на място. Обля я гореща вълна. Едва се въздържа да не се обърне.

— Нима е имало такова нещо? — отвърна с невинно недоумение.
— Извинете, трябва да помогна на майка си.

— След малко.

Тя рязко се извърна. Беше я хванал за китката. Отново я връхлетя познатото усещане от допира на тънките му хладни пръсти. Ядосана, тя изсъска в лицето му:

— Пуснете ме! Какво ви прихваща? Изпробвайте силата си върху жени?

— А ти навярно тръпнеш, като изпробваш своята върху мъжете?

Усмивката му я накара действително да изтръпне. Неволно бе свила ръката си в юмрук. В момента най-голямо удоволствие би й доставило да удари наглото му лице. Това желание я порази и тя занемя. Никой никога не я е карал да се чувства така... Не я е вбесявал така... Не я е обиждал по този начин.

— За ваше сведение, облякла съм тази рокля, защото случайно я харесвам! — заяви наперено.

— Нея или мъжките погледи, които те следват на всяка крачка? Хайде, бъди искрена — една жена не се облича така, освен ако не иска мъжете да я зяпат и да си представят женските й прелести.

Нямаше какво да му отговори. Дълбоко в душата си знаеше, че е прав.

— Допускам, разбира се, че някоя наивница би облякла от глупост подобна рокля само заради един мъж, забравяйки, че нещо, предназначено да възбуди един, ще има същия ефект и върху всички останали мъже.

Наташа го гледаше втренчено.

— Ако това е извинение...

— Не е! Не смятам, че има за какво да се извинявам. — Той се наведе и прошепна на ухото ѝ: — Имаш късмет, че пипнах само краката ти. Комбинацията на това черно копринено жарсе с очевидния факт, че под него не носиш нищо, е далеч по-изкушаваща от гледката на гърдите ти. Лично аз винаги съм смятал, че жени с такъв размер на бюста не трябва да се показват на улицата без сутиен, но сега признавам, че ти ме накара да променя мнението си — поне от сексуална гледна точка, ако не от естетична. Макар деколтето да е излишно в случая. Дори копчета до шията не могат да прикрият тази съблазън, напротив — биха били изкусна примамка.

Наташа го гледаше зяпнала и не вярваше на ушите си.

— Приличаш на Червената шапчица, която вижда как баба ѝ се превръща в лошия вълк — присмя ѝ се той. — Не може да не си знаела какъв ще бъде ефектът от облеклото ти.

С ъгъла на окото Наташа мярна госпожа Темпълком, която ги наблюдаваше навъсено. Последното нещо, което ѝ се искаше, бе майката на Ричард да види смущението ѝ. Затова не обърна внимание на последната забележка и отклони темата.

— Ричард и Ема са прекрасна двойка, нали? Мисля, че ще бъдат много щастливи заедно.

— Така ли мислиш? — изглежда я ехидно. — Лично аз смятам, че са изключително неподходящи един за друг! — Видя потъмнелите ѝ от гняв очи, но продължи ожесточено: — Братовчедката ти е една от най-лекомислените жени, които съм срещал, докато съдбата на Ричард е да бъде като баща си и бащата на неговия баща. Той е праволинеен и сериозен млад мъж, който в момента е заслепен от едно хубаво лице и жадно за любов тяло. Наистина ли искаш да повярвам, че те имат и най-малкия шанс да са щастливи заедно? Давам им най-много шест месеца, преди тя да се отегчи до смърт от ролята си на съпруга на викарий и да тръгне да търси развлечения като това, в което случайно я хванах миналата година — в самата нощ след годежа им с Ричард.

Сърцето на Наташа биеше лудо. Ето че дойде моментът, от който се опасяваше. Този човек наистина бе опасен — както за нея, така и за щастието на Ема.

— Какво точно се опитвате да кажете? — попита го войнствено.

Той я изгледа продължително.

— О, хайде не ми разправяй, че не знаеш за буйните преживявания на братовчедка си с Джейк Пендрагън! С очите си я видях да излиза от къщата му рано на следващата сутрин след годежа им с Ричард.

Всички предварително съчинени обяснения се изпариха от главата ѝ.

— Мисля, че тук има някакво недоразумение... — успя само да произнесе студено.

— А пък аз не мисля така. Фактите говорят сами за себе си. Факти, за които, подозирам, Ричард е в неведение. Горкият глупак! А щом му е изневерила още първата нощ след годежа... Носеше същата рокля, с която си ти днес.

Наташа вирна глава и излъга, без да ѝ трепне окото:

— Само ви се е сторило, че сте видели Ема. Истината е, че сте видели мен. Пристигнах в града твърде късно, за да отида на тържеството. Позвъних на Джейк и той ме покани да намина. Ема вече се беше прибрала и понеже знаеше, че не ми се връща до моето жилище, за да се преоблека, ми предложи своята рокля. Джейк обича жените около него да изглеждат...

— Достъпни? — подсказа ѝ той с кадифен глас.

— Здравей, Люк! Двамата изглеждате напълно погълнати от разговора.

Не бяха забелязали приближилата се Ема. До нея стоеше Ричард. Сякаш цял живот беше фабрикувала лъжи, Наташа се засмя и каза спокойно:

— Ема, никога не би познала за какво говорим! Представи си — миналата година, след годежното ти празненство, Люк ме е видял да излизам от къщата на Джейк и се е припознал в теб. Досега мисли, че това си била ти!

Ема успя да си придаде не толкова смаян, колкото оскърбен вид.

— По едно време действително помагах на Джейк за книгата, която пишеше — каза хладно, — и из града тръгнаха отвратителни слухове. Но тази случка с припознаването е доста забавна, нали, Таша? Ти поддържах ли още връзка с Джейк?

— Не! — отвърна рязко Наташа.

Това вече бе прекалено! Едно е да спасява Ема от трудното положение, в което е попаднала, съвсем друго нещо е тя открито да я обявява за любовница на Джейк Пендрагън!

— Ричард ми каза, че няма да можеш да присъстваш на сватбата, Люк — продължи невъзмутимо Ема.

— Да, боя се, че няма да мога. Обвързан съм с една поръчка, която приех преди време.

Беше казано прекалено учтиво и Наташа разбра, че той ни най-малко не съжалява, че ще пропусне церемонията.

Внезапно се почувства изтощена и изстискана като лимон. Краката ѝ тежаха като олово, болеше я глава и ѝ се искаше да остане сама.

Извини се и се отправи навън. Чистият въздух щеше да я ободри. Но този път няма да излезе на терасата, препълнена с гости. Ще си намери някое закътано местенце. Например задния двор откъм кухнята. Леля ѝ го беше превърнала в чудесна градина.

Наташа се задържа в преддверието, за да обуе чифт стари маратонки и да наметне връхна дреха. Чувстваше вътрешен студ. Студ и пустота.

Кухнята бе изпълнена с пречистващия аромат на лелините ѝ треви и билки. Да можеше някак да пречисти душата и ума си от

тазвечерното омерзение... Нямаше смисъл да си повтаря, че Люк Темпълком съвсем не я познава, че всъщност е оскърбявал и се е надсмивал над една въображаема жена. Въпреки това, тя се чувстваше омърсена, унижена, опозорена...

До стената на къщата беше облежната пейка, над която се виеше стара лоза. Леля ѝ сантиментално държеше на нея, макар сама да признаваше, че гроздето за нищо не го бива. Наташа седна и затвори очи. Вдиша дълбоко, за да се отпусне и успокои.

Какъв вбесяващ човек! Тя се гордееше със своя невъзмутим и уравновесен характер, но той наистина я накара да загуби самообладание и разкри чувства, каквито не бе подозирала у себе си. Не мисли за него, заповяда си Наташа, но ѝ бе трудно да го стори, защото образът му плуваше в мрака пред затворените ѝ очи.

— О... Титания на лунна светлина! — сепна я познат провлечен глас.

Тя се вторачи невярващо в мъжа, завладял мислите ѝ, изникнал внезапно пред нея от плът и кръв.

— Едва ли сте Оберон, но срещата ни определено е зловеща — отвърна му жлъчно и рязко се изправи, възнамерявайки да се отдалечи колкото е възможно по-бързо.

Краката ѝ обаче упорито отказваха да се помръднат и тя стоеше като вкопана. Той приближи и ѝ препречи пътя.

— Какво всъщност искате? — чу се да казва тихо и безпомощно, сякаш този глупав въпрос можеше да прикрие обзелата я слабост.

Той, изглежда, помисли същото, защото се изсмя приглушено. Белите му зъби блеснаха в тъмнината и злокобният звук я накара да настръхне.

— Каква мила невинност! Като на шестнайсетгодишно девойче. Но този номер няма да мине, нали, скъпа? Много добре знаеш какво искам!

Направи крачка към нея, после още една, протегна ръце и ги пхна под якето. Тя потрепери, а той явно намери тази реакция на тялото ѝ за крайно задоволителна и прошепна:

— Цяла вечер искам да направя това.

Обзе я истински страх. Устата ѝ пресъхна. Ужасно ѝ се искаше да прокара език по устните си, но не посмя. Той щеше да изтълкува жеста като предизвикателство. Лицето му беше съвсем близо до

нейното. Виждаше блясъка в очите му, твърдата извивка на устните, които скоро щяха да докоснат нейните... Скоро... Сигурно съм се побъркала, реши Наташа. Или ми е направил магия, щом не мога да помръдна и съм толкова покорна.

— Цяла вечер го исках... — повтори той тихо.

— Аз пък не — събра сили да каже тя с треперещ глас. Извърна глава, за да избегне целувката му, но той я хвана за брадичката.

— Лъжеш — усмихна се цинично.

После я целуна — не грубо и жестоко, както винаги си бе представяла, че мъжете целуват жените, а така леко и нежно, че целият свят сякаш стана безтегловен и тя заплува в едно измерение, за чието съществуване не бе подозирала.

Докосването на устните му бе толкова ласкаво, толкова изкусно и подканващо, че тя не можа да му се противопостави. С отчаяние осъзна, че дори разумът ѝ да не желае тази близост, тялото ѝ я иска, а мъжът, за най-голямо нейно унижение, явно го усеща.

Устните ѝ сами откликнаха на целувката му. Чу го как рязко си пое дъх и разбра какво означава това. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и свалиха презрамките на роклята. Не направи опит да го спре, а се притисна до него и с наслада усети как дланите му обхващат голите ѝ гърди. Заля я неудържима вълна на възбуда, толкова мощна, че извика недоволено, когато устните му се откъснаха за миг от гърдата ѝ, за да се прехвърлят на другата. Цялото ѝ тяло мълчаливо го подканяше да не спира мъчително сладостните си ласки.

— Цяла вечер ме побъркваш от желание — прошепна той. — И го знаеш, малка магьоснице. Ричард каза, че имаш свое гнезденце близо до катедралата. Хайде да...

Сякаш я поляха със студен душ. Понесена от съвършено непознатите ѝ усещания в един свят на удоволствие, което ѝ даряваха ръцете му, сега тя рязко слезе на земята. Испита отвращение и неприязън към самата себе си.

Колко пъти бързо и категорично бе отблъсквала мъже, достатъчно глупави, за да си въобразят, че след неколкочасово познанство тя ще се съгласи на по-интимен контакт. Това бе рискът на нейната работа, свързана с многобройни пътувания. Нито веднъж не се бе изкушила да се впусне в подобна мимолетна връзка. Това беше

нещо, което напълно я отвращаваше, което не можеше да приеме по никакъв начин. То противоречеше на разбиранията ѝ за живота.

Винаги бе смятала, че може да изпитва физическо желание само към човек, когото дълбоко и страстно обича, и това беше причината все още да е девствена, за което ѝ се подигра тази сутрин Ема. А сега стои тук и позволява на един мъж, когото не харесва ни най-малко — не само като мъж, а и като човек — да я гали и милва по начин, който оставя у него впечатлението, че тя е готова да отиде и в леглото му.

Вероятно обзелите я чувства се бяха изписали на лицето ѝ, защото Люк внезапно я пусна. Наблюдаваше я внимателно и... чакаше.

Какво ли щеше да се случи, ако не бе чула гласа на майка си, която я викаше? Не знаеше. Не беше сигурна. Усети единствено огромно облекчение, че това я избавя от всякакви обяснения. Само пророни дрезгаво: „Трябва да вървя“ и буквално избяга.

Едва по-късно, когато помагаше на майка си да сервира на гостите кафе, тя си спомни, че е забравила якето в градината. Пребледня и ръцете ѝ затрепериха.

— Таша, добре ли си? — попита я разтревожено майка ѝ. — Само това липсва, да се простудиш посред лято! Какво, за бога, правеше в градината?

— Болеше ме глава и исках да изляза на чист въздух — отвърна напрегнато Наташа, като се оглеждаше скришом наоколо и напразно търсеше да зърне Люк Темпълком.

Чак след половин час разбра от Ема, че си е отишъл.

— Можеш да се успокоиш вече — каза братовчедка ѝ весело. — Люк, слава богу, си замина. О, много съм ти благодарна, задето убеди и двамата с Ричард, че ти си била онази нощ при Джейк.

— И все пак смятам, че е по-добре да кажеш на Ричард истината — посъветва я Наташа. — Той те обича и съм сигурна, че ще разбере.

— Не сега. Наистина ме обича, но едва ли ще повярва, че съм прекарала цяла нощ с Джейк, заета с работа. Бях права за Люк, нали? Ужасен е! Изглежда фантастично, разбира се, и според Ричард има огромен успех сред жените, макар да се обзалагам, че сърцето му е късче лед. Не мога да си представя той да се влюби, а ти? Ричард казва, че Люк е заклет противник на брака — смята го за капан и така нататък. Явно родителите му не са били щастливи заедно, но понеже баща му е Темпълком, то и дума не е могло да става за развод.

Оженили се към края на войната. Майката на Люк била влюбена в друг, но той бил убит и затова тя се омъжила за баща му. Бракът им обаче бил несполучлив. Баща му умрял, когато Люк бил на четиринайсет. От свръхдоза приспивателно. Нещастен случай, според властите, но Люк бил убеден, че баща му се е самоубил, защото разбрал, че жена му има любовна връзка с друг и иска да го напусне. Люк никога не простил на майка си. Избягал на шестнайсет години от къщи и всъщност оттогава е напълно самостоятелен. На Ричард му е мъчно за него, но лично аз мисля, че е самият дявол, а ти?

— Положително не е някой, когото бих искала често да виждам — съгласи се уклончиво Наташа.

Естествено, съчувстваше му за нерадостното детство, но той вече не бе дете, а мъж, при това самонадеян, циничен и опасен. Който би я завел в леглото си само за да удовлетвори плътското си желание — без всякакви чувства към нея, без ни най-малко да я харесва и уважава като човешко същество.

Наташа мрачно реши още на сутринта да вземе проклетата рокля на Ема, чорапите и глупавите ѝ кокилести обувки и да ги хвърли в огъня, а ако братовчедка ѝ още веднъж я помоли за помощ, най-категорично да ѝ откаже.

— Какво има? — попита любопитно Ема. — Изглеждаш така, сякаш се готвиш да убиеш някого.

— Хм... Ще те учуди ли да разбереш, че този някой си ти? Повече не ме моли за никакви услуги, Ема. Няма да се съглася.

— Какво? Дори да станеш кръстница на първото ни дете ли? — засмя се Ема.

— Не... Не и ако наследи твоята дарба да си навличаш неприятности.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Как изглеждам? Добре ли ми стои булото? — питаше вече за десети път Ема.

— Не се тревожи, изглеждаш прекрасно! — увери я искрено Наташа.

И наистина, в сватбената си рокля от кремава коприна Ема беше удивително красива булка.

Шаферките — Наташа и Сара — бяха не по-малко хубава гледка — и те в дълги кремави рокли с буфан ръкав и широки колани с цвят на цъфнала кайсия.

Беше време да тръгват за църквата. Наташа целуна Ема по бузата и подкани Сара, която също се въртеше край огледалото, да побързат.

Слава богу, Люк Темпълком нямаше да присъства на сватбата. Още я глождеше мисълта за случилото се на приема, още я измъчваше споменът за готовността, с която откликна на ласките му.

В къщата цареше суматоха. Всички сновяха насам-натам, непрекъснато се влизаше и излизаше.

С яркото си лятно слънце денят от сутринта обещавахе да е приятен. След сватбата се даваше прием за гостите в градината, където предварително бяха направени съответните приготовления — бяха поставени маси, набързо сковани навеси и всичко останало.

Наташа настойчиво побутна сестрата на Ричард към чакащата ги откън кола. Сара още се цупеше, защото Ема не ѝ позволи да се облече в розово.

Церемонията щеше да се състои в катедралата, разбира се, а булката щеше да бъде предадена от бащата на Наташа.

— Всички вече са тук — приближи забързано майка ѝ, когато пристигнаха на площада пред църквата. — Ричард ни най-малко не изглежда нервен.

— Но затова пък татко е — засмя се Наташа.

Тази сутрин Ема неочаквано я беше прегърнала и със сълзи на очи ѝ прошепна развълнувано:

— Благодаря ти за всичко, Таша... и най-вече, задето каза на Люк, че ти си била при Джейк. Слава богу, че няма да дойде на сватбата. Щях да стоя като на тръни и да очаквам всеки миг да се изправи и да ме изобличи.

— Не вярвам да направи нещо толкова драматично. Не е в негов стил. Той предпочита по-изтънчени форми на жестокост.

Ема я беше погледнала странно и бе понечила да каже нещо, но за щастие, бе завладяна от собствените си мисли и бързо забрави изненадващата горчивина в гласа на братовчедка си.

Но Наташа никога нямаше да забрави случилото се в градината. Кипваше от гняв и обида само при мисълта, само при спомена за... А най-мъчително, най-срамно беше съзнанието как възбуждащо ѝ беше подействала неговата близост.

От мислите я отвлече пристигането на колата с баща ѝ и Ема. Трябваше да отиде при тях, но гърлото ѝ се бе свило, а очите ѝ неочаквано се напълниха със сълзи. Внезапно я стресна ликуващият възглас на Сара.

— О, прекрасно, ето го и Люк! Дойде все пак! Чудесно!

Люк... Люк е тук? Сара сигурно греша. Съвсем категорично беше заявил, че няма възможност да присъства. Не може ей така да промени решението си, без да извести никого.

Сърцето ѝ биеше лудо. Знаеше, че трябва да отиде при Ема заедно със Сара, но не можеше да помръдне от мястото си.

Сара викаше Люк и му махаше неистово с ръка. Трябваше само малко да обърне глава... съвсем малко... Никой няма да забележи...

Самият факт, че иска да го зърне, я накара да дойде на себе си. Този човек бе варварин, жесток и див под маската си на светска изисканост. Знаеше... Беше почувствала остриите нокти на неговото презрение, зъбите на бездушното му желание.

Не се поддаде на изкушението да се обърне. Днес денят принадлежи на Ема. Ако разбере, че Люк е тук, това може да ѝ развали целия празник. Наведе се към Сара и просъска в ухото ѝ:

— Не сега, Сара! После ще говориш с Люк!

Хвана я за ръка и я задърпа към булката.

За щастие, Ема отново се бе заела с дантелите на булото и не се оглеждаше наоколо. Междувременно Люк бе влязъл с останалите гости в катедралата.

За Наташа вълнуващата служба на бракосъчетанието беше помрачена от съзнанието за присъствието на Люк. Страхове на Ема, че той ще я изобличи, не се оправдаха, естествено, но Наташа не го беше и допускала. Изобличенията можеха да бъдат единствено по отношение на нея самата, мислеше горчиво под тържествените звуци на сватбения марш, изпълнили катедралата. После вратите бяха широко отворени и вътре нахлу яркото следобедно слънце.

Свърши се. Ема и Ричард бяха съпрузи, Люк Темпълком нищо не може да стори, колкото и да ги смята за неподходяща двойка.

Не можеше да проумее обаче защо е дошъл. Беше напълно категоричен, че няма да присъства на сватбата, а ето го сега тук.

Наташа следваше Ема по пътеката между редовете и се боеше да погледне наоколо. Нямаше представа къде може да седи той. Стресна я възбуденият вик на Сара:

— Люк!

Наташа неволно се извърна към високия мъж, облечен с тъмен костюм.

За миг очите им се срещнаха и приковаха. Нещо загадъчно и предизвикателно проблесна в неговите. Сърцето ѝ заби в гърлото. Погледът му я изгаряше, почти осезаемо усети ръцете и устните му върху тялото си.

Почувства, че отмалява, обзе я панически ужас. Но защо? От какво има да се страхува? Просто е дошъл на сватбата на Ричард. Безумие е заради един поглед да подозира някаква друга скрита цел. Защо да я преследва?

Въпреки всичко, когато излязоха от църквата, ледени тръпки побиха Наташа и тя видимо потрепери. Край нея се носеше глъчка от смях, възгласи, поздравления. Гостите бяха разпределени по чакащите коли, за да потеглят към къщата на семейство Лейси.

Едва в колата Наташа малко се поотпусна. Искеше да се обърне и да открие Люк, да види какво прави, но не се поддаде на порива.

Даваше си сметка, че под повърхността на гнева, страха и възмущението ѝ лежи едно друго опасно чувство — елементарно плътско привличане, което подронва гордостта и самоуважението ѝ.

— Добре ли си? — сепна я неочаквано гласът на Сара.

Наташа отвори очи.

— Да, да. Добре съм. Защо?

— Защото изглеждаш ужасно — нетактично рече момичето. — Бяла си като тебешир. Да не би ти да искаше да се омъжиш за Ричард?

— Какви ги говориш! — скара ѝ се Наташа. — Просто ме боли глава...

Отговорът изглежда удовлетвори Сара и тя бързо смени темата.

— Много се радвам, че Люк е тук! — каза, сияеща от радост. — Той е чудесен! По-добър е от Ричард.

Наташа кисело сви устни. До нея Сара не спираше да бърбори.

— Ще направя така, че да седне до мен. Ще сменя листчетата с имената...

— Не може! — сръза я Наташа. — Ти трябва да си в центъра на масата.

Сара се нацупи сърдито.

— Не виждам какво значение има! Ема сигурно ме е сложила до някое противно момче.

— Нямам представа — отвърна безучастно Наташа. Повече я вълнуваше мисълта дали няма да се случат с Люк на една и съща маса. Би било ужасно! Но защо се бои? Би разбрала чувства като яд, обида, неприязън, но страх? И от какво да се страхува? Да не се повтори това, което се случи между тях?

Колата спря. Бяха си вкъщи. Ема възбудено говореше нещо... Пристигаха останалите коли. Родителите ѝ... Семейството на Ричард... И ето там, край лъскав и скъп ягуар стоеше Люк — загадъчен и някак самотен сред веселата тълпа гости.

Ема го видя чак сега. На лицето ѝ се изписа негодувание.

— Какво прави той тук? — просъска на съпруга си.

— Не зная — отвърна озадачен Ричард. — Беше казал, че не може да дойде.

— Това ще обърка цялото разпределение по масите! — сърдито рече Ема.

Ричард гледаше безпомощно. Наташа приближи.

— Сигурно ще можем да го сместим някъде — каза примирително. Колкото е възможно по-далеч от мен, помисли си същевременно.

— Ще отида да говоря с отговорника на персонала.

Забърза към кухнята да намери шефа на екипа от готвачи и сервитьори, които бяха наели за приема.

Той я увери, че лесно ще намерят място на някоя от масите и Наташа се върна в градината, където фотографът снимаше младоженците. Тя ги наблюдаваше разсеяно и всичките ѝ мисли бяха заети с това да открие Люк, за да се държи на разстояние от него.

— О, Наташа! Скъпа моя... — усмихна се насреща ѝ майката на Ричард.

Наташа изстина. До нея стоеше Люк.

— Зная, че вече се познавате с Люк. Колко приятно ни изненада, че в крайна сметка дойде на сватбата.

Наташа не отвърна нищо. Гледаше право пред себе си и се преструваше, че не го забелязва. Той пристъпи към нея.

— Люк, спомняш си Наташа, нали? Братовчедката на Ема?

— Но, разбира се... Каква метаморфоза... — тихо добави той.

Гледаше я като котка, застанала пред миша дупка. Наташа пламна.

— Моля да ме извините. Чакат ме за снимката — каза хладно и се отдалечи.

Вътрешно кипеше. Как смее да я гледа по този начин! И тази цинична полуусмивка, с която намеква, че знае всичките ѝ тайни, всичките ѝ волности. Нищо не знае за нея! Абсолютно нищо!

— Не танцуваш ли?

Наташа беше напуснала за малко пиршеството, за да остане на спокойствие, без да е нужно непрекъснато да се усмихва, да разговаря и да изглежда естествено и непринудено, когато в действителност цялата бе нащрек в усилието си да отбягва Люк. Сега той стоеше зад гърба ѝ, а нея я обливаха ту студени, ту горещи вълни.

— Искях да остана сама за известно време — каза натъртено, без да се обръща. Не че се боеше да се изправи очи в очи с него. Какво е направила, в края на краищата? Нищо...

Нищо, освен че се представи в напълно невярна светлина и му създаде погрешно впечатление за себе си. Впечатление за сексуално опитна и достъпна. Но колко ли други жени са му изпращали подобно послание? Не би трябвало да намира нищо особено в нея... Нямаше причина за пореден път да изпробва възбуждащото влияние на своето

мъжко излъчване. Той не я харесва, а тя със сигурност не го желае. Макар...

Вътре в нея се надигаше съвсем противоположно на мислите ѝ чувство, което я накара да потрепери. Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Студено ли ти е?

Добре трябва да вижда, че цялата гори. Пръстите му лениво и нежно галеха врата ѝ, въпреки опитите ѝ да се отдръпне.

— Страхотна актриса си — промърмори. — Сериозната и сдържана братовчедка на булката, олицетворение на млада дама такава, каквато трябва да бъде според вижданията на поколението на майката на Ричард — рече с насмешка, после гласът му стана твърд и заплашителен. — Последния път, когато се видяхме обаче, беше въплъщение на необузdana в желанието си жена, страстна и безочлива.

— Трябва да вървя.

Колко слаб бе гласът ѝ. Колко неуверен и колеблив. Не така, както би искала да прозвучи.

— След малко. Никой няма да забележи, ако останем тук по-дълго.

Сърцето ѝ биеше като лудо. Не искаше да бъде насаме с него. Искеше да отиде при другите, където ще е в безопасност... Но какво я грози? Той не я заплашва с нищо. Дори не я докосва. Лошото е, че... ѝ липсваше прохладния допир на пръстите му.

— Ти доста ме заинтригува. — Люк заобиколи пейката и застана пред нея.

— О! Трябва ли да се чувствам поласкана?

— А не си ли?

Стомахът ѝ се сви. Той знаеше твърде много... Видя твърде много.

— Не! — отвърна му рязко. — А сега ме извинете, моля. Трябва да се връщам.

Тя се изправи и въздъхна с облекчение, когато той не ѝ попречи. Но в следващия миг я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Чакай! — каза тихо. — Нали разбираш, че ти си причината днес да съм тук?

Не успя да отговори, защото той дръзко и невъзмутимо я привлече в обятията си.

Защо го прави? Защо му позволява? Тя е глупачка, безумница, която сама ще се погуби. Наташа помъчи да се отскубне, но беше късно. Усети твърдите му горещи устни. Ръцете му галеха гърба ѝ. Още миг и непокорното ѝ тяло ще се притисне до неговото и всичко ще се повтори...

Наташа се разтрепери. Тя не искаше това... Не го бе викала. Но не го и отхвърляш, присмя ѝ се един вътрешен глас.

— Люк! Люк, къде си? — разнесе се гласът на Сара. — Люк, ти ми обеща този танц!

Мъжът я пусна и изруга глухо. Но може да ѝ се е сторило, защото чуваше само тежките удари на сърцето си. Видя стиснатите му от гняв челюсти. Сара ги бе забелязала и тичаше към тях.

— А, ето къде си! Това е нашият танц! Ема те вика — подхвърли небрежно към Наташа. — Каза, че отива да се преоблече в стаята си.

Наташа с облекчение се измъкна.

— Много си бледа. Да не ти е лошо? — попита я Ема.

— Не, добре съм.

— Милият Люк, така да се появи... Даде ни доста щедър чек.

— И това оправя нещата? — рече горчиво Наташа. — Ема, преди по-малко от месец ти бе убедена, че този човек се кани да разруши целия ти живот.

— Е, да, така мислех... Още си мисля, че можеше да го направи, ако не беше ти. Той спомена ли нещо за това? — попита с безпокойство.

— Не — отвърна рязко Наташа.

Някъде навън Люк танцуваше със Сара. Беше довольна, че момичето наруши уединението им. За нищо на света не искаше да изтърпи втора подобна близост с него. Но тялото ѝ съвсем не бе убедено в това. Устните ѝ още тръпнеха, още пазеха усещането...

Три часа по-късно, когато всички гости, в това число и Люк, си бяха отишли, Наташа почувства, че по-изтощена не е била никога през живота си. Не беше само от натоварения ден, от сватбата и приготовленията по нея, а най-вече поради постоянното напрежение да избягва Люк, да избягва собствената раздвоеност на усещанията си към него. Зад яда и негодуванието се криеха опасни и съвсем

противоположни чувства — възбуда, вълнение, плътско привличане. Чувства, колкото непознати за нея, толкова и нежелани. Чувства, които трябва да овладее, защото те нямаха място в нейния живот. Никакво място. Както и самият Люк Темпълком.

ПЕТА ГЛАВА

Защо телефонът винаги звъни, при това с дразнеща настойчивост, точно когато снове някъде из къщата и трябва да препуска нагоре по стълбите, за да прекрати вбесяващия му зов.

Друг на нейно място би сложил втори апарат някъде или безгрижно би го оставил да си звъни. Нейният беше горе в мансардата, която бе приспособила за работен кабинет. Останала без дъх, докато изкачваше тичешком четирите етажа, Наташа грабна слушалката и каза отривисто:

— Наташа Лейси на телефона.

Отсреща за миг замълчаха. Обзе я някакво смътно предчувствие. Леко насмешлив мъжки глас каза провлечено:

— Наташа Лейси, при това доста запъхтяна. Чувствам се много поласкан, трябва да отбележа.

Не можеше да не разпознае този глас, неговите саркастични и самоуверени нотки. Заля я предателско трепетно чувство. След това се уплаши. Защо ѝ се обажда Люк Темпълком? За миг се изкуши да се престори, че не е познала гласа или, или още по-добре, че не си спомня кой е той изобщо, но инстинктът я предупреди да не предприема такава опасна игра. Игра, в която той е вещ и опитен, а тя, както се разбра, няма съответния талант. Затова каза колкото можа по-равнодушно:

— Люк... Каква неочаквана изненада. Ако сте искали да говорите с родителите на Ричард, те заминаха за няколко дни.

Опитът ѝ да се измъкне остана безуспешен. След кратко мълчание той каза:

— Не, исках да говоря с теб. Следващата седмица имам работа в града и ще остана за ден-два. Родителите на Ричард любезно ми предоставят жилището на енорийския свещеник. Бих искал да те покана на вечеря.

Да се каже, че бе поразена, би било съдържано твърдение. Изобщо не беше очаквала Люк да я потърси, нито пък си бе представяла, че

така кротко ще я покани да излязат заедно.

От сватбата на Ричард и Ема бяха изминали три седмици. През цялото това време тя се стараеше да забрави силната мъчителна възбуда, обзела я в обятията му. Преструваше се, че повляклото я като водовъртеж усещане никога не е съществувало. Искаше да изличи от паметта си спомена за неговите ръце и устни. Трябва да е глупачка, за да смята, че тук има нещо друго, освен преднамерено, съзнателно желание да я накаже, използвайки въздействието на своята мъжественост. А тя няма неговия жизнен и чувствен опит, за да му противостои.

Ако се бяха срещнали при други обстоятелства, ако не бе допуснала Ема да я убеди за този спектакъл и не се беше представила в съвсем различна светлина, нямаща нищо общо с нейната личност, то може би Люк щеше да се отнася към нея с присъщата си хладна вежливост, без да изневерява на добрите обноски. Вината за това, че налетя върху ѝ като граблива птица, бе отчасти и нейна.

Но най-поразяващ бе неудържимият порив, с който тя му отвърна. Не беше подозирала досега у себе си такава склонност към безразсъдство. То напълно противоречеше на обичайното ѝ сдържано, разумно поведение. Това безразсъдство ѝ нашепваше, както змията е шептала на Ева, че е време да придобие жизнения опит на Люк Темпълком.

Наташа пое дълбоко дъх. Няма да се поддаде на изкушението. Люк я канеше да излязат, но бе пределно ясно, че не жадува за светски разговор. Сбъркал е, ако мисли, че тя ще приеме една случайна, лишена от чувства, близост, едно мимолетно сексуално преживяване.

— Съжалявам... Това е невъзможно.

Мълчанието от другата страна беше почти заплашително. Очевидно не е свикнал да му отказват, каза си Наташа. В същото време се стараеше да подклажда раздразнението, с което да потисне опасното трепетно вълнение в душата си. Ако приеме предложението му, това ще доведе до всевъзможни усложнения. Той не я смята за такава, каквато е всъщност и разкритието ще предизвика мъчителна неловкост. Самият факт, че се изкушава да приеме, е достатъчно опасен.

Заради самата себе си трябваше да предотврати всяка възможност той да се свърже с нея отново.

— Значи не си свободна следващата седмица?

— Съжалявам, не съм свободна изобщо.

— Разбирам...

Колко странно, че една дума, казана така безстрастно, може да представлява многозначителен, хаплив намек.

По-късно тя си даде сметка, че е трябвало да спре дотук, да каже довиждане и да затвори телефона, но сега нещо я подтикна да добави:

— Всъщност не мога да си представя защо мислите, че искам да ви видя отново?

Последвалото кратко мълчание я накара да помисли, че е взела надмощие, но в следващия миг се чу мекият му като коприна глас:

— Сериозно? А моите спомени говорят обратното. Но всъщност добре разбирам, че ти съвсем здравомислещо и благопристойно не искаш да те разобличат като жена, която споделя леглото с двама любовници. Трябва да ми простиш. Навярно започвам да ставам по-малко проникателен, отколкото смятах, че съм. Не се сетих, че имаш друг ангажимент...

Наташа пламна от гняв и възмущение. Пръстите ѝ се впиха в слушалката. Как смее да прави такива намеци! Искаше ѝ се да му разясни колко греша, да даде воля на негодуванието си, че именно той се осмелява да критикува поведението ѝ, да подмята, че сама е виновна да я смята за достъпна и готова за сексуални игрички. Но не можеше да го направи. Така щеше да предаде Ема.

Затова само каза ледено:

— Дори да не беше така, уверявам ви, че нямаше да имам какъвто и да е било интерес в продължаване на нашето познанство.

След което тресна слушалката. Само че преди това чу последните му думи:

— Странно... Бях останал с друго впечатление. Омразен, противен тип! Как се осмелява да допусне...

Как смее да предложи...

От половин час сновеше бясна из стаята, когато телефонът отново иззвъня. Изглежда го подозрително, склонна да го остави да звъни, но после си каза, че това е глупаво и се обади.

Чувството, което изпита, когато разбра, че не е Люк Темпълком, не бе точно облекчение. Кое то говореше за опасност, тлееща в самата нея.

Разговорът беше продължителен и когато приключи, Наташа се разкъсваше от противоречиви чувства на задоволство и разочарование. А трябваше да сияе от радост. Не всеки ден получаваше такива престижни поръчки.

Отнасяше се за подбор и доставка на тъкани в имение от епохата на Чарлз Втори. Къщата беше превърната в луксозен частен хотел и предстоеше обзавеждането ѝ в съответния стил... С подобна поръчка не всеки от бранша можеше да се похвали. Още по-голям повод за гордост бе това, че собственикът на хотела бе видял някои от нейните образци и толкова ги харесал, че незабавно я издирил и се свързал с нея. Искал да запази духа, характерен за епохата, и търсел за вътрешното обзавеждане тъкани, които най-достоверно да го пресъздават.

Беше ѝ предложил да прекара една седмица в имението, за да вникне в атмосферата и това да ѝ помогне при избора. Не смятал за проблем факта, че тя не е специалист дизайнер. Каза ѝ, че много повече предпочита човек с истински усет за онова време, отколкото дизайнер с модерни съвременни критерии, неспособен да придаде желаната атмосфера на мястото.

Това беше шанс, за какъвто не смееше и да мечтае. Ако беше получила подобно предложение преди запознанството си с Люк Темпълком, всичките ѝ мисли щяха да са заети само с неговото осъществяване. А сега, вместо да гори от възторг, изпитваше странно нежелание да се захване с поръчката, защото щеше да я измъкне от града точно когато Люк щеше да бъде тук. Но защо, когато добре съзнава, че най-лошото нещо е да попадне в капана на заблудата? Да си въобразява как с Люк все пак ще се срещнат, той ще разбере какво погрешно мнение си е съставил за нея и стократно ще предпочете истинската Наташа.

Подобни невероятни фантазии са не само глупави, те доказват, че тя е на прага на някакво емоционално самоубийство, щом иска Люк да... Да какво? Да я желае? Да тича след нея? И с каква цел? Цял живот решително е избягвала подобна връзка, основана на лишено от чувства сексуално желание от страна на мъжа и емоционално заробване от страна на жената.

Знаеше, че у нея съществува тази нагласа, тази душевна уязвимост да се обрече напълно — тялом и духом — само на един

мъж. Но доколко въпросният мъж може да бъде някой като Люк Темпълком, който в ни най-малка степен не иска и не е способен да сподели едно емоционално обвързване?

Стигайки накрая до извода, че това, което изпитва, не е нищо друго, освен елементарно сексуално привличане, Наташа твърдо реши да изхвърли Люк Темпълком от мислите си.

След три дни ѝ стана ясно колко неосъществимо е взетото решение. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Люк. Нощем не можеше да спи. Денем липсата на душевен покой ѝ пречеше на работата.

Ядосваше се, че вместо да се съсредоточи върху най-важната поръчка в живота си, тя пилее сили и време в блянове по мъж, който няма място в мислите на една разумна жена.

Преди година, преди месец дори, ако някой ѝ беше казал, че ще се намира в подобно състояние на духа заради човек, свършено не отговарящ на представите ѝ за мъж, когото би харесвала, тя щеше да го помисли за луд.

А сега именно тя е близо до лудостта. И как не, след като копнее по мъж, от когото инстинктът ѝ за самосъхранение предупреждава да се държи настрана.

Бедата е там, че притежава и други инстинкти, по-дълбоки, по-силни и опасни, за чието съществуване не бе подозирала, преди Люк така неочаквано да ги събуди. Тези инстинкти дръзко и безразсъдно, без оглед на риск и опасности, я тласкаха към Люк Темпълком и всички удоволствия, които той можеше да ѝ даде.

Като дете Наташа често се беше надвесвала от моста на реката, вперила поглед в нейния устрем и чувствайки неудържимо влечение да бъде понесена от буйния поток. Сега имаше същото усещане, но този път Люк Темпълком беше магнитът, който я привличаше така опасно.

Бе потънала в мисли, докато минаваше през градината на леля си.

Спря и се намръщи. Как допусна да я завладее такова непреодолимо и примитивно желание, което по цяла нощ не ѝ дава покой! Пречи ѝ да заспи и изтезава тялото ѝ с хиляди непознати мъчения, а когато се унесе, в съня ѝ идват такива чувствени изживявания, че само при спомена за тях плътта ѝ пламва.

— Скъпа моя, надявам се, не камбанките са причина да се мръщиш. Зная, че това изобилие от цветове не е по вкуса на някои, но определено си има своята прелест.

Наташа с усилие се усмихна на леля си, която вървеше насреща ѝ. Явно смущението бе изписано на лицето ѝ, защото Хелън попита тихо:

— Случило ли се е нещо, Таша? Може би поръчката... Зная, че е прекрасна възможност, но...

— Не е поръчката — отвърна Наташа и твърде късно разбра, че е пропуснала възможността да даде приемливо извинение.

— Значи е нещо друго? — потвърди опасението ѝ Хелън.

За миг Наташа се изкуши да излъже. Та тя е зряла жена, а не дете. Това е проблем, който трябва да е в състояние сама да реши. Споделянето му с друг няма да допринесе с нищо за взетото вече решение — да не поддържа никакви отношения с Люк Темпълком, както всъщност му бе дала да разбере. Но вече се издаде, а не беше надарена с находчивостта да съчинява бързо лъжи.

— Нищо особено. Просто попаднах в доста глупава ситуация с един човек и...

— Струва ми се, имаш предвид Люк Темпълком — прекъсна я леля ѝ. Дожаля ѝ като видя безпомощното изражение на Наташа. Толкова бе различна от собствената ѝ буйна и лекомислена дъщеря.

— Откъде знаеш? Искам да кажа... — съвсем се обърка Наташа.

— Забелязах, че той тръгна след теб на празненството преди сватбата.

Наташа притвори очи. Изведнъж почувства остра необходимост да сподели проблемите си.

— Хайде да поседнем — предложи леля ѝ и я поведе към закътана сред зеленина пейка.

Наташа покорно я последва. Щом седнаха, тя разказа всичко в несвързан, объркан поток от думи, толкова неприсъщ за нейния стегнат, дори сдържан начин на разговор, че още повече обезпокои Хелън Лейси. Закани се мислено на Ема за ролята ѝ в тази каша. Напълно беше в характера на вятърничавата ѝ дъщеря да забърка братовчедка си в лично свои проблеми, без да си дава сметка за възможните последствия.

— Значи заради облеклото и историята на Ема, която си приписала на себе си, Люк те е взел за...

— За любовница на Джейк Пендрагън — довърши Наташа, но после добави бързо: — Не, разбира се, че Ема и Джейк не са били любовници. Предполагам, просто е искала да накара Ричард да ревнува.

— Е, със сигурност е успяла, и то до такава степен, че когато се е наложило, не е могла да разчита, че Ричард ще повярва на истината. Постъпила е много лошо, като те е въвлякла в своите вечни каши. Предполагам, не е възможно да се каже на Люк истината? — осмели се да попита Хелън, като явно подозираше, че тук има нещо повече, отколкото ѝ бе казано.

Нейната предпазлива, благоразумна племенница не би изпаднала в такова душевно състояние от опитите за интимничене на някой мъж, обхванат от плътски желания. Значи тук се крие нещо друго. Вече имаше опасения какво е то и сърцето ѝ се сви.

— Не мога да му кажа истината... — промълви Наташа.

И то не само заради Ема. Собствената ѝ гордост не го позволяваше. И не толкова гордостта. Не искаше да види отегчението и досадата, които, със сигурност знаеше, ще се прокраднат в очите му, когато научи истината за нея — че е скучна нежелана дваисет и седем годишна девственица, въвличена да играе съвършено неподходяща роля, уплашила се от последствията на тази игра и принудена да признае истината.

— О, мила моя... — въздъхна съчувствено Хелън. Очевидно правилно бе разбрала сложността на вълнуващите племенничката ѝ чувства. — Доколкото схващам, поръчката е дошла съвсем навреме?

— Да — отвърна Наташа. Не можеше да сподели опасенията си какво би станало, ако не се налагаше да замине. И така беше казала твърде много. Не можеше да признае, че се страхува да не се поддаде на настояванията на Люк, ако той реши да упорства.

— Хм... много опасен млад човек. Помислих си го още в момента, в който го видях. Но се чудя все пак дали е било разумно да му казваш, че имаш връзка с друг.

— Това беше единственото, което можах да измисля, за да се отърва от него. Изглежда, свърши работа... — Наташа потръпна, спомняйки си язвителната му забележка.

— Сигурно, макар да ми направи впечатление на човек, комуто и окото не трепва пред трудности, изпречили се на пътя му. Както казваш, може би е по-добре, че няма да си в полезрението му известно време. Трудно може да му се устои, Наташа. Той е много привлекателен и има, струва ми се, покоряваща сила.

— Като огъня... Стига да не се доближаваш много до него.

Лея й я изгледа внимателно.

— Разбирам. Така ли го усети? — Видя изражението на Наташа и се усмихна мечтателно. — Не мисли, че напълно съм забравила тези чувства. Дори на моята възраст човек разбира душевните вълнения на младите. Само погледни тази перуника — смени внезапно темата на разговора лея й, — не е ли прекрасна? Градината е най-хубава по това време на годината — продължи тя, когато станаха и тръгнаха по алеята. — Смятам обаче да засадя и есенни цветя. Сега те напускам, скъпа, защото трябва да проверя какво става със сладкиша ми.

През времето, останало й до заминаването, Наташа непоколебимо прогонваше всяка мисъл, свързана с Люк Темпълком. Не беше лесно. Изкушението й се представяше в такъв благовиден облик, че понякога тя сама се подлъгваше.

Помогна й необходимостта да извърши известна подготвителна работа. Искаше да подбере образци на дамаски, бродерии и декоративни тъкани, които да предложи на Лео Розенберг.

При скорошното си пътуване до Флоренция беше установила контакти и можеше да разчита, че ще й доставят всичко, което поръча. А там наистина бе харесала и набелязала някои особено красиви и подходящи десени. Бяха доста скъпи, разбира се, но от разговора с Лео доби впечатлението, че замисленото от него не е само предприемачески нюх. Освен това подразбра, че той е известен сред финансовите кръгове като проникателен прекупвач на имоти и не жали средства за своите идеи.

Наташа реши да замине един ден по-рано. Щеше да пристигне в имението „Стоунлавъл“ според уговорката, но по един по-заобиколен маршрут. Нямах да бърза и щеше да се наслади на пътуването из провинцията.

Това й решение бе продиктувано от съня й, че Люк Темпълком се появява на вратата й, пристигнал в града по-рано, отколкото бе казал. Не знаеше как да го тълкува. Като неосъзнато желание или като

предчувствие. Но какво значение имаше? Важното бе, че като се събуди, я обзе болезнено, непреодолимо желание да се предаде и да се остави в ръцете на съдбата, където и да я отведе тя.

Ала да позволи на нещо или на някой да определя живота ѝ, да взема решения вместо нея, а тя да бяга от отговорност за своите постъпки, не беше в характера ѝ. Затова превъзможна опасната примамлива слабост, подкопаваща волята ѝ, и реши да тръгне по-рано.

Позвъни на оставения ѝ от Лео Розенберг телефонен номер, за да предупреди. Съобщи ѝ, че той е в чужбина и ще се върне след ден, но всички са известени за пристигането ѝ и я очакват. Казаха ѝ също, че Лео би искал тя да остане известно време, за да поживее в имението и да усети атмосферата, а така също и за да поговори с нея относно планове си.

Тъй като искаше да тръгне на следващия ден, Наташа се зае с отделяне на образците, които смяташе да вземе със себе си. Внимателно прегледа фотографиите, подбрани от различни списания, каталозите на производители на старинни мебели, както и всякакви други, щателно събирани идеи и бележки.

Тази значителна поръчка беше изключително важна за новата ѝ кариера и няма да позволи нещо или някой да ѝ отвлеча вниманието — най-малко Люк Темпълком.

— Заминавам утре рано — събщи Наташа на родителите си. — Взимам си довиждане сега, за да не ви безпокоя сутринта.

— Ще се обадиш, когато пристигнеш, нали? — помоли загрижено майка ѝ. — Пътищата в днешно време...

— Ще позвъня при първа възможност — успокои я Наташа.

Знаеше, че е избрала най-правилното решение, защото нямаше смелост да се изправи очи в очи с Люк.

Ала не от срещата с него се боеше... Съвсем не. Страхуваше се от врага вътре в себе си — от физическото желание, което той без усилие възпламени у нея. Затова бягаше. Ако го нямаше това желание, ако Люк беше просто някой досаден натрапник, тя най-спокойно щеше да му даде да разбере, че си губи времето. По отношение на Люк обаче се съмняваше, че може да направи същото, защото собственото ѝ тяло говореше друго.

Но защо все пак се безпокоеше толкова? Едва ли не първото нещо, което я порази у Люк, беше мъжкото му самочувствие —

толкова подчертано, че граничеше с надменност. Защо тогава се страхуваше, че той ще започне да я преследва, след като му е казала за връзката си с друг мъж?

Макар и да не е светец, нещо ѝ подсказваше, че не би делил една жена с друг мъж. Значи не би трябвало да проявява интерес към нея.

Зад цялата тази убедителна логика обаче се прокрадваше едно инстинктивно, дълбоко женско усещане, че независимо от това, което му е казала, той може да повярва повече на посланието, което недвусмислено му изпрати тялото ѝ.

Възможно е именно мъжката му гордост да го подтикне и да го накара да се убеди, че въпреки връзката ѝ с друг, тя желае него. А ако реши да направи това...

Наташа потрепери от коварно промъкналия се спомен за ръцете му, които я галеха, за устните...

Престани, заповяда си сама. Престани, преди да е станало твърде късно!

Слава богу, че новата поръчка я принуждаваше да замине. Съмняваше се, че би имала сили да го направи доброволно.

ШЕСТА ГЛАВА

— Заповядайте! Предупредиха ме за пристигането ви. Имаме късмет, че времето е прекрасно, нали?

Наташа беше пристигнала преди пет минути, почука на вратата на къщата и се представи. Икономката на Лео Розенберг я посрещна любезно и я покани да влезе.

— Лео възнамерява да запази долния етаж почти в същия му вид. Горے, разбира се, предстои много работа — трябва да се преградят стаите, да се направят отделни бани и така нататък, но вие, естествено, ще се запознаете с всичко това.

Преди Наташа да успее да каже нещо, възрастната жена я поведе към дъното на коридора.

— Постарахме се да ви дадем стая, където работниците няма да ви безпокоят много, но, както виждате, в момента навсякъде цари безпорядък — каза извинително.

После ѝ се наложи да повиши глас, защото наоколо се разнасяха оглушителни удари, свистене и бръмчене на инструменти.

— Всички спим горе. Използваме засега задната стълба, която навремето е била за прислугата. Доста е разнебитена. Лео смята да сложи асансьор, съвсем дискретно, разбира се.

Стълбата наистина беше не само тясна, но и твърде нестабилна на места.

— Вашата стая е тук. Няма отделна баня, за съжаление, но всъщност едва ли някой друг ще я ползва. Лео се е настанил в другия край на къщата, където ще бъдат, евентуално, неговите лични помещения. Моята стая е най-горе. В момента никой друг не живее тук.

Икономката спря пред боядисана в бяло врата и я отвори. Стаята бе просторна, с голям северен прозорец и, както прецени Наташа, идеална за работа. Имаше двойно легло, две удобни на вид кресла, бюро, статив, дори камина.

— Лео каза, че трябва да има къде да работите на спокойствие. Това беше стаята на архитекта, който подготви чертежите за преустройството. Надявам се, че е добра.

— Чудесна е — увери я Наташа.

Жената се усмихна с облекчение.

— Е, тогава всичко е наред. Малко се страхувах от вашето пристигане. Не знаех дали Лео ви е предупредил какво да очаквате. Той говори за къщата така, сякаш вече е готова и пропуска да каже, че в момента се работи.

— Отдавна ли го познавате? — позволи си да попита Наташа.

— Да. Мъжът ми работеше при него още когато Лео беше начинаещ в бизнеса. После, когато Джордж загина при катастрофа, Лео ми предложи да дойда на работа при него. За мен това беше спасителен пояс, защото с Джордж няхаме деца, няхах други роднини... Това беше преди петнайсет години и оттогава съм непрекъснато с Лео. Дори предложи да ме изпрати на специални курсове, за да стана управител на хотела, но това за мен е прекалена отговорност и аз му отказах. Сега ви оставям, за да се настаните. Лео си идва утре и ще ви разведе наоколо.

Наташа се беше надявала сама да огледа къщата, преди срещата със своя клиент, но може би щеше да бъде по-добре да го изчака, за да не се мотае и пречи на работниците.

— Може ли да разгледам парка? — попита. — Не бих искала да преча на работата.

— Навън още нищо не е започнато, така че спокойно може да се разходите. Лео каза, че ако се интересувате, има различни материали в кабинета му, отнасящи се до предишните преустройства на къщата.

— С радост ще ги прегледам — благодари Наташа.

Вече цял час бродеше из запуснатия парк на имението и опитваше да си представи как ли е изглеждал навремето. Постепенно, въпреки забраната, която си бе наложила, мисълта я понесе към една друга градина... към една друга вечер... Видя как Люк се приближава, звъни на вратата, чака нетърпеливо и после, неполучил отговор, си отива. Гледаше отдалечаващата му се фигура и я връхлетя безумния порив да се затича към колата, да подкара бързо към вкъщи, за да... За

да какво? Да отвори сърцето и душата си за неизбежната болка, която ще ѝ причини връзката с човек като Люк? Какво ѝ става? Защо трепери само от спомена за него? Какъв е този копнеж, това неовладяно желание? Нима не знае, че виновникът за нейното състояние не може да ѝ предложи нищо друго, освен лишено от чувства плътско преживяване. Наташа се спря пред една цветна леха и несъзнателно се наведе да откъсне голям бурен.

— Видях ви от прозореца на кабинета и реших, че е по-добре да сляза и да ви се представя.

Наташа се изправи и се изчерви леко. Приближаващият се мъж я гледаше весело и като че с интерес.

Беше малко над петдесетте, висок, все още тъмнокос, с проницателен поглед.

— Лео Розенберг — протегна той ръка и се усмихна сърдечно. — Разбирате ли от градинарство? Признавам, че съм объркан и не зная откъде да започна. Бих искал да възстановя парка така, че да съответства на стила на къщата, макар че, имайки предвид предназначението ѝ за хотел, ще трябва да се предвиди място за тенис кортове.

— Страхувам се, че не съм специалист, но леля ми наистина разбира от градинарство. Паркът би представлявал за нея същинско предизвикателство и сигурно така би се захванала... О, извинете, просто си мислех преди малко за нея, а тя...

Бяха тръгнали редом. Наташа не се представи, защото беше ясно, че той знае коя е.

— Разбира от тези неща, така ли? — довърши вместо нея Лео, като посочи с ръка наоколо.

— Невероятно много. Това ѝ е хоби, а градината вкъщи е нейно владение. Не предполагах, че ще пристигнете днес — добави тя малко по-официално. Не искаше той да мисли, че се възползва от отсъствието му и си пилее времето. — Вашата икономка ми каза, че ви очакват утре. Не посмях да разгледам къщата, за да не преча на работниците.

— Ще я обиколим заедно. Добре, че можах да се освободя ден по-рано. Това място ми действа много успокояващо.

Той спря и пое дълбоко дъх. Независимо от възрастта, имаше удивително стегната фигура.

— Да, не бих казала, че ви завиждам за Лондон — съгласи се Наташа.

Той ѝ се усмихна по детски мило.

— В случая не беше Лондон. Летях до Ню Йорк, а както забелязвате, тук е за предпочитане. Затова смятам вече да се оттегля от бизнеса. Ще приспособя едното крило за свое ползване и ще прекарам остатъка от живота си на тихо и приятно място. За съжаление, преди това трябва да отделя доста време, за да оправя всичко. Тази ваша леля... къде мога да я намеря?

Озадачена от внезапния въпрос, Наташа отговори машинално.

— Лейси... — замислено повтори Лео. — Ами да, разбира се — „Църковен текстил“. Трябваше да се сетя. Вие, на практика, сте израснала с този бизнес.

— Да, макар да се бях откъснала за известно време. Странно, колко леко и непринудено се разговаря с този човек, помисли Наташа. Той притежава същия неподправен интерес към хората, който тя толкова ценеше у леля си.

Сещайки се за нея, тя се почувства малко виновно. Как ли ще реагира на обаждането на Лео Розенберг? Може би трябва да я предупреди. Но не беше сигурна дали новият ѝ клиент говори просто ей така или сериозно възнамерява да се обърне към леля ѝ и да я помоли за помощ при обновяването на парка.

— Извинете, че съм малко припрян, но утре имам непредвидена среща в Амстердам и ако може сега да обиколим къщата, а после да прегледаме архитектурния проект...

— С удоволствие. Аз попростотох каквото можах за този период, освен това нося някои мостри и снимки. Що се отнася до спалните, вие, очевидно, искате те да са практични, но и да носят отглас от онова време. Колкото до общите помещения на долния етаж, не зная какво точно имате предвид, но те явно също ще се ползват.

— За ползване — да, но гостите, които смятаме да привлечем, проявяват истински интерес и преклонение към старините. Естествено, не казвам, че ще пресъздадем точно и с най-големи подробности интериор в стила на Чарлз Втори — това би било невъзможно — но, все пак, трябва да се постареем. Гостите трябва да почувстват, че са пристъпили прага на миналото, че живеят в дом, който носи духа на времето, когато е бил построен. Няма да използвам оригинални

старинни тъкани, дори и ако мога да се сдобия с тях — такива неща с по-голямо право принадлежат на музеите. Нужни са ми копия от оригиналните модели, изработени по тогавашната технология.

Няколко часа по-късно, когато Лео ѝ беше показал всяко кътче от къщата, Наташа изпитваше към него още по-голяма симпатия, отколкото в началото.

Предвидливо го остави той да насочва разговора. По-лесно ѝ беше да работи, когато откриеше какво точно искат клиентите ѝ, как си представят своя дом и каква роля играе той в живота им. Въпреки че първоначално Лео я повика за обзавеждането на хотел, тя бързо разбра, че къщата означава за него много повече от една поредна търговска сделка.

— Най-много бих искал къщата да си остане частен дом — сподели той после, когато седяха в малката, разхвърляна стая, използвана временно за кабинет. — Но както установил предишният собственик, поддържането ѝ изисква огромни средства. Аз просто не мога да си го позволя. Рано или късно ще се наложи да я продам и да гледам как я разделят и погубват... Консултирах се и проучих кой е най-добрият начин подобно място само да изплаща разходите си. Стигна се до извода за превръщането му в провинциален хотел сред природата, предназначен за отбрана публика. Американците и японците си падат по такъв род неща. Това, което ми е нужно сега, е да намеря първокласна икономка управител... — Лео млъкна и се усмихна малко виновно. — Извинете, май доста се увлякох, а вие сте добър слушател.

— Вашата съпруга, тя няма ли да... — започна Наташа, но той я прекъсна.

— Вдовец съм. Жена ми почина преди пет години. Боледува дълго време. Разви някакво прогресивно страдание след раждането на сина ни.

Наташа само поклати съчувствено глава. Разбра, че той не иска да говорят за това.

— Донесла съм една твърде интересна статия, която може да прочетете, ако желаете. В нея се говори за съживяването на интереса към тъканите със старинни десени и изработка. Мисля, че особено ще ви заинтригува разделът за декоративните дамаски и бродерии. Може би знаете, че в предприятието на баща ми се произвеждат главно

църковни тъкани, но напоследък асортиментът е разширен и включва платове със старинни мотиви. В Италия обаче, главно около Флоренция, има фабрики, които разполагат с албуми с оригиналните модели. Там изработват истински, ако не се смята възрастта, автентични тъкани от седемнайсети век. Скъпи са, разбира се, и аз бих ви ги препоръчала само за определени, грижливо подбрани места.

Разговорът продължи до късно вечерта и Наташа разбра, че новият ѝ клиент не е човек, който си губи времето, щом веднъж се е захванал с нещо. Нейната кандидатура бе окончателно одобрена и тя получи пълна свобода да започва работа по обзавеждането не само на спалните на новия хотел, но и на общите помещения — салони, дневни и всичко останало. Отпуснатите за това средства я накараха едва ли не да зяпне.

— Посетителите, които искам да привлека, ще очакват подобно нещо — каза ѝ той, сякаш оправдавайки се.

Симпатията ѝ към него нарасна, защото прозря в стремежа му да обзаведе къщата по най-добрия начин, който може да си позволи, по-скоро истинска любов и привързаност към това място, отколкото желание да получи одобрението на бъдещите посетители.

Когато стана дума за малкото крило, където щяха да бъдат личните му помещения, Лео имаше доста ясна представа какво иска. Даде ѝ да разбере, че ще е напълно доволен да ползва нейните препоръки, що се отнася до декоративните тъкани.

— Имам малка колекция от картини, които смятам да окача в дългата галерия в моето крило. Един мой приятел ще ми даде съвет как да ги разположа. Претърсил съм всички антикварни къщи за подходящи мебели. Колкото до хотела, по-голяма част от мебелировката ще бъде копие, разбира се, специално поръчано в стила на епохата.

Чак към един часа след полунощ Наташа можа най-после да се качи в стаята си. Лео ѝ каза, че рано сутринта заминава за Амстердам, но тя може да остане според първоначалната уговорка и да изчака завръщането му, когато окончателно ще уточнят проекта за спалните помещения. Пожелаха си лека нощ и се разделиха.

Наташа дълго не можа да заспи. Струваше ѝ се, че Лео Розенберг е самотен в душата си човек, макар на пръв поглед да има всичко, което някой може да пожелае. В собствената ѝ душа също цареше ледена пустота. Какво я очаква? Едно самотно бъдеще. Без любов, без страст... без Люк, който не може да я дари с обич, а само с измамната благодат на плътската наслада. Нима е толкова глупава да мисли, че такава връзка ще я направи щастлива? Не, разбира се!

Тогава защо губи толкова време и душевни сили да мисли за него, да го желае? Защо се държи по такъв несвойствен за нея начин? Знае, че Люк не може да ѝ предложи нищо истинско, нищо, което би оправдало рисковете на такава връзка.

Сега, когато новата поръчка запълва цялото ѝ време и ангажира всичките ѝ мисли, би трябвало без усилие да забрави за съществуването на Люк Темпълком. А вместо това... вместо това лежи будна и знае, че затвори ли очи, отпусне ли се, нощта отново се възкреси, както много пъти напоследък, усещането за неговите милувки, ще припомни всяка дума, всеки удар на сърцето и, което е по-лошо, ще я накара да закопнее за нещо повече от един спомен... Наташа удари с юмрук възглавницата. За кой ли път си повтаряше, че най-злият враг на себе си е тя самата, че трябва да забрави Люк, да го изхвърли от ума си, да престане да фантазира, а да погледне действителността в очите.

СЕДМА ГЛАВА

Наташа се видя с Лео Розенберг чак след три дни. През това време тя поработи доста върху подробните скици за всяка от спалните и останалите помещения, и положи неимоверни усилия да прогони натрапчивите мисли за Люк Темпълком, които продължаваха да я тормозят.

Работата по имението се оказа далеч по-лесна от опитите ѝ да забрави Люк. Вечер си лягаше с убеждението, че от умствена и физическа умора ще заспи в мига, в който докосне възглавницата, но скоро разбираше, че греши. Тръпнещото ѝ от спомени тяло не ѝ даваше покой.

На третата нощ, преди завръщането на Лео, изнурена от напразните усилия да се справи с мъчителните усещания, Наташа се предаде и остави въображението си да рисува невероятни картини пред очите ѝ. Ето, Люк внезапно се появява, повдига я от земята и я целува както в онази незабравима нощ, но го прави нежно и любящо, а не яростно, сякаш наказва целия женски род, както ѝ се стори тогава.

Всеки човек си има своя защитна система, а като се има предвид детството на Люк, това, че майка му е изоставила и него, и баща му, заради друг мъж, както и трагедията с евентуалното самоубийство на бащата, не е невъзможно да се разбере последвалата омраза и недоверие на Люк към жените като цяло, изразяващи се в преследване единствено на плътски удоволствия и невлагане на никакви чувства.

Макар да не беше психолог, Наташа съзнаваше, че търси обяснение, извинение, което да оправдае преднамерената липса на емоционална обвързаност в неговите любовни авантюри.

Тя се въртеше неспокойно в леглото и за сетен път си повтаряше колко е безразсъдно да вярва, че Люк може да се промени. Той очевидно не го иска. Доволен е от начина си на живот. Тя може и да няма неговия опит, но не ѝ е трудно да забележи, че отношението му към нея е белязано със същия стремеж към лишена от чувства сексуална връзка.

Връзка... Наташа горчиво се усмихна в тъмнината. От къде на къде мисли, че той ще стигне толкова далеч? Ако трябва да е грубо откровена със себе си, трябва да признае, че няма причина да подозира у Люк желание за нещо повече от едно мимолетно сексуално преживяване. След което напълно да я забрави.

Но защо от това толкова я боли? Първото ѝ впечатление за него като за бездушен и опасен човек е правилно. Само затова, че след неговите ласки непокорното ѝ тяло забрави това първо предупреждение, не означава сега да търси причина, оправдание, надежда...

Просто нейното възпитание, нейният собствен морален кодекс я кара да търси следи от чувства, защото ѝ е трудно да признае влечението си към мъж, който е събрал в себе си всичко, което тя не харесва у мъжете.

Порази я и я уплаши лекотата, с която бе докарана до това състояние на физически и душевен смут, който я бе подтикнал да избяга от къщи, за да не се срещне с Люк и който сега я държеше будна, караше я да се надява...

На какво да се надява? Че като герой в някоя романтична история, той няма да приеме нейния отказ, ще сломи съпротивата ѝ със силата на своето желание и така ще свали от нея бремето сама да вземе решение, ще я въвлече в една връзка, различна от представите ѝ за истинските ценности, които свързват един мъж и една жена.

Не! Духът ѝ се бунтуваше срещу такъв изход. Винаги се бе гордяла със способността сама да се справя в живота, да решава и поема отговорност, да не бъде обект на чужди прищевки. Ако сега позволи физическото влечение между тях двамата да се превърне в интимна близост, то това ще бъде, защото тя е решила така, а не защото е затворила очи и се е оставила на неговата воля. Ако после трябва да обвинява някого, то това не бива да е никой друг, освен самата нея.

Ако изобщо се стигне дотам... Стомахът ѝ болезнено се сви. Какво ѝ става? Какви мисли само минават през ума ѝ! Беше си представяла, че ако е достатъчно далеч от Люк, ако не я преследва неговото присъствие, това ще е достатъчно да я излекува от нелепото желание, което изпитва. Искрено смяташе, че въодушевлението от новата поръчка ще остави на заден план мислите за Люк...

Колко се е заблуждавала! Въпреки умората и пълната отдаденост на работата, в тялото ѝ се таеше желание и копнеж, които по-късно щяха неминуемо да ѝ причинят душевни страдания, но които сега бяха толкова силни, че ако Люк отвореше вратата и влезеше в стаята, щеше да ѝ е невъзможно да не откликне на техния зов.

Но защо? Защо именно сега и точно този мъж? Каква е тази неударжимост на обсебито я влечение към него? Поразяваше я предателството на собственото ѝ тяло, безсилието на разума, силата на желанието, което изпитваше и което бе лишено от спасителната благодат на любовта.

На сутринта Наташа стана неотпочинала, с тъмни кръгове под очите, а днес трябваше да представи на Лео своите предложения и препоръки, които да обсъдят. Измъкна се неохотно от леглото и отиде да вземе студен ободряващ душ. Настръхна под ледените струи, но героично изтърпя това малко наказание, което по-късно щеше да ѝ е от полза.

Настръхено се търкаше с гъбата. Добре, че поне фигурата не ѝ създаваше особени грижи. Нямаше склонност към напълняване, дори смяташе, че е малко кльощава в сравнение със закръглените форми на други жени, но изглежда това не възпираше Люк. Съвсем не.

Тя стоя дълго под душа, забравила всичко друго, освен неугасващата жарава, тлееща в тялото ѝ. Внезапно усети топла влага по лицето си и разбра, че плаче.

Така и трябва, рече си горчиво. Нека плаче от срам, че мислено вече се е предала, че е изживяла с Люк това, което се заблуждаваше, че гордостта ѝ, самоуважението и твърдите ѝ нравствени устои няма да допуснат.

Но кое е по-лошо, питаше се с болка — да си представя, че с Люк са любовници и после да се преструва на обидена, че той гледа на нея само като на сексуален партньор, или честно да си признае, че го желае и да му се отдаде безразсъдно, съзнавайки, че по този начин нарушава собствените си правила в живота, но знаейки също, че трябва да го направи, че това е нещо, което трябва да уталожи, трябва да изживее? Нима е такава страхливка, че си позволява интимна близост с Люк в потайните дебри на въображението, но не и в действителност, само защото подобно изживяване не е прикрито с думи като „любов“?

Кой от тях двамата, в крайна сметка, е по-непочтен? Тя или Люк? За съжаление, отговорът вече ѝ беше ясен.

Лео пристигна малко по-късно от очакваното. Наближаваше обяд, когато ягуарът му — спортен модел, негова радост и гордост — спря пред къщата. Не беше сам. За своя изненада, Наташа видя в колата леля си — обърнала глава към него, засмяна, весела, с разрошена от вятъра коса. В първия момент Наташа не можа да проговори от учудване и мълчаливо ги наблюдаваше.

— Лео... господин Розенберг ме доведе да видя градината — припряно започна да обяснява леля ѝ.

Лицето ѝ бе пламнало, вероятно от пътуването в откритата кола, и същевременно озарено от непознато сияние. Очите ѝ блестяха възбудено и въобще имаше нещо в начина, по който се обърна и проследи с поглед Лео, докато го чакаха да заключи колата и да се приближи към тях, което накара Наташа да заподозре във внезапното пристигане на леля си не само нетърпението на Лео да преобрази запустелия парк и възторга на Хелън от предстоящата задача.

— Както виждате, взех предвид препоръката ви — заяви усмихнат Лео. — А Хелън любезно се съгласи да дойде и да ми помогне със съветите си...

— Не съм специалист — прекъсна го Хелън. — Просто вдъхновен аматьор.

— Много талантлив вдъхновен аматьор — вметна Наташа.

— Изключително талантлив — съгласи се Лео. — Като видях какво си постигнала в имението „Лейси“, трябва да призная, че ми стана неудобно да ти показвам тукашното състояние на парка.

— Сигурна съм, че е по-добре да ползваш съветите на специалист градинар — отвърна леля ѝ. — Макар, честно казано, това да е едно предизвикателство, за каквото винаги съм мечтала.

— Почакай да видиш каква работа предстои — закани се Лео. — Освен това посетителите ще очакват да има съоръжения като тенис кортове, например.

— И крикет — добави Хелън. — Особено ако ще идват американци. Може би има достатъчно място дори за поло. Ето това би било примамка!

— Поло... — повтори замислено Лео. — Много стилно, разбира се.

Като ги слушаше, Наташа тъжно си мислеше, че почти бяха забравили за нейното присъствие. Питаше се дали съзнават, както това ясно личи от страни, колко си подхождат — като начин на мислене и възприятие, като неподправен възторг и ентусиазъм. Едва ли такова разбирателство се постига за няколко часа познанство.

Подозренията ѝ се потвърдиха по време на обяда, когато Лео спомена, че веднага след връщането си от Амстердам е отишъл при леля ѝ, двамата са вечеряли заедно, а на другия ден са обядвали в града. После поканил Хелън в Лондон да види офиса му там.

Гледайки ги, Наташа изпита остро непознато чувство на самота и копнеж... По какво, запита се иронично. По Люк Темпълком?

Леля ѝ прекара следобеда в парка, горяща от нетърпение да види какво може да се направи и откъде да се започне. Наташа и Лео се уединиха в кабинета, за да прегледат подготвените от нея бележки и скици.

— Идеални са, точно каквото исках — каза ѝ Лео накрая.

— А разходите? — настоя тя, като знаеше, че някои от предвижданията платове са доста скъпи.

— Няма проблеми — увери я той. — Може и да съм бизнесмен, но не съм скъперник и разбирам, че доброто качество не излиза евтино. Кога би могла да подхванеш работата тук? Майсторите ще привършат горе към края на месеца и колкото по-рано започнем...

Наташа бързо прехвърли наум ангажиментите, които имаше в момента. Беше поела няколко дребни поръчки, които щеше лесно да изпълни или да отложи. По някое време ще трябва да отиде до Флоренция. Част от платовете, които смяташе да използва, както и декоративните тъкани, изискваха да провери доколко е възможно изработването им в срок и в рамките на отпуснатия ѝ бюджет.

Тя обясни на Лео, за да може той да прецени.

— Бих искал да сме готови за откриването по Коледа, за да хванем празниците, което, както разбираш, е особено доходно.

По Коледа! Наташа пое дълбоко дъх. Ще бъде доста напрегнато. Окончателното завършване към тази дата ще зависи в голяма степен от възможностите и добрата воля на нейните хора в Италия.

— Мисля, че ще успея — каза предпазливо. — Зависи от моите снабдители. Колкото до спалните, платовете ще бъдат от предприятието на баща ми и доставката им е гарантирана. Както и значителна отстъпка в цената. Но що се отнася до останалите представителни помещения, колкото и да е добра нашата стока, не може да се сравни с тъканите, произвеждани във Флоренция. За сроковете на тяхната доставка не мога да бъда напълно сигурна.

— Разбирам — каза Лео. — Не възнамерявам да включа в нашия договор клаузи за неустойка.

Видя учудването ѝ и обясни:

— Доверявам се на вътрешното си усещане, Наташа. Всеки истински предприемач постъпва така. Който ти каже обратното — лъже. Чувствам, че мога да ти вярвам. И не само защото съм на път да се влюбя в леля ти — добави с усмивка и стана.

Наташа го гледаше онемяла. Той се засмя, като че малко тъжно.

— Тя така си и знаеше, че новината ще те смае. Предполагам, че на твоята възраст представата за един влюбен над петдесетгодишен мъж...

— Не... съвсем не — побърза да каже Наташа. — Просто днес следобед си мислех каква подходяща двойка сте. Само че не очаквах вие да...

— Какво? Да призная, че откакто умря съпругата ми, все си повтарям, че никога повече няма да се ожения? Неочаквано разбрах, че не съм бил прав. Животът е твърде кратък, за да позволи човек гордостта да застане на пътя му към любовта и щастието. Можеш да ми повярваш. Това е нещо, което вече твърдо зная. В мига, в който се запознах с леля ти, разбрах, че тя е човек, който ще значи много за мен. Сякаш някои внезапно запали светлина в тъмнината на моето съществуване, освети го и прогони царящия там студ и мрак. Надявам се същото да изпитва и тя към мен.

— Затова ли ми давате поръчката? — попита колебливо Наташа. — Защото сте се влюбили в леля ми?

Лео се намръщи.

— Не. Ако не смятах, че ще се справиш с работата, нашите отношения с Хелън нямаше да имат ни най-малко значение.

Наташа го слушаше с облекчение. Колкото и да държеше на тази поръчка, искаше да я заслужи със своите способности, а не поради

някаква друга причина.

— Виждам, че си предложила някои образци за дългата галерия. Както ти споменах, извикал съм един мой приятел да дойде и да ми даде съвет как да разположа колекцията си от картини. Искане ми се и той да си каже думата относно завесите и дамаската.

Наташа кимна. Предварително подбраните от нея тъкани за галерията бяха със старинни бродерии в приглушени цветове и мотиви, за да подхождат на цялата обстановка и да не отвличат вниманието от основното предназначение на залата като художествена галерия. Повечето картини, както Лео й каза, са рисувани в зенита на викторианската мания за готически ренесанс и поради това ще бъдат в съзвучие със стила на къщата.

— В момента картините се съхраняват на друго място. Ще ми ги изпратят, когато работниците приключат с ремонта на галерията, а това ще стане почти едновременно с преустройството на спалните пометения. Тогава и ще вземем окончателно решение за платовете, които ще използваме в галерията.

Наташа кимна в знак на съгласие. Мислено се усмихна тъжно, забелязала как често-често Лео хвърля поглед към прозореца. Личеше си, че няма търпение да отиде при леля й и затова тя тактично попита дали може да се качи в стаята си, за да проведе няколко телефонни разговора.

Там отново я прободеше остро усеждане за собствената й самота. Стаята беше с изглед към парка и, застанала до прозореца, Наташа наблюдаваше как двамата, хванати за ръка, вървят по обраслите с трева алеи, разговарят, спират от време на време, така силно завладени един от друг, че тя неволно отстъпи от прозореца с усеждането, че макар и неволно, е нахлула в личния им свят.

Отчайваща, мъчителна тежест стегна душата й. Колко различна беше тяхната близост, топлината и взаимността на чувствата в сравнение с лишеното от всякаква душевна нежност преживяване между нея и Люк. Колко символично е, че връзката на Лео и леля й се развива под ярките лъчи на слънцето, а тях с Люк ги обливаше бледата хладна светлина на луната.

Напразно си втълпяваше колко трябва да е довольна, че се избави от него. Твърде лъжовни и неубедителни бяха тези разсъждения.

Чак когато дойде време леля й да си тръгне, двете останаха за малко насаме. Бяха вечеряли заедно с Лео и той се качи в кабинета, за да събере някакви документи. На път за Лондон щеше да откара Хелън вкъщи.

Наташа й каза, че почти е приключила с работата на дадения етап. Искала да се уговори с икономката и да дойде в края на месеца за още ден-два, когато работниците ще са свършили, но жената по това време щяла да гостува на свои роднини, затова й предложила да й даде ключ от къщата.

— Да ти кажа, докато сме сами — започна леля й. — Имахме посетител завчера или по-скоро ти имаше посетител.

Болезнено сладостно усещане се разля по тялото й и Наташа с трепет зачака леля й да продължи. Устата й пресъхна. Стомахът й се сви от напрежение и тя се почувства като плувец, който ще скочи от шеметна височина.

— Това... той ли...

— Да, Люк Темпълком — довърши недоволно Хелън.

— И съвсем не беше очарован, че птичето е отлетяло от гнездото, така да се каже. За беля, когато е пристигнал, аз не бях там, а когато се върнах, майка ти му беше съобщила къде се намираш.

Наташа помисли, че сърцето й ще изскочи от гърдите. Обзе я някакъв необясним възторг и вълнение, после почувства такава слабост, че не можеше нито да помръдне, нито да проговори. Беше се вторачила в леля си и ту пребледняваше, ту се изчервяваше.

— Съгласна съм с теб, че той е много опасен млад човек, още повече поради силното си мъжко излъчване. Той те иска, Наташа, и нещо ми подсказва, че няма да се откаже заради онази измислена история за връзката ти с друг мъж. Това дори може да направи играта за него по-пикантна.

— Да — обади се почти беззвучно Наташа. Обхваналата я радостна възбуда се стопи и се превърна в болка и непоносима мъка. — Всичко за него е... игра.

— Какво имаш предвид? — попита по-нежно леля й. — Че за теб е нещо повече ли?

Наташа поклати глава.

— Още не, но би могло да стане, ако му позволя да... — Тя прехапа устни и се поправи мрачно: — Ако си позволя да...

— Да станеш негова любовница?

— Искях да кажа, ако задълбоча отношенията си с него. О, не, това е безнадеждно... безполезно... — Тя махна отчаяно с ръка. — Не мога да разбера защо го желая така! Той е събрал всичко, което не харесвам в един мъж — студена надменност, циничност, неспособност да гледа на жената по друг начин, освен като на сексуален обект.

— Това, което изпитваш, се нарича сексуално привличане — каза без заобикалки леля й. — И не се заблуждавай, то е една много мощна сила. Ако това може да ти послужи за утешение, останах с впечатлението, че той се съпротивлява на това чувство не по-малко от теб. Слушай, Наташа, той е интелигентен човек. Да не мислиш, че не се е досетил защо си избягала от него? Напълно му е ясно, че ако наистина си обвързана с друг, то за какъв дявол ще бягаш?

— Той ме смята за опитна в това отношение жена, с цял списък любовници зад гърба си, дълъг поне колкото неговия. Дори ако аз... Ако допусна нещата да се задълбочат... как ще му кажа? Как ще му обясня?

— Това, че си излъгала, за да прикриеш Ема ли? Може и да останеш изненадана от реакцията му. Той може да...

— Да какво? Да се трогне до дъното на сърцето си, че съм все още девствена ли? — Наташа поклати горчиво глава. — Това е истината, лельо. Той не ме желае заради моята непосветеност и липсата на опит, защото те означават отговорност, каквато той не иска да поеме. На него му трябва жена, която знае правилата... която може да захвърли така лесно, както е съблазнил, когато му омръзне.

— А ти какво искаш, Таша? — попита тихо Хелън. — Знаеш ли? Наташа сви устни.

— Не съвсем. Желая го физически, страшно, до лудост. И повярвай ми, трудно ми е да го призная. Не мога да ти обясня какъв удар е по моето самолюбие. Мислех, че съм над подобни плътски желания, мислех...

— Че не си човешко същество ли? Мила моя, ако наистина е толкова зле, ако наистина така силно го желаеш, защо не...

— Не завъртя една любовна авантюра с него? А как ще го направя, без да му обясня... — Тя прехапа устни. — Не, невъзможно е.

— Няма нищо невъзможно — отвърна философски леля й, после добави: — Ако това ще те успокои, той е напуснал града и се е върнал

в Лондон. Срегнах Лусил Темпълком вчера и тя ми каза, че е заминал.

Прекъсна ги икономката, която влезе да остави ключовете.

— Трябва да кажа на Лео, разбира се, но съм сигурна, че няма да има нищо против.

— За какво няма да имам нищо против? — появи се на вратата Лео.

В общата суетня покрай приготовленията, заминаването и бъдещите уговорки, Наташа успя да остави Люк Темпълком на заден план в мислите си.

Ала не за дълго. Тъй като на сутринта напускаше имението и се връщаше вкъщи, седна, след като леля ѝ и Лео заминаха, да прегледа бележките си, списъка на доставчиците и всички други подробности, които щяха да са ѝ необходими, когато дойде време да прави окончателните заявки.

В един момент се хвана, че вместо да работи, седи, зареяла поглед в пространството, унесена в мисли как Люк идва да я търси... как я намира...

Преживяванията я бяха изтощили. Нямаше да намери сили да му се противопостави. Можеше без усилие да помете съпротивата ѝ, ако реши да го направи. А най-лошото е, че тя иска да стане именно така, иска той да вземе всичко в свои ръце, той да реши и да я поведе по пътя, за който копнееше непокорната ѝ плът.

Предстоеше ѝ още една безсънна нощ.

ОСМА ГЛАВА

Дойде утрото, а Люк не пристигна. Днес Наташа трябваше да напусне имението и да се върне вкъщи. Казваше си, че се радва, заедно с Люк не се е появил да подложи на изпитание волята ѝ, но дълбоко в себе си знаеше, че се самозалъгва.

Все още я смайваше силата на това остро и мъчително плътско желание, но постепенно започна да го приема като факт, дори реши тайно да го изпробва.

Тръгна из къщата и крадешком наблюдаваше работниците, но независимо от обилието мъжки мускулести тела, независимо от пламенните погледи, които ѝ хвърлиха не един чифт мъжки очи, никакъв трепет не смути душата ѝ, никакво еротично възприятие не прониза тялото. Нямаше го болезненото парещо желание, което ѝ вдъхна Люк. Не знаеше дали това я успокои, или разочарова.

Беше късно следобед, когато най-после се качи в колата и потегли към вкъщи. С неохота си признаваше, че преднамерено е отлагала тръгването в случай, че Люк се появи.

Глупачка, ругаеше се мислено. Здравият разум подсказва, че леля ѝ греши. Люк няма никакво намерение да я търси. От къде на къде? Дори при нейната неопитност можа да забележи, че той не е от мъжете, на които им липсва женска компания. Защо ще си прави труда да преследва именно нея?

Пристигнала у дома, Наташа с учудване узна, че леля ѝ отсъства.

— Не мога да я разбера — оплака се майка ѝ. — Откакто се запозна с този... с този човек, тя коренно се промени. Никога не е искала да ходи някъде, а сега... Ами ние направо не я виждаме. Попитах я колко време ще отсъства, а тя ми отвърна, че не знае точно, че Лео имал работа в Ню Йорк, а оттам вероятно ще отидат до Швейцария.

— Престани да мърмориш, скъпа — обади се баща ѝ. — Защо се тревожиш? Хелън е достатъчно възрастна, за да знае какво прави. Лично аз много се радвам, че отново проявява интерес към живота.

— Но тя си има интереси! Занимава се с градината — отбеляза малко заядливо майка ѝ.

Наташа сподави съчувствената си въздишка. Подозираше, че на майка ѝ липсват подобни близки отношения — едновременно дружески и емоционални — каквито бяха възникнали между Лео и Хелън.

— Лео е много добър човек — успокои я Наташа. — Призна ми, че е влюбен в Хелън.

— Е, предполагам, тя заслужава малко щастие. Достатъчно дълго живя сама — съгласи се по-умиротворено майка ѝ, но Наташа забеляза как леко потръпна и хвърли поглед към мъжа си. — Ако между двамата се установи постоянна връзка, Хелън ще ми липсва.

— На мен също — отвърна Наташа, после реши да разведри този малко тъжен разговор. — Зная обаче на кого няма да му е особено мъчно... на госпожа Темпълком. Завижда на леля за градината.

— О, да, добре, че ми напомни, Наташа! Тук идва да пита за теб братовчедът на Ричард — много красив млад човек.

— Да, зная — каза равнодушно Наташа.

Постара се гласът ѝ да прозвучи колкото може по-спокойно, но срещна погледа на баща си и разбра, че съвсем не го е заблудила. Обезпокоена от опасната насока на разговора, тя се обърна към баща си и каза припряно:

— Ако имаш малко свободно време, бих искала да прегледаме мострите, на които се спря Лео за спалните в имението. Ще използваме платове от нашето предприятие, но за останалите помещения ще са ми нужни и някои други десени, които трябва специално да подбера по мотив и по багри. На Лео ще направим отстъпка в цената за нашата стока, която вече е в производство. Обясних му, че специалната поръчка ще струва по-скъпо.

Наташа продължи да говори с баща си, разказа му, че там, където е възможно, са запазени автентични детайли от обзавеждането, другаде са се наложили промени, като преградни стени, гардероби, нови облицовки и тапицерии.

— Този човек... Лео... той там ли възнамерява да живее, или...

— О, да, запазил си е малко крило от къщата в първоначалния му вид. Много е хубаво — пет спални, три от които имат самостоятелни бани и една прекрасна галерия, където ще окачи колекцията си от

картини. Под нея има голяма градина, която е решил да бъде за лично ползване. Затова го свързах с Хелън. Той се оплакваше, че няма кой да го посъветва как да оформи и засади градината. Исканосвен това да поднови целия парк в имението. Сега се сещам — обърна се тя към баща си, — ще ми се наложи едно пътуване до Флоренция в близко бъдеще, така че ако ти е нужно нещо оттам... Аз съм уточнила какви тъкани ми трябва за галерията — нещо, което ще е в унисон с картините на Лео, но от друга страна ще е достатъчно богато, за да изпъкна на варосаните стени и тавана...

Наташа прекара десет трескави дни, през които трябваше, преди да се върне в имението, да завърши поетите по-рано поръчки. Това я принуди доста да поработи, да стои до късно вечер, но не се оплакваше.

Усилената дейност ѝ помогна да не мисли за Люк — е, почти да не мисли... Вече беше минала етапа на непрекъснато очакване да чуе гласа му всеки път, щом звъннеше телефонът, да я обзема силно, премесено със страх, вълнение от възможността да го види или разговаря с него.

Повтаряше си, че е по-добре, дето не опитва да се свърже с нея, че най-разумно е напълно да го изхвърли от ума и живота си. Казваше си също, че ще дойде време, когато ще обърне поглед назад и ще се чуди на собствената си глупост и на това, как едва не е попаднала в неприятна и унижителна ситуация, накарняваща достойнството ѝ.

Ала въпреки тези убедителни доводи, Наташа избягваше вечерните разходки в градината и не можеше да се отърве от безсънието. Все още трепваше при всеки телефонен звън и почукване на вратата.

В четвъртък следобед тя си стегна багажа, като реши да тръгне за имението малко по-рано, за да избегне натовареното движение в началото на почивните дни. Прогнозата за времето бе добра, което значеше, че пътищата ще са претоварени. Не ѝ се щеше да попадне в колона от нетърпеливи и затова крайно безразсъдни шофьори.

Пристигна в „Стоунлавъл“ точно когато икономката се готвеше да заминава. Запъхтяна и разгорещена, жената се суетеше от бързане и явно не искаше да я бавят.

— О, между другото — обърна се към Наташа, след като се качи в чакащото я такси, — настаних ви в същата стая. Надявам се, че нямате нищо против. В хладилника има достатъчно ядене.

Наташа ѝ благодари, влезе и заключи външната врата.

В къщата цареше странна тишина след шумното оживление по време на ремонта. Преддверието все още беше пълно с прахоляк, по който процеждащите се от прозореца над стълбите слънчеви лъчи чертаеха блестящи пътечки.

Първо трябва да разтоваря колата, рече си Наташа, но много повече я примамваше идеята да обиколи на спокойствие празните стаи и да види резултата от преустройството.

На долния етаж работата не беше приключила още, но вече можеше да се долови приликата между направеното и архитектурния проект, който Лео ѝ показва.

Всичко старинно в къщата беше внимателно и детайлно реставрирано, огромните камини, скрити зад вековни „подобрения“, сега бяха раззидани и отново пригодни за използване, стените — почистени от напластените замазки, гипсовите тавани — възстановени.

Заниманието ѝ отне много повече време, отколкото бе очаквала. Бавно минаваше от стая в стая и ги сравняваше мислено със снимките, които Лео ѝ беше показал, направени непосредствено след като купил имението. Постигнатото за сравнително кратко време бе смайващо.

Е, принос за това имат, естествено, и парите, инак е трудно да се наемат опитни майстори. Но парите сами по себе си едва ли щяха да бъдат достатъчни, ако го нямаше неукротимия ентусиазъм на Лео, любовта му към тази къща.

Тя остави въображението си да се развихри, виждайки мислено вече наредените стаи, декорирани с изящните, подбрани от нея тъкани.

Когато приключи обиколката, беше близо осем. Не можеше да повярва, че е прекарала няколко часа, бродейки като омагьосана из къщата, съживявайки духа ѝ с мислената представа за нейното пълно обзавеждане. Крайно време бе да отиде при колата.

Като се връщаше нагоре с багажа, Наташа се почувства необичайно замаяна. Дали от възбудата, че вече вижда убедителни резултати от трудния за изпълнение замисъл на Лео, или от съзнанието, че във възхитителната майсторска работа по

възстановяване на къщата немалък принос ще има и тя самата, или пък... просто защото не бе хапвала нищичко цял ден и ѝ прималяваше от глад.

Гладна или не, Наташа не я свърташе на едно място. Беше в някакво особено приповдигнато настроение, за да се заеме с такова прозаично нещо, като готвене. За щастие, икономката беше заредила хладилника предвидливо и щедро — имаше голямо варено пиле, разнообразие от салати, всякакви плодове и зеленчуци. Обещавайки си виновно, че на сутринта ще компенсира мързела, Наташа си направи кафе и дебел сандвич с пиле.

Докато хапваше в кухнята, реши, че това, от което има нужда сега, е една приятна, отморяваща разходка в градината. От утре ще се отдаде изцяло на работата, а тази нощ трябва добре да се наспи. Ако сънува нещо, би искала това да са тъкани и десени, а не Люк Темпълком. Твърде много нейни нощи бе тревожил... и твърде много дни.

Тя се изми набързо и излезе. След топлия ден нощният въздух бе приятно свеж. Леко прохладен, но не мразовит, той се поемаше с пълни гърди и не се налагаше да облече горна дреха върху джинсите и фланелката.

Знаейки, че ще е сама в имението, Наташа беше взела само обикновени дрехи, в които се чувстваше най-удобно, докато работеше — стари износени джинси и широки пуловери. Почти винаги носеше мъжки пуловери, които харесваше заради дължината и удобството им. През зимата горе в мансардата на жилището, която ѝ служеше за кабинет, винаги си беше студено и те ѝ вършеха добра работа, а за лятото бяха също подходящи върху по-лека дреха.

По време на разходката ще може по-подробно да разгледа градината, разположена под галерията, с която леля ѝ искаше да се захване като начало.

Къщата от времето на Чарлз Втори явно бе строена след женитбата на племенницата му Мери с холандец.

Точно през този период в разцвета си е била модата на обширните паркове, прорязани от алеи с жив плет край тях, изкусно подрязани в най-причудливи форми тисови храсти и изящно подредени цветни лехи.

У дома градината им не бе голяма, но, поддържана от леля й с много любов, винаги беше предмет на възхищение. Тук Хелън ще може да покаже своите умения и ще има широк простор за творчество. Какъв късмет имаше тя, че отношенията й с Лео бяха белязани от любов и към него, и към неговия дом, а на всичко отгоре съществуваше чудесна възможност за професионалната й изява.

Кой друг, ако не леля й, заслужава такова щастие? Не е права така да... Какво? Нима завижда на чуждото щастие?

Наташа спря рязко и наведе засрамено глава, макар да нямаше кой да прочете изписаните на лицето й чувства.

Откакто се запозна с Люк Темпълком, й се струваше, че животът й се е преобърнал наопаки. Тя сякаш непрекъснато се сблъскваше със страни от своя характер, за чието съществуване дори не бе подозирала преди. Те я тревожеха и я караха да се чувства крайно неловко.

Нервна и неспокойна, унесла се в нерадостни мисли, Наташа тръгна навътре из парка, следвайки обрасла с трева пътечка, която щеше да я изведе чак в края на имението. Още не й се връщаше.

Когато се прибра, беше станало по-късно, отколкото предполагаше. Наближаваше полунощ, но макар изморена физически, напрежението бе изчезнало, умът й бе свеж и отпочинал.

Наташа се качи горе да се приготови за лягане и да вземе една вана преди това. Тъкмо излизаше от банята, когато видя приближаващите се светлини на фарове долу по алеята.

По-скоро озадачена, отколкото разтревожена, тя се избърса набързо и навлече широк дълъг пуловер. В този час можеше да пристига само Лео, който вероятно бе се върнал ненадейно, а тя бе залостила всички врати отвътре и той нямаше как да влезе.

Изтича бързо по стълбите и се отправи към главния вход. Чу го да пъха ключа в бравата и извика:

— Затворила съм отвътре, Лео. Ей сега ще ти отворя... Имаш късмет, че ме завари. Току-що се връщам от една дълга разходка. Бях в банята, когато видях фаровете.

Усмивайки се приветливо, тя отвори широко вратата. Лампата в преддверието освети стоящия отпред мъж. Усмивката й моментално се стопи. Гледаше го изумена. Обля я гореща вълна, лицето й пламна.

— Люк... — промълви невярващо. Неволно отстъпи назад, когато той понечи да влезе. Гледаше го с широко отворени очи, все

още не на себе си от изненада. — Не трябваше да идваш тук — прошепна с хрипков от възбуждение глас. — Казах ти, че не искам да те виждам повече. Правиш грешка, ако мислиш...

— Страхувам се, че ти си тази, която греши — отвърна ѝ лаконично. — Не съм дошъл да търся теб.

Този неочакван, изречен небрежно отговор я накара да млъкне, лиши я от способността да разсъждава. Стоеше вцепенена и онемяла.

— Тогава защо... защо си тук? — заекна след цяла вечност.

— Лео ме помоли да намина и да видя онази негова галерия. Искан да го посъветвам как да сложи картините. Сега за първи път ми се удава възможност да дойда.

Наташа го гледаше зашеметена. Почувства как се изчервява от смущение, от яд и... обида. Виждаше, че говори истината. О, защо, защо реши, че идва заради нея? Защо, по дяволите, не си държи езика зад зъбите и не го остави сам да обясни появяването си?

— Лео нищо не ми е казал — наведе тя глава, за да избегне погледа му.

— Е, сигурно не го е сметнал за важно. Предполагам, всички все още спят на горния етаж?

Наташа поклати глава.

— Няма никой, освен мен — каза смутено.

— О, да, Лео наистина спомена, че тук ще бъде само дизайнерът, когото е наел. Глупаво от моя страна, може би, но съвсем не свързах дизайнера с теб.

Наташа отново пламна. Какво по-ясно напомняне за идиотското ѝ безумно предположение, че е дошъл да търси нея!

— Късно е — каза рязко. — Точно се канех да си лягам.

— Личи си — измърмори той и спря поглед върху ясно очертаващите се под пуловера ѝ гърди.

За свой ужас, Наташа като наяве си спомни усещането от неговите милувки, нежното докосване на ръцете му, устните...

Тя дълбоко и на пресекулки си пое дъх. Не се ли показва вече достатъчно голяма глупачка тази вечер, та сега затвърдява впечатлението? Само това липсва, Люк да разбере какви чувства предизвиква у нея!

— Взех те за Лео — сопна се, сякаш се отбраняваше от незададен въпрос.

Стори ѝ се, че нещо изведнъж се промени. Лицето му се изопна, очите загубиха подигравателния си пренебрежителен израз, погледът му я прониза и стомахът ѝ болезнено се сви.

— Тъй ли? Съжалявам в такъв случай, че те разочаровах.

— Действително — отвърна тя, обърна се и тръгна, без да му даде възможност да каже още нещо. Надяваше се, напускайки полесражението, да изглежда по-самоуверена, отколкото се чувстваше.

Люк тук... Не можеше да повярва! Това бе по-лошо от среднощните ѝ кошмари и по-хубаво от дневните блянове. Люк е тук, повтаряше си, разкъсвана от противоречиви чувства. С Люк ще спят под един покрив... Колко ли дълго възнамерява да остане?

За голяма нейна изненада, въпреки твърдата убеденост, че присъствието на Люк под един и същ покрив с нея означава още една неспокойна нощ, Наташа спа изключително добре. Дори се успа. Събудиха я ярките лъчи на слънцето, нахлуващо през прозореца.

В къщата беше тихо и пусто, сякаш нямаше друг, освен нея, сякаш Люк си бе отишъл нощес.

Тази мисъл ѝ причини остра болка и тя се ядоса. Ако си е отишъл, трябва да чувства облекчение, а не разочарование.

Наташа слезе в кухнята и видя бележка на масата, която гласеше: „Работя в галерията. Навярно ще можеш да отделиш време, за да ми покажеш образците, които Лео каза, че си избрала за завеси“.

Съвсем естествено е, разбира се, да иска да ги види. Трябва да се убеди доколко са подходящи и дали няма напълно да развалят атмосферата, да отвличат погледа от картините.

Да, така е, но професионалната ѝ гордост се разбунтува, задето той си оставяше правото да отхвърли нейното мнение, ако сметне за необходимо.

Между другото Наташа се почуди кога ли е станал и е успял вече да започне. На нея самата не ѝ бяха чужди дългите часове упорита работа, при това от ранни зори. Сигурно си е помислил, че тя има навика да се излежава до обед. Гордостта ѝ отново възнегодува. Не се поддаде на първоначалния подтик да се откаже от закуската. Предстоеше ѝ усилена работа, което значеше, че така или иначе ще

пропусне обема. Винаги ставаше така — захванеше ли се с работа, не позволяваше нищо да я отвлеча и разсейва.

Направи си кафе и извади от хладилника един грейпфрут. Горещото кафе я ободри. После, без сама да знае защо, но и без да се задълбочава за причината, взе поднос и наля от кафето в две чаши. Отправи се към галерията, като първо се отби в кабинета на Лео, за да вземе мострите, които бе оставила там предната вечер.

Когато отвори вратата на галерията, видя Люк да стои с ръце на хълбоците, свъсил вежди и заобиколен от полуразопаковани сандъци.

Хвърли ѝ бегъл поглед при влизането, от който стомахът ѝ се сви. Тя изрече колкото може по-спокойно:

— Помислих, че може да ти се пие кафе. Донесох образците и щом имаш готовност да ги разгледаш...

Някои от картините бяха извадени от сандъците и тя им хвърли любопитен поглед, докато слагаше подноса на земята.

Люк я наблюдаваше изпод вежди, после се обади:

— Ако се чудиш колко струват, мога да те уверя, че Лео добре си е вложил парите.

Наташа се слиса колкото от забележката, толкова и от хапливия ѝ тон. Забравила за решението си да бъде предпазлива и нащрек с него, тя се извърна и отговори не по-малко заядливо:

— Защо трябва и в най-малка степен да ме интересува материалната им стойност? Просто съм любопитна какво представляват. Естествено е от професионална гледна точка да...

Млъкна, като видя как той ехидно изкриви устни.

— Професионална! Ти за професионалист ли се смяташ? — присмя ѝ се грубо. — Принудила си последния си любовник да ти позволи да си играеш на декорация с новата му придобивка и в резултат на това считаш себе си за професионалист!

Наташа загуби дар слово от изумление. Гледаше го втрещено, със зяпнала уста. Усетила по едно време колко идиотски изглежда, тя стисна устни и процеди:

— За твое сведение, Лео не ми е любовник, а дори и да беше... дори и да беше... не се нужда... няма нужда да спя с клиентите си, за да ми дадат работа. А колкото до това, дали съм професионалист... — Тя вирна глава и го изгледа яростно. — Да, може и да нямам съответната диплома, а освен това обикновено не взимам такива

големи поръчки. Не съм дизайнер и никога не съм претендирала да бъда. Но аз действително имам понятие от тъкани, особено от тези, които Лео иска за къщата си. Затова и се свърза първо с мен. Ако ти обаче със своя богат опит и знания в тази област мислиш, че по-добра работа би му свършила някоя модерна и претенциозна дизайнерска фирма за вътрешно обзавеждане, то, несъмнено, така можеш и да му кажеш. В момента обаче не ме вълнуват личните ти предубедени възгледи за моите професионални умения, а само мнението ти за образците, които съм избрала за галерията.

Наташа не му даде възможност да я прекъсне. Продължи да говори разпалено, водена от гняв и... да, и от болка, разбира се, от разкъсваща, незаслужена болка.

През цялото време знаеше, че той я презира, нещо повече, подозираше, че я желае... Но смяташе, че питае това обидно неуважение към нея като към жена, а не... като към човек.

Какво знаеше той за нейните умения?

Наташа изстреля последния въпрос войнствено и предизвикателно. Беше останала без дъх. Стоеше пред Люк с гневно блеснали очи и не помнеше някога да е била по-ядосана.

— Видях снимки и статия за къщата на Джейк Пендрагън в едно списание — каза той сухо. — Който е писал статията, е бил благоразумен и само отбелязва, че вътрешното оформление е направено от близък приятел на господин Пендрагън, но не е трудно да се сметне колко прави две и две.

— Прави пет! — процеди Наташа. — Не съм обзавеждала къщата на Джейк, нито пък имам любовни отношения с Лео. Ако искаш да знаеш...

— Докажи го — прекъсна я той тихо, толкова тихо, че за миг тя помисли, че не го е разбрала. Той обаче повтори: — Докажи го, като дойдеш с мен на вечеря.

Да отидат на вечеря заедно? Какво, за бога, би доказало това? Няма какво да му доказва — абсолютно нищо.

Не, заблуждавам се, помисли Наташа, видяла ехидното му изражение в очакване тя да откаже на поканата. Наистина трябва да му докажа нещо. Да му дам да разбере, че професионалните ми умения са достойни за признание и похвала. Да видя как насмешката изчезва от погледа му, как на нейно място идва... какво? Уважение! Ето какво.

Предизвиква я да му докаже. Тя, естествено, е достатъчно зряла, достатъчно разумна, за да не се ръководи от празни емоции и да не се поддава на влиянието им.

Чу се да отговаря колебливо:

— Добре, ще дойда, но само ако престанеш да се държиш така, сякаш се каня да накача из къщата стотици метри пъстра басма и натруфени финтифлюшки. По-добре разгледай мострите, които съм избрала — ако не съвсем безпристрастно, то поне дотолкова, доколкото това ти е възможно. Разбирам, че не ти харесвам, че...

„Мислиш най-лошото за мен“, щеше да каже, но той я изпревари:

— Че те желая. Това е! Неприятно, нали? И за двама ни. Само не се преструвай, че не ме желаеш точно толкова, колкото и аз теб. Не смееш да се приближиш на повече от пет метра до мен и аз се чувствам по същия начин. Най-простото решение е да правим секс тук, сега, и да приключим с цялата история. И двамата добре знаем, че след като ни е нападнало това желание и ни създава затруднения, трябва да му се отдадем и то ще умре така бързо, както е лумнало. Но ти, разбира се, съвсем по женски не можеш открито да погледнеш нещата в очите. Желаяш ме нетърпимо, както и аз теб, но...

Наташа за пореден път го гледаше слисана. Пребледня силно, после бавно възвърна цвета си.

— Не е вярно! — каза, пламнала от обида и унижение. — Причината, поради която не те пускам близо до себе си, е, че... не искам никой да нахлува в личното ми жизнено пространство...

— Лъжеш — рече спокойно Люк. — Но прави каквото знаеш. Ще ти кажа само едно — ако мислиш, че като се правиш на свенлива и недостъпна, ще ме накараш да тичам след теб, много се мамиш. Не играя такива игрички.

— Да, сигурна съм в това — отвърна Наташа. Внезапно леден студ бе сковал душата ѝ. — Ти имаш своя игра със собствени правила, нали, Люк? Но ето, че аз не искам да я играя! — После, почувствала се смъртно уморена, нещастна, смазана от безразсъдната глупост да си въобразява и вярва, че под жестокостта и цинизма се таят истински чувства и желания, тя каза с треперещ глас: — Не мога да променя мнението ти за мен, Люк. Даже не искам. Но ще ти кажа следното. Няма значение какво ще си помислиш — ти не ме познаваш. Да, желая те. Да, искам да се любя с теб. Подбирам нарочно тези думи не поради

някаква глупава, лъжлива емоционалност, с която да прикрия физическото желание, а защото така си представям интимната близост между двама души.

— Опитваш се да ми обясниш, че ако те бях излъгал и ти бях казал, че те обичам, ако бях забулил плътското си желание с хубави, нищо незначещи думи, тогава щеше да спиш с мен, така ли?

— Не — отвърна твърдо и откровено Наташа. — Аз зная, че не ме обичаш и признавам, че това не ме спира да те желая. Но ти говориш за това свое желание като за нещо, срещу което негодуваш — някаква слабост, която презираш. Може би съм наивна и глупава, може би се лъжа, но мисля, че дори когато не съществува любов между двама души, така както я описват поетите и писателите, има все пак нежност, внимание, взаимно уважение, радост и истинско отдаване... истински стремеж да доставиш удоволствие. Но, разбира се, в този случай е необходимо хората да са зрели, да са способни да видят своите и чуждите недостатъци, да ги съзнават и да могат да живеят с тях, да приемат със съчувствие и снисхождение слабостите на другите. А ние двамата знаем, Люк, че ти не разбираш така нещата — още от времето, когато си бил дете и си намразил майка си, задето те е изоставила, без да разбираш силата, която е движела постъпката ѝ. Искал си единствено да я накажеш и непрекъснато да я наказваш, не си вниквал в нищо, бил си напълно неспособен да виждаш по-далеч от собствените си нужди и желания.

Наташа си пое дълбоко дъх, приближи се и му тикна папката с мострите, без да си даде труд да види дали ще я поеме, или ще я остави да падне.

— Ето, това са десените, които смятам за най-подходящи за галерията, съобразно картините и рамките им. Специално съм се опитала да ги подбера като изящен фон, а не като натрапчиво привличащи вниманието. Ако не ги одобряваш, предполагам, ще повдигнеш въпроса пред Лео. А сега оттам да си гледам работата.

Тя се отправи към вратата, като се молеше мислено да не припадне. Беше в шок. Явно затова се държа по този начин, затова му наговори всичко това. Но то бе самата истина, така както тя я виждаше.

Ала сърцето ѝ не остана безчувствено, когато зърна за миг нетърпима болка в очите му при обвинението, че все още мрази майка си, че я ненавижда, задето го е изоставила и наказва целия женски род

с презрението си. Той е умен и интелигентен мъж. Със сигурност съзнава своето раздвоение и уязвимост. Нямаше нужда тя му ги изтъква.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През останалата част от деня Наташа гледаше да не се мярка пред очите на Люк.

Беше ядосана и на него, и на себе си, но дълбоко в душата ѝ се таеше състрадание, едва ли не жалост. Много добре знаеше, че той не би приел ничие съчувствие.

Думите му ясно ѝ бяха разкрили истината за отношението му към нея — едно повърхностно физическо желание. Въпреки мъчителния, болезнен копнеж по този мъж, въпреки далеч подълбоките ѝ чувства към него, които сега със закъснение разбираше, че изпитва, на нея ѝ се струваше, че неговата неспособност и нежелание да сподели тези чувства го поставят в по-тежко положение. Колко ли ужасно е да не си позволяваш никакви други усещания, освен едно премерено, безстрастно плътско желание, белязано от хладно презрение. Не, въпреки терзаещата я мисъл, че собственото ѝ влечение към Люк е само част, само резултат от много по-силни емоции и душевни потребности, които човек нарича любов, тя не би искала да бъде на негово място, да изпитва тази студена вътрешна празнина и емоционална безплодност.

Наташа се раздвояваше между порива веднага да събере багажа си и да замине, преди да се е стигнало до нови сблъсъци помежду им, и съзнанието, че има да върши работа и ако сега си отиде, това би затвърдило обидното убеждение на Люк за нейния непрофесионализъм. Затова тя отхвърли първоначалния импулс и упорито се захвана за работа, като всячески се стараеше да пропъди мисълта, че Люк е тук в къщата, съвсем близо до нея. Мъчеше се да си представи, че е сама, че е напълно спокойна и нищо не я тревожи, но от време на време защитата ѝ се срутваше и тя застиваше, вперила немиждащ поглед в пространството, изправена пред ясното съзнание, че обича този мъж и го желае. Окончателно и безвъзвратно го разбра в мига, когато се нахвърли върху му с обвинения и видя смаяното объркване в очите му — като на дете, жестоко и несправедливо

наранено от безотговорна постъпка на възрастен. В този миг изпита желание да отиде при него, да го прегърне, да го защити и приласкае, не точно него, а детето, което зърна в душата му, така както от векове прави една влюбена жена.

Ледени тръпки пропълзяха по гърба ѝ. Обичаше Люк Темпълком. Имаше само един начин да се справи с това пълно, невероятно безумие — да затвори душата си, да го изтрие от съзнанието си, да не мисли и разсъждава върху това чувство, като разчита, че без да му обръща внимание и без да го подхранва с надежди и блянове, то бавно ще умре. Щеше ли да има сили да понесе такава болка? Имаше ли нещо друго, което би могла да стори?

Не. Нямаше.

В шест часа тя вдигна глава от работата. Почувства, че ѝ прималява от глад.

Внимателно отвори кухненската врата и с облекчение видя, че вътре няма никой. Нарочно я остави отворена, за да може Люк, ако реши да наmine в кухнята, да я види и да си отиде. Сигурно толкова малко иска да я вижда, колкото и тя него.

Наташа се стараяше да не си спомня поканата му за вечеря и да не си представя какво би могло да последва след това.

Вероятно ще се озове в леглото му, а щом това стане, без значение е плътската наслада, която той може да ѝ достави — душевно това би я унищожило. Не защото той не я обича — би могло помежду им да има все пак нежност, внимание, удоволствие и хиляди други положителни чувства — но защото той така ясно ѝ показва как гледа не само на нея, а на целия женски род и тя разбра, че никакви плътски преживявания няма да могат да запълнят зеещата празнина, да заличат дълбокото му вътрешно презрение. Това означаваше, че той няма да я приеме като личност дори в най-съкровения миг на притежанието.

Погълната от тези нерадостни мисли, Наташа без особено желание седна да хапне.

Не след дълго на вратата се появи Люк. Тя неволно се напрегна и гърлото ѝ се сви от възмущение.

Джинсите му бяха прашни. Прахта беше се набила и върху лицето и ръцете му под запретнатите ръкави.

Той се приближи и тя забеляза как присви устни, поглеждайки в чинията ѝ. Устните така ясно говорят. Неговите бяха рязко очертани,

подвижни, неприкрито чувствени. Погледът ѝ се задържа твърде дълго върху тях. Усещаше се странно замаяна.

— Доколкото разбирам, в крайна сметка няма да вечеряш с мен.

Подигравката в гласа му я върна на земята. Откъсна очи от устните му и отвърна жлъчно:

— Нещо ми подсказва, че всичко, което казваш и правиш, си има цена, Люк. Опасявам се, че никакво ядене, колкото и чудесно да е то, не си заслужава цената, която подозирам, че ще поискаш.

Видя как насмешката отстъпи място на недоумението, а после на гнева.

— Сериозно ли смяташ, че очаквам да спиш с мен само защото ще те заведе на вечеря?

Беше разярен от обида, но Наташа хич не я беше грижа. Нека види какво значи да се държат презрително към теб.

— Трябва да те осведомя, че не съм мъж, който очаква от една жена да плаща за ядене с тялото си.

— Нито пък аз съм жена, която спи с един мъж поради единствената причина, че изпитва мимолетно физическо влечение към него.

Наташа побутна недоядената чиния и стана.

— Беше тежък ден, Люк. Изморена съм.

Понечи да мине край него, но той изрече рязко:

— Почакай!

Тя неволно се спря.

— Забрави я в галерията — подаде ѝ той папката с мострите.

Тя ги пое механично и трепна, когато пръстите му я докоснаха. Дори такова бегъл допир можеше да внесе смут в душата ѝ. Не бе трудно да си представи усещането, ако можеше свободно да го докосва, да го гали и милва, да опознава мъжкото му тяло, да почувства възбудената му плът...

Добре, че не може да прочете мислите ѝ! Тя се обърна да си тръгне, когато го чу да казва дрезгаво:

— Всъщност дължа ти едно извинение. Никой, който не познава отлично епохата и нейния стил, не би могъл да подбере точно тези тъкани. Има един гоблен, който е в подходящ нюанс...

За момент Наташа онемя от изумление. Той ѝ се извинява, наистина се извинява! Нещо повече — признава познанията ѝ,

уменията. Даваше си сметка, че не бива да допуска думите му да замаят главата ѝ като старо вино, че трябва да потисне обзелата я приятна възбуда. Смешно е да чувства доволство, едва ли не благодарност, от неохотно направеното признание, от беглата похвала. Успя да каже невъзмутимо:

— Да, зная кой гоблен имаш предвид. На мен също ми харесва, но окончателният избор зависи от мнението на Лео. Надявах се само да съкратя вариантите до три-четири, да речем, но преди това ми е нужно да видя самите картини и рамките.

— Аз, общо взето, ги разопаковах почти всички. Имам вече представа как и къде да ги разположа, но се съмнявам, че преди напълно да е готово, ще можеш да вземеш твърдо решение на какво точно да се спреш. Ще отнеме най-малко ден-два, докато се стигне до този етап.

— Чудесно — отвърна Наташа. — И бездруго ми предстои още много работа през това време.

Да не би да намеква, че тя трябва да си иде? Или просто е станала твърде чувствителна? В края на краищата, какво значение има за него дали тя е тук, или не? След като му е дала да разбере, че иска от една връзка много повече, отколкото той изобщо може да ѝ предложи, съмнително е, че ще продължава да я преследва и желае.

Отново понечи да си тръгне, когато го чу да казва рязко:

— Наташа, дължа ти още едно извинение. Не трябваше да допускам, че си получила тази поръчка, защото си спала с Лео.

— Да, не трябваше.

— Не приемаш ли извинението ми? — попита я, като не сваляше поглед от нея. — Е, едва ли мога да те обвинявам за това. Желанието може напълно да замъгли разсъдъка на един мъж и подозирам, че днес точно това ми се случи в най-тежка форма. Бих искал да започнем отначало — да забравим всичко, което е било досега. Съгласна ли си, Таша? Ще вечеряш ли с мен? Просто така, сякаш току-що сме се запознали и двамата искаме да научим нещо повече за другия. Няма да има никакви условия, обещавам ти. Още не съм стигнал дотам, да примамам жените в леглото си.

Можеше да му повярва. Но здравият разум ѝ нашепваше да откаже, да си спомни, че въпреки неговите извинения, нищо всъщност не се е променило. Той си е все същият човек, какъвто бе тази сутрин.

Същият, който болезнено ясно ѝ показва какво мисли за нея и за жените изобщо. С тревога чу собствения си глас:

— След като си наясно, че ще бъдем само колеги, а не евентуални любовници, то може да вечеряме заедно, Люк.

Какво, за бога, направих, питаше се Наташа разтреперана, когато се качи в стаята си. Защо се съгласих? Защо отново се излагам на опасност, на нови страдания? Нямаше отговор, само силно, болезнено желание да бъде с него, да сподели нещо с него, дори това да е само въодушевлението от работата си. А ако той наруши дадената дума, ако настоява... Е, тогава просто ще му каже истината или поне достатъчно, за да е сигурна, че няма да посмее да спи с нея. Знае какво да направи. Ще му каже, че е девствена, че не е, както той очевидно предполага, жена с опит и знание в това отношение. Щом го узнае и разбере колко малко плътско удоволствие ще получи за сметка на емоционалните усложнения, ще престане да я преследва. Тъжна е истината, че тъкмо нейната невинност, пълната ѝ всеотдайност — духом и тялом, които друг мъж би ценил и почитал, са както ненужни, така и нежелани, що се отнася до Люк. За него те ще са бремене, което не би искал да поеме и само знанието, че съществуват, ще бъде достатъчно да убие у него всяко породило се желание.

Наташа се сети, че е взела със себе си само най-обикновени всекидневни дрехи, но в крайна сметка защо трябва да се стреми да прави впечатление, да му се харесва и да го дразни и възбужда. Реши да облече семпла права пола и бяла блуза без ръкав с поло яка. В този тоалет изглеждаше и се чувстваше спокойна и уравновесена. Достатъчно прикриваше тялото ѝ, за да не помисли Люк, че тайно се опитва да го изкушава.

Когато слезе долу, той вече я чакаше. Отвори вратата и рече:

— Запазих маса в едно малко заведение само на няколко километра оттук. На самата река е и специалитетите са главно рибни ястия. Май трябваше първо да те питам дали обичаш риба.

— Обичам — увери го Наташа.

Чакаше го да отключи колата. Предложи ѝ да се настанят отзад. Внимаваше да не я докосне случайно и тя почувства, че той преднамерено се държи на разстояние. „Нека започнем отначало“,

беше ѝ казал... Да започнат, но с каква цел? И все пак не я беше принудил да приеме поканата му. Това, че сега е тук с него, е нейно собствено решение.

По пътя Люк направи някакъв коментар за околността, за природата и Наташа му отвърна в същия тон.

— Лео е запленил по имението — каза, като се стараеше да следва примера му и да поддържа непринуден разговор. — Каза ми, че се е влюбил в къщата в мига, в който я видял.

— Така е. Независимо от цялата му деловитост, що се отнася до бизнеса, Лео е романтична душа. Страхувам се, че хората са склонни да се възползват от това, когато го разберат.

Наташа го изглежда внимателно. Да не би да намеква, че именно тя се опитва да постъпи по този начин? Люк седеше съсредоточено на волана, лицето му бе съвсем безстрастно. Наташа с горчивина си помисли, че никога не го е виждала да се усмихва — човешки, без язвителна насмешка, топло и сърдечно. Това я натъжи.

Ресторантът, както ѝ каза, не беше далеч. Паркингът пред него беше вече почти пълен. Чувахе се ромонът на реката, примесен с разговорите на вечерящите отвън посетители.

— Може да седнем навън — каза Люк, като я поведе през паркинга, — но мисля, че вътре ще е по-удобно, макар и по-малко романтично.

Наташа отново му хвърли изпитателен поглед, но на лицето му не се четеше нищо.

— Хм, навън комарите ще ни изпохапят до смърт — отвърна разсъдливо.

Ресторантът беше малък, с нисък таван и притежаваше уютна атмосфера на старинно, почтено място. Ставаше ясно защо е толкова популярен. В единия край имаше неголям бар, но Наташа отказа предложението да пийнат нещо преди вечеря. Съпроводиха ги до тяхната маса — хубава, с изглед към реката и въпреки това извън погледа на седящите отвън хора.

Наташа мълчаливо изучаваше менюто. Това не ѝ пречеше ясно да долавя заинтригуваните женски погледи, които Люк привличаше.

Не можеше да им се сърди. Тя самата споделяше мнението за впечатляващия му външен вид.

Келнерът стоеше в очакване и Наташа насочи вниманието си към менюто. Избра си съомга за предястие и пъстърва за основно блюдо.

— Мисля да взема същото — одобри Люк и я попита дали има някакви предпочитания към виното.

Тя поклати глава. Нямаше вкус към алкохола.

— Тогава минерална вода за гостенката ми — обърна се той към сервитьора, а за себе си поръча бутилка вино.

Сега, когато бяха заедно, Наташа се почувства смешно смутена и... стеснителна като младо момиче. Неведнъж ѝ се беше налагало и във Флоренция, и другаде, да вечеря с напористи флиртаджии, без това да я притеснява и да се чувства неловко.

Но никога не е била така податлива на нечие влияние, никой не ѝ бе въздействал както Люк.

— Разкажи ми нещо за работата си... Как за първи път се интересува от този вид дейност — подкани я той, когато им сервираха предястието.

Тя покорно се подчини, като не можеше да не признае колко е приятно да усеща вниманието му, отдадено на нея, да обсъждат нещо, от което и двамата се интересуват, макар и в различен аспект.

— А ти? — попита го. — Зная, че доста си пътешествал, преди да започнеш да рисуваш.

Тя тактично не спомена откъде има тези сведения, а още по-малко за хапливите изказвания на Ема относно неговия морал и начин на живот.

— Не съм пътешествал, проправях си път в живота — уточни той. — А щом знаеш този факт, тогава съм сигурен, че знаеш и причината. Всъщност аз подразбрах от тазсутрешните ти забележки, че някой ти е разказал вече историята на моя живот... или поне най-малко привлекателните моменти от нея.

Наташа механично мачкаше с пръсти зальк хляб, мъчейки се да прикрие неудобството и смущението си.

— Извинявай — каза тихо. — Не трябваше да ти наговоря всичко това сутринта.

— Не се извинявай. Имаш пълното право да изкажеш на глас мислите и чувствата си, колкото и да не ми е приятно да ги чуя. На

никой не му харесва да говорят за черти от характера му, чието съществуване би предпочел да не признава. Може и да не съм съгласен с всичките ти обвинения, но положително имаше доста истина в тях, за да ме накара...

Той млъкна изведнъж и пребледня силно, втренчил поглед напред, зад гърба на Наташа. Тя не можа да се въздържи и се обърна да види какво толкова го е поразило.

На съседна маса вечеряше възрастна двойка. Мъжът бе с посребрена коса, облечен скъпо и изискано, солиден, леко пълен, създаващ впечатление за богатство. Сътрапезничката му беше по-млада от него, но не много — някъде под петдесетте, вероятно... освен ако твърде гладката и опъната кожа не бе по-скоро резултат от пластична операция, отколкото природна даденост. Подозирайки, че е именно така, Наташа ги наблюдаваше тайно, но не можеше да разбере какво в тях така дълбоко е развълнувало Люк. Дрехите на жената бяха може би малко по-младежки и плътно прилепнали, смехът ѝ твърде висок и момичешки, ласкателното внимание, отправено към събеседника ѝ, загатваше по-скоро за отчаяна преструвка, отколкото за възхищение. Но защо Люк се е вторачил в тях така, сякаш е видял привидение? Недоумяваше какво му е подействало по този странен начин.

Тя извърна отново поглед към него и с безпокойство видя, че вдига чашата с вино и я пресушава на един дъх. Ръката му леко трепереше. Наташа едва преглътна възклицанието, дошло на устата ѝ.

Почти не се бе докоснал до яденето, и двете му чинии стояха пълни, но бутилката с вино беше привършила.

През останалото време, макар да съумяваше да води разговор, Наташа виждаше, че вниманието му всъщност е насочено към седящата зад нея двойка. Колкото и да ѝ се искаше да го попита какво има, не посмя, а когато най-сетне станаха и излязоха от ресторанта, тя почувства облекчение, сякаш е сдържала досега дъх в очакване да се случи нещо неприятно. Макар в ресторанта да я беше обзело внезапно безпокойство, че им предстои да се върнат и да останат сами в имението, тя отказа десерт, затова пък Люк си поръча бренди и за да му прави компания, тя взе кафе.

Когато след половин час приключиха и излязоха, Наташа с известно облекчение забеляза, че на Люк съвсем не му личи колко е

изпил. Може би просто на нея ѝ се струва, че е било много, защото самата тя не пиеше алкохол. Виждаше бе, разбира се, мъже да пият много повече от това, което Люк бе изпил тази вечер, и да твърдят, че са абсолютно трезви.

Самовгълбеното му, почти отнесено състояние, което го обхвана в ресторанта, изглежда се задълбочи. Вървяха към колата и той крачеше мълчаливо и замислено, като че ли Наташа не беше редом с него.

Но защо трябва да се чувства отхвърлена, едва ли не изоставена? Бяха отишли на вечеря като колеги, временно събрани заедно от обстоятелствата. Тя му беше дала да разбере, че приемането на поканата не е прелюдия към интимна връзка и през цялото време той се държа с нея учтиво и почтително. Сега, когато той е малко разсеян, малко зает със собствените си мисли, не е ли твърде глупаво от нейна страна да иска някакво по-особено внимание, нещо по-лично и... чувствено? Люк спря пред колата и се навъси.

— Мисля, че ще е по-добре ти да шофираш. Разбира се, ако нямаш нищо против...

— Ни най-малко — увери го Наташа. Добави, че колата е подобен модел на тази на баща ѝ, която понякога се случва да кара.

Люк ѝ подаде ключовете и заобиколи от другата страна. Наташа се чувстваше малко неуверено. По-скоро беше изненадана от факта, че навярно си е съставила погрешно мнение за него. Беше го считала за човек, който винаги държи да е господар на положението, да владее както себе си, така и другите. Сега с молбата си тя да шофира, мъжът опровергаваше тази ѝ преценка.

Наташа седна със сериозен вид зад волана и нагоди седалката към по-дребната си фигура, а Люк буквално се стовари на мястото до нея. Трябваше да му напомни за предпазния колан.

Предишното ѝ предположение, че алкохолът изобщо не му се е отразил, явно бе погрешно.

— Съжалявам — чу го да казва завалено. — Или това проклето вино е било доста по-силно, отколкото му се полага, или по-умереният ни начин на живот напоследък значително е повлиял на способността ми за алкохолна консумация.

Той разтриваше чело, като да го болеше глава. Но Наташа беше сигурна, че мрачният му израз и стиснатите устни са предизвикани не

само от порядъчното пийване. Всъщност напълно бе убедена, че тук е замесена двойката, която така погълна вниманието му. Нежеланието обаче да любопитства, я възпря да го попита.

Караше мълчаливо. Мощната кола ѝ доставяше истинско удоволствие. Нейната бе малка и непретенциозна. Добре, че беше запозната с управлението покрай даймлера на баща си, защото пътят до имението беше твърде криволичещ.

Люк също мълчеше. Гледаше разсеяно през прозореца, очевидно потънал в собствените си мисли. И тези мисли не изглежда да са радостни, отбеляза на себе си Наташа.

Не след дълго спряха пред къщата. Наташа излезе от колата и с учудване усети цялото си тяло схванато и сковано, сякаш се беше напругала, давайки отпор на някакъв външен натиск.

В преддверието бе прохладно и Наташа леко я побиха тръпки.

— Ще си направя кафе — каза. — Ти искаш ли?

— За да изтрезнея ли? — иронизира Люк, излязъл внезапно от вгълбеното си вцепенение. После се навъси. — Извинявай. Наистина, кафето е добра идея.

Последва я в кухнята. Близостта му доведе мъчително познати усещания.

Наташа запали яркото флуоресцентно осветление. В това прозаично, далеч не романтично, обкръжение ще ѝ бъде по-лесно да пропъди нежеланите мисли и представи, които я измъчваха. Тук, извън обсега на меката забулваща тъмнина, няма да идва неканения спомен за тялото на Люк, притиснато до нейното... за устните му... ръцете му...

Собствените ѝ ръце трепереха, докато приготвяше кафето. Като правеше отчаяни усилия да се държи с Люк като с обикновен познат, тя каза припряно:

— Не съм ти благодарила още за вечерята. Беше много мило от твоя страна.

Той изсумтя с раздразнение.

— Нима? Действително ли искаш да ми кажеш, че ти е харесало? Не си прави труда да лъжеш, Наташа. Беше пълен провал. И всичко заради онази проклета жена! — каза дрезгаво.

Наташа не смееше да се обърне. Напрегнато го чакаше да продължи и се чудеше дали ще ѝ каже с какво така силно му е

въздействало присъствието на възрастната двойка.

— Тя толкова приличаше на нея — би могло да е самата тя всъщност... ако не знаех, че живее в Южна Америка с последния си любовник...

— Тя? — наложи си да попита Наташа, макар дълбоко в душата си вече да знаеше кого има предвид той.

— Да, тя — моята майка — просъска Люк в потвърждение на догадката ѝ. — Сещаш ли си, Наташа? Жената, която ме накара да намразя всички жени... която ме изостави и заради която баща ми се самоуби.

Дали виното бе причина да рухне железния самоконтрол, който Люк си налагаше, или срещата с жената, която много приличаше на майка му, както той твърдеше, Наташа нямаше представа. Знаеше само, че неговият страдалчески вид, измъченият му глас, прозиращата му душевна болка ѝ действаха като силен магнит и я привличаха неудържимо към него. Те я накараха да протегне ръце и да го прегърне, да го притисне силно, като дете, което трябва да утеши. Погали го по косата, мълвейки извечните успокоителни думи, които жените използват като лек срещу болката от сътворението на света.

Не мислеше за себе си, за своите чувства и желания, не се страхуваше, че нейното утешение може да бъде отхвърлено или осмяно. Изпитваше само дълбока инстинктивна нужда да помогне и изцери. Това беше прегръдка на жена, отправена към всичко тленно и уязвимо в мъжа, напълно безкористна, напълно лишена от чувственост... искрен жест на подкрепа, отправен от едно човешко същество към друго.

— Беше права за това, което каза тази сутрин. Аз наистина наказвам всички жени заради нейната измяна... заради нарушените ѝ обещания.

Наташа усети как той потрепери. С тъга инстинктивно съзнаваше, че когато този миг на близост отлети, мъжът ще възнегодува срещу нея, задето е станала свидетел на това, което той смята за издайническа слабост. Нямаше представа дали виновник е алкохолът, причиненото вълнение, или и двете заедно. Знаеше само, че той страда, а тя е длъжна да му даде утеха.

— Всичко е било отдавна, Люк — каза нежно. — Трябва да оставиш миналото и неговата болка да отминат. Престани да се

самоизмъчваш. Вината не е твоя.

Усетила сковалото го напрежение, тя разбра, че е уллучила самия център на гнойната душевна рана, отравяща живота му. Сърцето й ридаеше за него и за всички деца, които, объркани и наранени от слождността на чувствата на възрастните, смятат, че те са виновни за разстройване на отношенията им, поемат върху себе си бремето на вината и отчаянието, мислят, че в тях е причината родителите да ги изоставят.

Самата тя имаше късмет. Брактът на родителите й беше белязан с любов. Притежаваше сигурен спокоен дом, от който Люк е бил лишен.

— Не е твоя вината — повтори, без да обръща внимание на съпротивата, която сякаш се излъчваше от тялото му, без да обръща внимание на неизказаното му желание тя да замълчи. — Каквото и да е накарало майка ти да си отиде, то е било причинено от нейните собствени чувства и желания, Люк. Има жени, за които сексуалната страна на тяхната природа винаги ще бъде водеща... по-важна от сватбените клетви, по-важна от децата им дори. Не можеш да обвиняваш себе си за това, че майка ти е била... че е една от тези жени.

Люк потръпна и отрони глухо:

— А какво трябва да направя? Да приема факта, че не ме обича?

— Да, ако можеш — каза твърдо Наташа. — Заради самия теб.

Той се размърда недоволно, сякаш не бе съгласен с думите й. Гласът му стана по-ясен и рязък.

— Какво се опитваш да направиш, Наташа? — попита с насмешка. — Играеш си на психолог любител ли? Не е необходимо. Не ми казваш нищо повече от това, което вече зная.

Той със сила понечи да се отдръпне от нея и тя за миг загуби равновесие. Залитна към него, но той реагира бързо и успя да я хване през кръста. Гледаше я право в очите и тя не извърна поглед. Сърцето й заби неравномерно.

По някакъв необясним начин тя знаеше, че сега ще я целуне... Знаеше го и не направи нищо, за да го предотврати.

— Наташа...

Произнесе името й бавно и нежно, сякаш го вкушваше. По гърба й запълзяха тръпки. Единствената й мисъл бе, че иска, че копнее за прегръдката му.

Устните му бяха удивително ласкави, без преобладаващата чувственост, позната ѝ от преди.

Беше целувка на нуждата, а не на желанието, с почуда осъзна Наташа. Беше по-скоро предана, отколкото страстна. Чувствайки неговата потребност, болката му, тя отвърна на целувката благородно и любящо, стремейки се да облекчи мъката му, да му върне това, което някога му бе отнела майка му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кога желанието надделя състраданието, Наташа не разбра. В един момент прегръдката им изглеждаше лишена от пламъка на страстта, а в следващия...

Люк я притисна така плътно до себе си, като че искаше да я накара да усети всеки туптящ нерв на тялото си. Ръцете му нетърпеливо се плъзнаха по гърба ѝ. През цялото това време устните му не се откъсваха от нейните — жадни, възбуждащи, подхранващи горещото непреодолимо чувство, избухнало от усещането на плътта му.

Внезапното съзнание за това, което върши, я порази и Наташа опита да се откъсне от мъжа, да избегне опасната му близост, но Люк зарови пръсти в косата ѝ, а с другата ръка обгърна раменете и при всяко движение да се откопчи тя само по-ясно усещаше възбудата му. Тялото ѝ неволно откликна. Толкова дълго бе копняла за тази близост, беше се хранила със спомени и сънища, които сега избледняха и се стопиха от острите усещания на действителността.

Вече нямаше нужда Люк да я удържа със сила. Под парещите му страстни устни, нежно и чувствено хапещи нейните, желанието ѝ стана непреодолимо. Тя тихо простена и поривисто се притисна до него, отворила отзивчиво устни така, както знаеше, че вече е отворила сърцето си и... ще отвори, несъмнено тялото си. Тази ѝ сигурност я накара да потръпне, но не от страх, а от мисълта колко е обвързана с него, колко обречена се чувства... И колко безнадеждна е била вярата, че ако не признава истината, ще ѝ бъде по-лесно да го пропъди от живота и сърцето си. Сякаш би могла да се подготви по някакъв начин за времето, когато той вече няма да я иска, когато за него тя ще бъде просто още едно тяло — пожелано и забравено.

Обича го... винаги ще го обича. А той само я желае. Това би трябвало да я спре. Но тези мисли, блуждаещи в замаяния ѝ от страст разсъдък, минаваха и изчезваха, неспособни да потушат непреодолимия копнеж да се отдаде на опиянението, което той ѝ

доставяше, въпреки съзнанието, че тази страст е безплодна, че рано или късно ще се сблъска с истината и с болката си.

Нима е възможно така лесно да захвърли гордостта и самоуважението си, своите нравствени принципи и устои, питаше се вяло. Но способността ѝ да мисли, да разсъждава, да прави каквото и да е било, освен да усеща, изчезна безследно, когато Люк плъзна ръце под блузата ѝ и обхвана гърдите ѝ.

Тя чуваше нечие учестено дишане, премесено с тихи, издаващи неовладяно желание звуци, и смътно съзнаваше, че това е проява на собствената ѝ възбуда. Цялото ѝ внимание, цялото ѝ същество бе отдадено на удоволствието от докосванията на Люк. Отвърщаше му със страстни, почти неистови целувки.

Като насън усети, че той съблече блузата ѝ и откопча сутиена. Не знаеше, че сама го бе помолила за това, докато не чу дрезгавия му шепот:

— Така... по-добре ли е? Това ли искаше, Таша?

Гласът му бе плътен и потрепващ, тя самата тръпнеше в нетърпеливо очакване.

Той я целуваше по шията, а ръцете му галеха голите ѝ гърди. Младата жена със стон се притисна към него. Нададе лек вик на удоволствие, когато той захапа нежно рамото ѝ. Извиваше се в ръцете му и мълчаливо го приканваше да продължи ласките, пак и пак, докато тялото ѝ пламна от възбуда.

Нямаше воля, нямаше мисъл, никакви други желания, освен това, което той пораждаше у нея, и когато я повдигна от земята, извивайки гърба ѝ назад така, че да достигне с уста гърдите ѝ, тя не можа да чуе вика си на наслада, на остро, мъчително желание.

Но Люк го чу. Устните му ставаха все по-алчни, даряваха плътта ѝ с невероятно, почти нетърпимо удоволствие.

Едва мъжът откъсна устни от втвърденото зърно на гърдата ѝ, тя дойде на себе си и замаяно усети как той бавно я пуска на земята. Когато пръстите ѝ докоснаха пода, Наташа едва стоеше права, толкова омаломощена се чувстваше.

Трепереше от главата до петите и стискаше зъби от неовладяно желание. Това я порази.

— Отвън толкова хладна и уравновесена, а отвътре прелестна и страстна — прошепна Люк в ухото ѝ. — Ако не знаех, бих помислил,

че никой никога не те е докосвал по този начин.

Той протегна ръка и погали зърното на гърдата ѝ, сякаш не можеше да устои на предизвикателната му съблазън.

— Толкова си мека, толкова нежна. Нямам търпение да видя как ще откликнеш, когато те вкуся тук...

Ръката му бавно се плъзна по бедрото ѝ. Лекото докосване предизвика такъв взрив в тялото ѝ, че Наташа не можеше да повярва на това, което става с нея. Думите му... действията... намеренията... всичко това се стовари върху ѝ, зашемети я, плътта ѝ откликваше така неудържимо, че всичките ѝ защитни сили рухнаха.

Представата за устните му, целуващи я на най-съкровени места, се превърна в изтънчено мъчение, в обещание за неизпитвана наслада. Наташа чувстваше, че прималява от обзелото я желание.

— Желая те, Таша!

Думите проехтяха в съзнанието ѝ, усилиха болезненото напрежение, завладяло тялото ѝ.

— Позволи ми да те занеса в леглото. Ти знаеш колко ще ни е хубаво, нали? И двамата сме възрастни хора. Опитни. Знаем го.

Внезапно Наташа застина. Дрезгаво изречените думи бавно си пробиха път през замъгленото ѝ от възбуда съзнание.

Той си мисли, че за нея, както и за него, това няма да е нищо повече от още едно мимолетно преживяване, а вината, че мисли така, е нейна.

Трябва да му каже. Дължна бе да му каже. Страхът я сграбчи като с нокти, когато разбра, че твърде дълго е отлагала обясненията. Нямаше да му се понрави едва сега да открие, че тя е все още девствена. Не бе в настроение да слуша никакви незрели излияния за боязън и неопитност. Но ако не го възпре, ако му позволи да продължи...

Наташа въздъхна. Нямаше друг изход. Отдръпна се и каза хрипкаво:

— Люк, не мога. Съжалявам.

За момент той просто се втренчи в нея. Отначало видя недоверие в погледа му, после очите му потъмняха от гняв. Тя неволно отстъпи назад и закри с ръце голите си гърди. Внезапно осъзна, че отново са противници, а не жадуващи един за друг мъж и жена.

— Имаш предвид, че не искаш — поправи я той жлъчно. — А не че не можеш. Наказваш ли ме, Наташа? Глупаво от моя страна, но си мислех, че си над подобен вид игрички. Все пак трябваше да се досетя, да проумея, че в крайна сметка въпреки нежното ти съчувствие, ти не си по-различна от останалите представителки на твоя пол. О, не се безпокой! В пълна безопасност си — каза, наблюдавайки ехидно как тя продължава да отстъпва назад. — Нямам намерение да те насилвам, ако това си мислиш... или желаеш — добави с непростима жестокост. — Не бих го направил, дори и да ми се искаше — каза безмилостно. — Странно, колко лесно може и най-силното желание да умре... или да бъде унищожено.

Той излезе и затвори след себе си вратата, оставяйки младата жена сама, обзета от отчаяние.

Наташа гледаше като вцепенена. Погледът ѝ попадна на смачканото парче плат, протегна механично ръка и вдигна блузата, бавно проумяваше какво беше се случило. И как приключи.

Каза си, че така е по-добре... че болката ще е по-слаба, потърпима, но изтерзаното ѝ тяло отказваше да приеме този лек, който му се предлагаше.

Късно през нощта Наташа се събуди. Неспокойният ѝ сън бе нарушен от шума на мотор. Но едва сутринта, когато стана и слезе долу, тя откри, че колата на Люк я няма и разбра какво е означавал среднощният звук.

Люк си беше заминал.

Още по-добре, опита да убеди себе си. При така стеклите се обстоятелства едва ли би могла хладнокръвно и невъзмутимо да се изправи лице в лице с него. Даже в негово отсъствие кожата ѝ гореше от спомена за това, което я бе накарал да изпита... Как открито и невъздържано, как самоунищожително бе откликнала на ласките му. Има пълното право да ѝ се сърди, помисли печално Наташа. Не трябваше да допуска нещата да отидат толкова далеч. Трябваше да му каже, да го спре...

Слабостта ѝ обаче не оправдава неговото отношение, неговата присъда над всички жени. Постъпката на майка му, последвана от самоубийството на баща му, е била мъчително преживяване за

момчето, което е било на прага на своята мъжка зрялост. Но с настъпването на тази зрялост е трябвало, несъмнено, да дойде и разбирането, че не всички жени са еднакви, че хората са отделни личности... Освен ако... освен ако просто му е било по-лесно да изличи това съзнание, да си каже, че всички жени са като майка му и по този начин да си изгради защита срещу бъдещи страдания, да се предпази от уязвимостта, която се поражда у човек, когато обича някого.

Наташа чувстваше, че макар Люк да не го бе казал, той е обичал майка си и затова е приел така болезнено измяната ѝ. Не беше трудно да се разбере как е реагирало едно чувствително момче, как си е казало, че всички жени са еднакви, а мъжът ще продължава да мисли същото, защото тази вяра го кара да се чувства в безопасност, сигурен и недосегаем.

Леля ѝ и Лео се завърнаха, докато Наташа още работеше в къщата. И двамата бяха така очебийно сияещи от щастие, че тя не се учуди, когато Лео обяви гордо, че Хелън се е съгласила да се омъжи за него.

— Разбира се, той се жени за мен само за да си набави евтин градинар плюс иконом — пошегува се Хелън, но погледът ѝ напълно опровергаваше подобно твърдение.

Това, че и двамата бяха дълбоко и искрено влюбени един в друг, бе съвсем очевидно и макар Наташа да се радваше за тях, в същото време с ужас разбра, че очите ѝ се замъгляват от сълзи на завист.

Лео настояваше да отворят бутилка шампанско и да вдигнат тост за техния годеж. Въпреки че Наташа се стараяше да сподели тяхното радостно вълнение, при първия удал се случай, побърза да избяга в стаята си.

Колко егоистично от нейна страна да позволи собствените ѝ чувства да помрачат чуждата радост. Надяваше се само никой от тях да не е забелязал колко ѝ беше трудно да сподели възторга им, да се присъедини към веселото настроение, макар истински да бе трогната и развълнувана.

Не след дълго леля ѝ почука на вратата и я повика. Наташа стана да отвори.

— Какво има? — попита Хелън без заобикалки. — Или сама да се досетя? Лео току-що ми каза, че Люк Темпълком е бил тук в събота и неделя. Мила моя, нямах представа за това. Ако знаех... Лео мисли, че Люк си е тръгнал някак набързо. Изглежда са се разбрали да окачи картините в галерията, но той само ги е разопаковал. Лео предполага, че са го извикали в Лондон по неотложна работа. Спомена, че на Люк било възложено да нарисува портрет на член от кралското семейство.

— Замина си нощес — отрони Наташа и, неспособна да сдържа повече мъката си, разказа всичко — за любовта си към Люк, за презрението и омразата, които той питае към жените въобще, това, че я мисли за опитна в сексуалните отношения и склонна да приеме една безплодна, лишена от стойност, нищо незначеща връзка.

— Дори ако бях такава, за каквато ме мисли, това нямаше да промени нещата. Нямаше да го искам при тези условия. Не можех да...

Тя потръпна, знаейки колко лесно би могла да се предаде — не на Люк, а на собственото си желание, на своята любов.

— Това е една пагубна любов — каза горчиво. Искаше да разкрие цялото си отчаяние, да покаже, че е виновна за заминаването на Люк не по-малко от самия него, да не скрива своята роля в това, което се случи.

— Вината беше моя. Аз допуснах той да си помисли... да смята, че...

— Наташа, той е опитен мъж — отбеляза кротко леля й. — Сигурно е разбрал... станало му е ясно...

— Не — едва изрече Наташа.

Не можеше да произнесе тази последна истина, да разкрие, че нейните действия, нейния отклик не бяха на жена, която е сексуално непосветена или колебаеща се.

— Мила моя, толкова ми е мъчно. Ако има нещо, с което да ти помогна...

— Няма — отвърна Наташа и силно прехапа устни. — Просто трябва да свикна да живея с това. Никой не ме е карал да се влюбвам в него — каза с болка, — най-малкото той самият. Знаех от самото начало какво точно иска от мен. Казах си, че мога да се справя с положението. Дори си мислех, че съм откровена със себе си. Но не беше така. Сега разбирам, че дълбоко в себе си съм таяла някаква

детинска надежда да стане чудо. Знаеш, нещо от този тип — поглежда ме и всичко се променя... Разбира, че не само ме желае, но и ме обича.

Чу леля й да въздиша и добави с ожесточение:

— Да, зная! Смешно и глупаво е! Особено като се има предвид колко съм се гордяла със своята разсъдливост и здрав разум, със способността да владея чувствата си.

— Всички сме уязвими, когато обичаме — отвърна леля й. — И мъжете, както и жените. Струва ми се, че твоят Люк се плаши до смърт да не би да се влюби.

Нейният Люк! Сърцето й сви болезнено. Де да беше така!

— Твърде лесно е да бъде оправдан, да се каже, че щом майка му го е изоставила, това му позволява да се държи по този начин — сякаш още е дете, а не зрял мъж.

— Съгласна съм и за да бъда напълно откровена с теб, скъпа... Дори той да признае, че не си му безразлична, не бих искала да те видя обвързана с него.

— Няма такава вероятност — отвърна мрачно Наташа. — Той сигурно вече е успял да забрави за моето съществуване. В края на краищата, защо трябва да си спомня?

Леля й въздъхна отново, изправи се и я потупа съчувствено по ръката.

— Ако има нещо, което двамата с Лео бихме могли да направим...

— Нищо, освен да ми простите, че съм такава глупава егоистка. Много се радвам за вашия годеж. Кога смятате да бъде сватбата?

— През декември. Няма защо да чакаме дълго, но искаме всичко покрай къщата да е приключило дотогава. Лео настоява за истинска сватба, както я нарича, а аз трябва да призная, че бих желала да се омъжа в същата църква, където дадох първата си клетва на чичо ти. Нещо като затваряне на кръга, ако разбираш какво искам да кажа. А освен това майка ти никога няма да ми прости, ако решим да направим малка тиха церемония. Тя и Лео доста си приличат в това отношение — харесват известна пищност и тържественост.

Наташа се засмя.

— Ема знае ли вече?

— Не... Довечера смятам да й се обадя и да й съобща новината. Надявам се работата на Ричард в новата енория да не му попречи да

присъстват на церемонията. Затова именно избрахме първата седмица на декември.

— Е, след като Лео възнамерява да открие хотела на Коледа, както ми беше споменал, най-добре е да се стягам за Флоренция, за да поръчам нужните ни платове. — Наташа се усмихна малко пресилено и каза колебливо: — Ако искаш да хвърлиш един поглед на мострите, на които съм се спряла...

— О, мили боже, не! — възкликна леля й. — Това е твое поле на дейност, Таша, не мое. Зная, че каквото и да си избрала, ще бъде добро. Лео е възхитен от теб. Много си го впечатлила.

— Имах голям късмет да получа такава чудесна поръчка — каза Наташа, но лицето й помръкна, като си спомни подхвърлените й от Люк обвинения. Странно, че я бяха наранили така силно, че оставиха такъв дълбок белег в душата й. Би трябвало досега да е претръпнала към болката, но всеки път, когато се сецаше, нещо я прерязваше и сърцето й се свиваше мъчително.

След две седмици тя замина за Флоренция, без да има вест от Люк. Не че беше очаквала. Нито пък се бе надявала. Дори в най-съкровения си мисли не признаваше колко много се надява всъщност. И колко глупаво е това от нейна страна.

Потегли за Флоренция не само с подробните бележки, които си бе водила относно необходимите за къщата тъкани, но също и с множество поръчки и заръки от баща си.

Знаеше, че по време на престоя си там ще бъде претрупана с работа и разчиташе по някакъв начин заетостта да се окаже вълшебен лек, от който така отчаяно се нуждаеше, за да престане да мисли за Люк, да спре да копнее и бленува за него.

Преди заминаването, майка й отбеляза неодобрително:

— Скъпа, много си отслабнала. Направо изглеждаш мършава. Нали, Хелън?

Над главата й, Наташа се спогледа безмълвно с леля си.

— Предполагам, защото работи много напоследък — вметна Хелън, избавяйки я находчиво от необходимостта да измисля обяснение. После насочи мисълта на сестра си в друга посока: —

Надявам се да греша, но ми се струва, че Ема се кани да ме направи баба. Имаше някакъв подобен намек в последното ѝ писмо.

— Сигурно няма да е толкова скоро — чу Наташа възражението на майка си. — Мисля, че имаха намерение да изчакат. Поне Ричард така подметна.

— Ричард може и да е подметнал, но Ема, очевидно, мисли друго. За кога и... какво има да чакат?

Ема ще има дете! Не просто дете, а дете от мъжа, когото обича. Силна болка стегна гърдите на Наташа. Не беше завист, а безнадеждност, неосъществим копнеж по нещо, което никога няма да се сбъдне. Ами ако не беше възпряла Люк... ако беше склонила... Сега може би щеше да носи неговото дете. Щеше да има дете, което да обича, щом като не може да има мъжа. Наистина щеше да го обича. Добре, и какво ще покаже с това на Люк? Че не е бил прав по отношение на нея? И с каква цел? Наистина ли е толкова глупава и себелюбива, такава егоистка, че би заченала дете, което никога няма да познае обичта и грижите на своя баща? Наистина ли е стигнала толкова далеч по стръмния, измамен път на самозаблудата?

Самолетът се приземи на летището във Флоренция, а Наташа продължаваше да мисли за Люк. Но кога ли не бе мислила за него напоследък? Беше станало нещо като натрапчива идея, нещо, от което беше неспособна да се отърве, а и се съмняваше дали наистина иска да се отърве.

Във Флоренция я посрещнаха топло. Нейните знания и вещина в работата бяха признати и уважавани.

Тя беше, в края на краищата, от рода Лейси, а в този град, където опитът и уменията се предаваха от поколение на поколение, тази приемственост се тачеше и ценеше.

Всеки ден я канеха на обед или вечеря в дома на някой от познатите ѝ, посрещаха я радушно и се отнасяха към нея като към близък човек от семейството.

Беше хубава, млада и само малко тъжна — нещо, на което всички италианци отвърщаха със страстта и състраданието на тяхната средиземноморска натура.

Беше на гости у стар познат на баща си, когато ѝ попадна списанието. Лежеше полуотворено на канапето. Взе го и първото нещо, което видя, бе лицето на Люк, вторачено в нейното. Изтъква списанието като опарена. Пребледня силно, после пламна. Погледът ѝ се замъгли от вълнение.

Домакинята — майка на четири подрастващи дъщери и един обожаван, разглезен син, забеляза всичко и тактично отведе гостенката си настрани от останалите под предлог да ѝ покаже новите пердета, които сама бе ушила.

Наташа ѝ беше благодарна и положи усилия да се овладее, да изглежда естествена и спокойна, но когато си тръгваше, се чу да пита смутено дали може да вземе списанието за известно време. Избягваше да срещне изпълнените със съчувствие очи на домакинята.

В хотелската стая тя изчете на един дъх статията. Погълна я жадно, като да беше спасяващ живота еликсир.

В нея се превъзнасяше таланта на Люк като портретист, загатваше се, че ще се ползва с покровителството на кралското семейство и му се задаваше въпроса какво го е накарало да премине от рисуването на пейзажи към портрети.

Всичко е въпрос на развитие, беше отговорил Люк. Въпрос на отклик на вътрешната потребност за усъвършенстване.

От хвалебствения тон на статията Наташа се досети, че нейната авторка навярно е била впечатлена от Люк. А коя ли жена не би се поддала на притегателната му сила?

Прекара отвратителна вечер, представяйки си безспир как Люк и новата му поклонничка се любят — правят секс, както той, без съмнение, би се изразил.

Наташа остана във Флоренция близо месец. Работеше усилено, успя да завърши всичките си поръчки предсрочно и откри нови източници за доставки. Всичко това би трябвало да я радва, но тя само горчиво си мислеше, че ако емоционалният ѝ живот се окаже пълен провал, то поне в работата ѝ върви повече.

Върна се вкъщи през един студен, ветровит ден. Чакаше я съобщение от Лео с молбата, ако ѝ е възможно да отиде до имението, защото първите завеси от доставките на баща ѝ са вече готови, предстои поставянето им и той иска тя да надзирава нещата.

Преди тази новина би я развълнувала, но сега само се учуди колко бързо минава времето. Нима за последен път е видяла Люк преди шест седмици? Споменът бе толкова ярък, сякаш е било вчера.

Люк... Люк... Люк... О, господи, защо не може да престане да мисли за него, да копнее за него, да го обича?

Защо не може да направи най-разумното нещо, единственото правилно нещо и да го изтрие от паметта си, да забрави, че някога изобщо го е познавала?

Защото е глупачка, ето защо, повтаряше си на път за имението. Научи от майка си, че леля й и Лео са там, тъй като той следи как върви работата в неговото крило, а Хелън се занимава с насажденията и новото оформление на парка.

Отдъхна си с облекчение като разбра, че няма да е сама в къщата. Нямаше никакво желание да попадне в капана на денонощните си блянове за Люк — нещо, което положително би се случило, ако край нея няма никой.

Леля й никога не бе изглеждала по-добре. Двете седнаха на чаша чай и Наташа слушаше въодушевения й разказ за това, което бе успяла да постигне.

При пристигането я настаниха в предишната й стая, тъй като спалните за гости в частното крило на Лео не бяха още готови за обитаване. Този път Наташа се стараеше да не нарушава със собствените си чувства и преживявания сияйното настроение на леля си и витаещата наоколо атмосфера на щастие. Хелън възторжено й описваше какво е направила и колко бързо напредват нещата с градината.

По пътя Наташа се беше намръзнала от студа и влагата и очакваше лошото време да е попречило на заниманията на леля й. Оказа се обаче, че нищо не може да сломи неуморния дух на Хелън.

— Веднъж само да спре да вали — ако изобщо спре — каза й тя, — и ще те разведа наоколо да разгледаш.

— А междувременно аз ще ви разведа из къщата — съобщи застаналият на вратата Лео.

Следвайки ги от стая в стая, Наташа добре разбираше гордостта и радостта му от направеното. Оставаше още малко до пълния завършек — най-вече зависещото от нея.

Дъхът ѝ секна, когато Лео настоя да ѝ покаже галерията. Не ѝ се искаше да пристъпва прага ѝ, но щом влязоха, тя се насили да не мисли, че е била тук с Люк, разговаряла е с него, спорила е... Сега всичко изглеждаше съвсем различно.

— Значи Люк пак е идвал — промълви едва чуто.

Не можеше да не се възхити на резултата. Сякаш изведнъж се беше озовала в седемнайсети век. Макар да знаеше, че по-голяма част от картините са от викторианския период и са копие на картини от епохата на Елизабет и Стюартите, не бе трудно човек да повярва, че са истински творения от онова време.

Бяха окачени по такъв начин, че да наподобяват старинния вид на галериите от времето на Стюартите. Места, където дамите от фамилията влизат, когато дните са дъждовни, бърбят и се наслаждават на буйната зеленина и изобилието от цветя под прозорците.

— Да, беше тук миналата седмица — потвърди Лео. — Той всъщност... — внезапно млъкна, мярнал навярно предупредителния поглед на Хелън.

— Прекрасно е — каза тя искрено. — А когато пристигнат платовете за завесите и тапицерията... Е, единственото, което мога да кажа, е, че остава само да си поръчате костюмите от кралския двор.

Наташа зададе някои въпроси относно картините, които действително я интересуваха, и научи, че Лео ги е събирал дълго, далеч преди да купи имението.

С героични усилия успяваше да не спомене името на Люк, да попита или предизвика някаква забележка за него.

Прекараха вечерта в обсъждане на предстоящата сватба. Наташа доста рано се извини и се оттегли, като обясни, че е много уморена, което си беше самата истина.

Горе в стаята тя си каза, че се радва, задето Люк е приключил работата си и няма опасност да се върне отново и да се срещнат... Но от това на сърцето ѝ не олекна, мисълта не я накара да се чувства по-малко нещастна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Цяла сутрин Наташа беше заета с окачването на пердетата, доставени по време на пребиваването ѝ в Италия. Фирмата в Бат, наета за ушиването им, изпрати екип от четирима души, които щяха да се заемат с работата по указанията на Наташа. Тя ги познаваше, беше работила с тях и преди. Отговорник им беше момиче горе-долу на възрастта на Наташа — хубавичка, закръглена брюнетка, която бе склонна да вижда всичко в розова светлина.

След като приключи с възторжените си излияния относно къщата, момичето попита възбудено:

— Сигурно много се вълнуваш за сватбата? Страшно е романтично, нали?

Бяха сами в галерията, където Наташа я заведе да ѝ обясни как точно иска да бъдат скроени и надиплени завесите, когато поръчаните платове пристигнат от Флоренция. Бяха оставили вратата отворена и никой от тях не забеляза мъжа, който приближи и нерешително спря на прага.

— Да, така е — съгласи се Наташа.

— Господин Розенберг каза, че сватбата ще е в твоя роден град. Кой знае колко се вълнува майка ти!

— Вярно е — потвърди отново Наташа. — Това ще бъде втората сватба за годината. Братовчедка ми се омъжи неотдавна.

— Мисля, че е невероятно романтично. Съвсем случайно запознанство. Ако не беше работила тук...

Тя внезапно млъкна и поруменя. Беше вперила поглед напред и изглеждаше едновременно слисана и смутена.

Наташа, която седеше с гръб към вратата, рязко се обърна. Стаята изведнъж шеметно се завъртя пред очите ѝ. Люк не откъсваше поглед от нея.

— Люк...

Не осъзна дори, че произнася името му. Момичето ги наблюдаваше любопитно и малко завистливо.

— О, господи, току-що се сещам, че обещах на Джанет да си записвам твоите указания, а съм забравила тетрадката долу. Ще се върна след секунда.

Наташа беше твърде смаяна, за да понечи да я спре. Не можеше да откъсне поглед от Люк. Той се отдръпна встрани, за да мине момичето, после влезе и затвори вратата зад себе си.

Изглеждаше някак различен. Наташа го поглъщаше жадно с очи. Искаше ѝ се да изтича при него, да го прегърне, просто да го докосне.

Забеляза, че очите му блестяха трескаво, едва ли не свирепо, беше изкривил гневно и презрително устни по познатия ѝ начин, от което сърцето ѝ спря да бие, после затупа така диво, че тя не можеше да си поеме дъх. Почувства, че ѝ се завива свят.

— Така значи! Омъжваш се за Лео! Това не би трябвало да ме учудва. Трябваше да се досетя. Но виждаш ли, Наташа, ти просто ме измами. Наистина бях започнал да мисля, че си различна, че си честна и никога не лъжеш.

— Аз... не съм те лъгала — успя да промълви със свито гърло. Беше смутена и объркана. Защо, за бога, си мисли, че тя ще се омъжва за Лео?

Отвори уста да му обясни, но той заговори бързо и решително. Не ѝ даваше да каже нищо, ядът му нарастваше с всяка изречена дума.

Наташа се чувстваше опустошена. Струваше ѝ се, че наблюдава отстрани приближаваща се буря — подигравките, гневът, презрението гърмяха и святкаха яростно край нея, докато тя претръпна към отправяните ѝ обиди и сама пламна от яд, че е толкова несправедлив, че е толкова глупав да допуска, че би могла да се обвърже с някой друг мъж, освен с него.

— Какво... нищо ли няма да кажеш? — изсумтя той, когато свърши изобличителната си реч. — Е, тогава аз ще ти кажа нещо, което може би ще те накара да се замислиш. Знаеш ли защо съм тук, Наташа? Дойдох да ти се извиня. Да ти кажа, че ти беше права, а аз сгрехих... Да ти кажа, че откакто се видяхме за последен път, размишлявах и разбрах, че ти имаш право... Цял живот съм наказвал жените заради измяната на майка ми... нещо повече... разбрах, че причината да не си позволявам душевна близост с никоя жена е бил страхът ми, дивият ми ужас да не бъда наранен отново по начина, по който майка ми ме нарани. Дойдох да ти кажа всичко това, Наташа, и

да те помоля да започнем отначало. Съвсем отначало. Ако ти би могла да ме научиш на твоето състрадание, на твоето благородство... Ако съумеем някак... Ако намерим начин да съградим нещо от това, което съществува между нас. А какво намирам тук? Откривам, че жената, която ми е говорила така искрено, така прочувствено, жената, в която най-сетне успях да повярвам, не е нищо друго, освен измамница. Господи! Майка ми поне беше честна. Поне не се преструваше.

Наташа вдигна очи. Гледаше го смаяна и зашеметена. На лицето ѝ се изписа пълна безпомощност. Както стоеше на няколко метра от нея, Люк бързо прекоси дялящото ги разстояние и я хвана за раменете така внезапно и поривисто, че тя не успя да се дръпне.

— Ти ме желяеше! — прошепна той дрезгаво. — Все още ме желяеш!

— Не.

Отказът беше по-скоро молба да я чуе, да я остави да му обясни, отколкото отговор на твърдението му, но той или не разбра, или предпочете да не разбира.

Привлече я към себе си. Останала без дъх, тя го молеше да я пусне, но той само я притисна още по-плътнo. Чувстваше топлината на тялото му, гнева му... възбудата.

Целуна я силно, яростно, сякаш ѝ отмъщаваше. После целувката му стана алчна и ненаситна. Завладялото го желание я накара да потръпне. Тя усети, че съпротивата ѝ рухва, отпусна се в ръцете му и устните ѝ неволно се разтвориха, податливи и отзивчиви.

Чу го как изстена — почти изръмжа като див звяр. Ръцете му сновяха настървено по тялото ѝ, галеха я с някакво ожесточение, издавайки желанието му и собственото му негодувание, че я желяе.

Хвана я с едната ръка за врата и зарови пръсти в косите ѝ, като не преставаше да я целува безжалостно. Главата ѝ се отметна назад, тялото ѝ се изви като дъга. Прикрепяйки я с другата ръка за гърба, той я притискаше до себе си, по най-явен начин ѝ показваше възбудата си, поклащаше я ритмично, сякаш я обладаваше.

Някъде дълбоко в нея се прокрадваха уплаха, гняв, възмущение, презрение към самата себе си, но тези разумни и порядъчни усещания бяха отхвърлени от нетърпимото непреодолимо желание да отвърне на агресивните му действия по същия порочен начин. Тя вътрешно

ликуваше, тържествуваше, че той все още я желае — въпреки обвиненията, въпреки твърденията, че я мрази и презира.

Пронизалото я усещане можеше да бъде оприличено на изумлението на вегетарианец, който съвършено внезапно и необяснимо е открил вкуса на месото.

Би трябвало да ѝ е противно, да е отвратена, но напротив — тя го намираще изключително вълнуващо, възбуждащо, сякаш предизвиквайки в него този гняв, това пълно с презрение желание, тази неудържима страст, тя някак го наказваше, отмъщаваше му, нараняваше го...

Нараняваше го... Наташа изведнъж застина. Нараняваше го. Как можеше да иска подобно нещо! Защото той самият ѝ е причинил болка? Нима това може да бъде оправдание?

Люк бе откъснал устни от нея. Видя, че са леко подути, на долната му устна личеше следа от ухапване. Тя неволно протегна ръка и докосна мястото. На пръста ѝ остана капчица кръв.

— Да, малка дива котке, ти го направи — обади се Люк дрезгаво. — И двамата сме наясно, че ей сега, направо тук на пода, мога да те обладая и да те накарам да стенеш от удоволствие.

Наташа пребледня, но не се остави думите му да я уплашат. Знаеше, че той е не по-малко уязвим, може би дори повече. Защото тя подозираше, че никога преди не е изпитвал подобни чувства.

Без да разбира какво говори, тя се чу да го подстрекава безразсъдно:

— Ами, направи го, но ти обещавам, Люк... няма да съм само аз тази, която ще стене от удоволствие.

Видя, че кръвта се дръпна от лицето му. Пусна я и отстъпи крачка назад. При други обстоятелства изуменият му поглед навярно би я разсмял, но сега, проумявайки какво е изрекла, тя се почувства отворително.

— Боже мой, що за жена си ти? — изхриптя той. — Лео знае ли за... за нас? Само не ми казвай, че той те кара да изпитваш същото, което изпитваш с мен, защото няма да ти повярвам!

— Надявам се, че не, тъй като Лео ще бъде мой съпруг, господин Темпълком.

Никой от двамата не беше чул влизането на Хелън. Наташа я погледна бегло, сякаш не я позна. Люк възкликна изумено. Хелън се

държеше спокойно и хладнокръвно. Наташа се чувстваше така, като че ли всеки момент щеше да се разпадне на части.

— А, ето къде си, Люк! Намери ли Таша?

Появяването на Лео вече не бе в състояние да понесе. Наташа изстена като от болка и се втурна навън. Но не към стаята си или към колата, която щеше да я отведе на безопасно разстояние от Люк и от жестоките му обвинения. Едва ли сега изобщо бе в състояние да шофира.

Самотата, от която в момента най-много се нуждаеше, намери в занемарения далечен край на парка, където леля ѝ още не се беше намесила.

Земята беше влажна от неотдавна падналите дъждове. Въздухът ухаеше на зеленина и свежест. Долавяше се и по-силният омаен аромат на розите, увили се край оградата.

Седна на една стара пейка, скрита зад извисяващия се жив плет.

Беше седяла там час, може би повече, когато чу скърцането на дървената порта и осъзна, че уединението ѝ ще бъде нарушено.

Не се разтревожи. Знаеше, че Люк отдавна трябва да е заминал за там, откъдето бе дошъл, движен от несправедливия си гняв и ненавист към нея.

Опитваше се да не мисли за това, което ѝ бе казал, за това, колко различно би могло да бъде всичко, ако не беше допуснал абсурдната мисъл, че тя може да се обвърже с Лео, ако беше разбрал, че това не би могъл да бъде никой друг, освен той самият.

Печално си даде сметка, че не бе готова да дава обяснения или да се извинява. И от къде на къде? Той сам трябваше да проумее истината. Не можеше или не искаше да я види? Каквато и връзка да желаше между тях, тя трябваше да се крепи на взаимно доверие, а това, че Люк не ѝ вярва и вероятно никога няма да ѝ повярва, бе станало до болка ясно.

Неговото избухване, гнева му, пълната заслепеност можеха да бъдат простени на човек, който е толкова влюбен, че само мисълта да загуби жената, която обича, му причинява неимоверна болка и го кара да реагира безразсъдно.

За Люк не можеше да се твърди, че питае подобни чувства към нея. Той не я обичаше. Наташа се насили да повтори думите на глас.

— Люк не ме обича.

— Не е вярно, Таша! Люк наистина те обича. Господ да му е на помощ! — изстена Люк до нея.

Тя извърна невярващо глава и го видя. Изглеждаше едновременно непоносимо измъчен и невероятно объркан.

— Не, моля те! Нека да ти обясня... Да ти се извиня. Бог ми е свидетел, че не знаех! Хелън ми каза всичко.

— Всичко? — намръщи се Наташа като дете, което се опитва да разбере думите на възрастен. — Имаш предвид това, че тя ще се омъжи за Лео ли?

— Това и още много, много повече. Имаш ли нещо против да седна?

Той се отпусна на пейката до нея и Наташа неволно се измести към края. Дори в този момент той ѝ въздействаше силно.

— Таша, защо не ми каза колко греша по отношение на теб? Защо ме накара да мисля, че...

— Че съм леснодостъпна и опитна в секса? — допълни тя вместо него. — Знаеш защо, Люк. За да предпазя Ема. Тя се страхуваше, че ти ще попречиш на женитбата ѝ с Ричард.

— Какво? Как, за бога, бих могъл да го направя? Дори да съм искал, беше ясно, че той е сляпо влюбен в нея.

— Ти сам спомена, че ги смяташ за неподходяща двойка, а Ема те е чула да казваш на майката на Ричард, че сватбата може да бъде провалена.

— От Ема, не от Ричард. Виж какво, леля ти ми разказа всичко. И от това, което чух, не бих казал, че Ема е спечелила симпатиите ми. Да те натопи в подобно положение! Няма ли тя капка разум... И двете ли нямате? Ти видя първата вечер колко близо бях до това, да...

— Да какво? Да ме прелъстиш в градината на родителите ми? — В гласа ѝ звучеше недоверие, но също раздразнение и горчивина. — О, едва ли щеше да стигнеш дотам?

— Не ми вярваш. Ти ме развълнува както никоя друга жена, която познавам, Таша, а аз познавам много. Наистина ли мислиш, че се държа по този начин към всяка жена, че чувствам едно и също, че съм изпитвал такова непреодолимо желание и преди? Това за мен е откритие, напълно непозната територия и като всяко друго животно, неизвестното ме кара да бъда агресивен.

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш, Люк, но всъщност няма значение. Мисля, че е по-добре да забравим, че някога сме се познавали.

— По-добре... за кого? Със сигурност не за мен! Искам да бъдеш част от живота ми, Таша!

— Така ли? Ами тогава чуй новината, Люк — аз не те искам в своя живот... Нито като мой враг, нито като приятел, а най-малко, разбира се, като любовник.

Наташа понечи да стане, но когато той попита тихо, почти умолително: „Нито дори като твой съпруг?“, тя рухна обратно на пейката.

— Мой съпруг?

— За да ти кажа това бях дошъл тук днес. Че те обичам и искам да се ожения за теб.

— Да се ожениш за мен? Но...

— Обичам те, Таша! Сега разбирам, че съм се влюбил в теб още в първия миг, когато те видях. Но като всички мъже и аз се борих срещу това. Само че при мен борбата се оказа по-дълга и далеч по-жестока. Всичко, което ти каза за миналото ми и за страховете, които оттогава нося в себе си, е напълно вярно. Боях се да вярвам... да обичам. Не преставах да обвинявам майка си, макар че като зрял мъж би трябвало да приема... да разбере... колко е била, навярно, безсилна да овладее чувствата и постъпките си — както и аз своите. Беше права, когато ми каза, че някои жени винаги ще държат повече на своите любовници, отколкото на децата си. Моето нещастие беше, че майка ми се оказа една от тези жени.

— Тя също е била нещастна — добави тихо Наташа и нежно сложи ръка върху неговата. — Убедена съм, че много пъти, след като те е изоставила, тя се е питала за теб, разкайвала се е за постъпката си. Сигурно е ужасно за една жена да бъде разкъсвана между своя любим и детето си. Може да е смятала, че с баща ти ще ти бъде по-добре. Не е могла да знае какво ще се случи.

— Това вече няма значение. Примирих се. Може би малко късно. А колкото до безграничната ми глупост да помисля, че ще се омъжиш за Лео... Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че само от ревност ти наговорих всички тези неща? Разбрах от него, че ще пристигнеш в имението. Чаках, обмислях, отчаяно се надявах да ме изслушаш,

надявах се, че не е станало твърде късно... и не си намерила някой друг. И когато влязох в галерията и чух да обсъждате, според мен, твоята сватба... Разбери ме, Таша! Представи си, че беше на мое място нямаше ли да се държиш ако не по-лошо, то поне по същия начин?

Лесно... много, много лесно може да си го представи. Само мисълта, че би могла да научи как Люк ще се жени за някоя друга, само представата за подобно нещо стягаше сърцето ѝ като с клещи, причиняваше ѝ физическа болка, предизвикваше ярост.

— Дватамата с теб си приличаме по толкова много неща — неразумно страстни и горди, прикриващи чувствата си под външната маска на самообладание и лъжлива студенина. Обичам те, Таша! Не мога да те принудя да приемеш тази любов, а още по-малко, разбира се, да приемеш мен. Зная, че пробудих в теб плътското желание, но не се каня да използвам това, за да ти повлияя. Говоря ти за обвързване за цял живот, за отношения, основани не само върху взаимното ни привличане, а изпълнени с любов, доверие и десетки други неща, които дяволски добре съзнавам, че започвам да научавам едва сега. Нужна си ми заради всичко това, Таша. Нужна си ми, за да ме научиш да обичам. Вече усвоих един урок — страхувам се, че твърде добре го усвоих — урока на омразата, но сега трябва да науча как да обичам, да съчувствам, да прощавам. Ще ми помогнеш ли, скъпа? Ще ми простиш ли? Можеш ли да ми вярваш, да ме обичаш?

Даже да не го обичаше тъй силно и всеотдайно, сърцето ѝ щеше да се трогне не толкова от думите, колкото от искреното му вълнение, което той не се опитваше да скрие.

Вероятно никога нямаше да се промени напълно — щеше да бъде, може би, все така дързък и леко високомерен, щеше да му е трудно безрезервно да вярва на другите, да ги допуска в живота си.

В техния съвместен живот, усмихна се вътрешно Наташа. Знаеше, че няма какво да решава. Обичаше го. И ако това не бе достатъчно по отношение на онзи Люк, когото видя за първи път, то Люк, който седеше сега смирено до нея и бе готов да я изслуша, да признае грешките и неправилните си заключения... който ѝ каза, че я обича и ѝ разкри най-съкровениите си чувства... този Люк беше мъж, на когото можеше да се довери и да го обича, с когото искаше да сподели живота си.

— Знаеш, че мога — отвърна тихо и добави: — Разбирам, че няма да е лесно, но аз те обичам, Люк, и ако ти ме обичаш...

— Обичам те! Мина доста време, докато го осъзная, но щом веднъж го разбрах...

— А кога го разбра?

— Вечерта, когато бяхме в ресторанта. Мисля, че дълбоко в себе си съм го знаел и преди, но тогава за първи път си го признах. Целуни ме, Таша — помоли той. — Докажи ми, че всичко това не е сън.

— Надявам се, че това не е само сън.

— Точно това каза в деня, когато призна, че ме обичаш — засмя се Наташа.

Двамата със съпруга ѝ лежаха в спалнята в луксозната вила на Карибско море, която бяха наели за медения си месец от един клиент на Люк.

— Сигурен ли си, Люк, че нямаш нищо против това, дето... си първият мъж в живота ми?

— Не ставай глупава! — Той хвана ръката ѝ, бавно и нежно целуна всеки пръст, пламенно впил поглед в премрежените ѝ от удоволствие очи. — Трябва да призная, бях учуден, когато Хелън ми изнесе онази съдържателна лекция относно погрешното ми мнение за теб, но аз те обичах и преди да разбера, че не е имало никой друг и...

— И ти... Беше ли разочарован тогава... първия път?

Бяха се любили преди да се оженят. Люк я отведе на чудесно място и прекараха уикенда заедно. Бе толкова нежен, а после така страстен, че заличи всичките ѝ страхове, че няма да я хареса, че нейната неопитност ще го подразни.

Сега, съвсем по женски, тя чувстваше необходимост да провери... да получи словесно потвърждение на това, което вече знаеше.

— От какво да съм разочарован? Задето установих, че съм се влюбил в една невероятно страстна жена, която е проявила здравия разум да разбере, че за нея аз съм идеалният любовник? — подразни я той.

Наташа сви юмрук и се престори, че го напада. Той я сграбчи и я претърколи под себе си. Последвалото боричкане я остави без дъх от

смах, докато усети, че тялото на Люк се напруга и застива върху й.

— Пак ще закъснеем за вечеря — предупреди го нежно, а той я целуна.

— Кой го е грижа за храната? Имам апетит за друго и далеч по-съществено нещо. А ти?

Тя също. Колко удивителна бе страстта, с която отвърщаше на ненаситното му желание! Никога не бе подозирала съществуването й у себе си, преди да познава Люк.

— Прегърни ме, Люк! — прошепна пламенно. — Прегърни ме и никога не ме пускай!

— Никога — отвърна той. — Ти си моя, Таша, и ще бъдеш моя до края на вечността!

Издание:

Пени Джордан. Лъжовни игри

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин България“, София, 1995

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0400-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.